111

Anne Hampson

Sărutul pătimaş

Colecţia ELSEA

Editura ALCRIS

ANNE HAMPSON

SĂRUTUL PĂTIMAȘ

Coperta : ANDY

© by Anne Hampson, 1987

REALM OF THE PAGANST
Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii ALCRIS-M94

ANNE HAMPSON

SĂRUTUL PĂTIMAŞ

Traducere de VENERA CORAVU

BUCUREŞTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-005-5

Colecția „EL și EA“

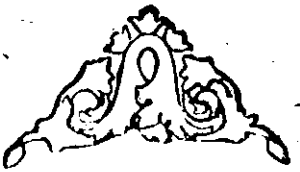

CAPITOLUL I

În întuneric munţii luau forme monstruoase şi păreau să se apropie atât de mult, încât Martine se simţi ca strivită în spaţiul restrâns al maşinii. Dacă nu şi-ar fi părăsit logodnicul în urma unui impuls de moment !

Logodnicul ei... Acum câteva ore mai era logodnicul ei, dar în prezent ?

Ochii i se umplură de lacrimi, tulburându-i vederea şi îngreunându-i conducerea maşinii. „Nu ştia ce spune, se gândi ea. Este imposibil ! Nu-i vorba decât de o pasiune trecătoare pentru Sofia. Îl flatează atenţia pe care ea i-o acordă... şi poate este atras de averea ei... De fapt, ar fi ceva firesc. Nu ! Kelvin, vino după mine ! Am spus că mă duc la Atena, tu ştii pe ce drum am luat-o. Te rog, vino ! Te implor !...

Povestea lor începuse pe vremea când ea era secretara lui Kelvin, autorul mai multor lucrări de arheologie. Subiectul o pasionase întotdeauna pe Martine, care era chiar membră a unei societăţi de arheologi din Anglia.

Martine îşi petrecuse multe week-end-uri participând la săpăturile unui teatru roman, în apropiere de Warrenchester, oraşul ei natal în Midland. Kelvin, care se interesa de ultimele descoperiri aduse la suprafaţă, venise să viziteze şantierul. Peste o lună, deşi ea avea o excelentă situaţie, Kelvin îi propusese să lucreze cu el. De fapt, ea fusese atrasă de Kelvin chiar din clipa când îl văzuse ; înalt, frumos, era pasionat de lucrările în curs. Acestea erau executate aproape în întregime benevol, de studenţi de la universitatea vecină sau de persoane ca Martine, care îşi dădeau cu bunăvoinţă concursul. Bucuria descoperirii le era o recompensă suficientă.

Kelvin tocmai terminase o carte şi Martine lucra pentru el de câteva săptămâni, când îi anunţase intenţia lui să scrie ceva despre Olympia, în Grecia. Entuziasmată de perspectiva de a vizita celebrul şantier al jocurilor olimpice antice, ea îşi închiriase apartamentul, îşi făcuse valiza, gata să plece la primul lui semn.

În avion, când zburaseră deasupra Atenei, Kelvin o ceruse în căsătorie.

Viaţa era atât de frumoasă ! Avea impresia că plutea pe o stea, în timp ce avionul plana deasupra norilor argintii, luminaţi de soare. Apoi deodată, apărută de nu se ştie unde, se ivise Sofia. Fiica lui Andresi Sotiris,

bogat exportator de vinuri şi proprietarul unor vii întinse în Grecia, încântătoarea Sofia, după ce-şi terminase studiile la Atena, se reîntorsese la părinţi. De la prima întâlnire, Kelvin fusese fascinat de întunecata frumuseţe a tinerei grecoaice.

Da, această fată avea o frumuseţe care atrăgea bărbaţii, se gândi Martine, conituându-şi drumul periculos de îngust. Era tânără, părea naivă... dar Martine ghicise că este şireată şi fără scrupule. Sofia îl dorea pe Kelvin şi nu se prefăcuse că nu-şi dă seama de interesul pe care acesta i-l arăta. Din contră, îl încurajase. Totuşi, Martine nu-l bănuise niciodată pe logodnicul ei că are sentimente profunde pentru aceasta. Dacă se arătase amabil, prietenos, se datora doar faptului că tatăl Sofiei era vecinul lor şi că le permisese să locuiască într-o mică vilă pe domeniul lui. Această vilă, împărţită în două apartamente complet separate, reprezenta idealul pentru Martine şi logodnicul ei. Dormeau sub acelaşi acoperiş, dar camerele lor erau situate la o distanţă respectabilă.

Drumul devenea din ce în ce mai îngust. Timp de câteva minute, Martine fu în întregime absorbită de conducerea maşinii. Şi apoi, în momentul când gândurile ei — regrete şi speranţe — o copleşiseră din nou, maşina se opri, deodată. Martine încercă în zadar să repună motorul în mişcare. Apăsă

pe accelerator, dar sfârşi prin a renunţa, şi, cu inima bătând, ieşi din maşină în noaptea tăcută. Tremurând de frică în această singurătate, rămase imobilă, năucită de ceea ce i se întâmpla. Destinul era împotriva ei. Doar printr-un noroc nesperat o maşină putea trece pe acolo. Era aproape miezul nopţii... Probabil că era nebună ca să fugă astfel... În realitate, Martine fusese convinsă, în sinea ei, că Kelvin va pleca în urmărirea ei cu Mercedes-ul lui, pe care tocmai îl cumpărase.

Ce să facă ? S-o pornească pe şosea ?... Deodată, inima îi tresări. Faruri ? Nu putea fi decât Kelvin ! Dezolat, pocăit, o urmărise şi totul se va aranja !

Martine se aşeză în mijlocul drumului, agitând braţele. Da, era Mercedes-ul ! Era sigură că silueta înaltă şi întunecată care ieşi din maşină era aceea a logodnicului ei, spre care, fără un moment de ezitare, alergă să i se arunce în braţe.

— Oh, dragul meu ! Ştiam că vei veni ! N-ar fi trebuit niciodată să fug...

Înălţându-se pe vârful picioarelor, ea îi întinse buzele. Timp de o scurtă secundă, surpriza îl lăsă fără reacţie, apoi Martine simţi o gură senzuală deschizându-se şi pasiunea pe care logodnicul ei o puse în sărut o tulbură. Cât de vinovat se simţea, probabil, pentru a o îmbrăţişa cu o astfel de ardoare ! Nu fusese niciodată atât de pasionat. Fusese iu-

bitor şi tandru, da, dar fără acea explozie de pasiune, care părea fructul anilor de experienţă cu femeile. Se strânse lângă el, îi puse braţele în jurul gâtului, îşi băgă degetele în părul lui...

Părul lui Kelvin era moale şi fin. Acesta era aspru şi cârlionţat. Se îndepărtă, căutând să pătrundă întunericul.

— A fost pe cât de delicios, pe atât de neaşteptat, spuse o voce cu un uşor accent. Mă numesc Lucas Leonos. Şi dumneata ?

Roşie de ruşine, Martine se eliberă din braţele solide care o ţineau.

— Eu... eu... eu am crezut că sunteţi logodnicul meu, se bâlbâi ea. Are aceeaşi maşină... şi am crezut... Puteţi să mă duceţi... în direcţia dumneavoastră, vă rog ? Maşina mea este în pană.

— Şi mie mi s-a părut. Vă aşteptaţi logodnicul ?... V-aţi certat şi aţi plecat ? Femeile îşi imaginează întotdeauna că vei alerga în căutarea lor !

Tonul lui era cinic şi uşor dispreţuitor, totuşi, cu o notă de glumă care-o sperie, căci cunoştea reputaţia grecilor... şi ea se afla evident într-o situaţie în care era foarte vulnerabilă. El putea să abuzeze de ea fără urmări neplăcute. Apoi, deodată, luna ieşi din nori, răspândind o lumină argintie peste peisaj, luminând drumul şi descoperind trăsăturile bărbatului a cărui prezenţă îi aducea

atâta uşurare, dar o şi înfricoşa. Martine zări o figură nobilă, de o distincţie remarcabilă, care îi amintea de sculpturile din muzeul atenian, zei păgâni sau eroi antici, cu trăsăturile severe şi clasice. Lucas Leonos i-ar fi putut inspira pe artiştii vechii Grecii. Doar o cicatrice pe partea stângă a feţei îl împiedica să aibă frumuseţea perfectă a unei statui. Lăsând deoparte acest mic defect, avea fără îndoială o alură mândră. Părea să aibă vreo treizeci de ani. Cu ochii lui negri, nasul drept, buzele pline şi senzuale, era tipul perfect al grecului. Foarte înalt, subţire şi suplu, avea un păr negru, uşor buclat pe frunte, ceea ce îi dădea un aer puţin diabolic.

Fără să răspundă comentariilor lui şi punând o notă dulce în voce pentru a-i trezi simpatia şi a-l împiedica să abuzeze de ea, întrebă încă o dată :

— Puteţi să mă luaţi cu dumneavoastră ?

Ea fu impresionată când văzu apărând un zâmbet pe această faţă severă.

— Să nu-ţi fie teamă, răspunse el liniştit. Unde ţi-ai lăsat logodnicul ?

— La Olympia. Acolo locuim.

— Olympia ? repetă el surprins. Ce faceţi acolo ? Logodnicul dumitale este englez sau grec ?

— Englez. Era şeful meu înainte de a-mi fi logodnic, îi explică ea. Ne-am certat, după

cum ați ghicit, și am plecat. Cu această mică valiză, adăugă ea în mod stupid.

El începu să râdă.

— Dacă are măcar puțin bun-simț, îți va da o bătaie bună, îi răspunse el, înăbușindu-și un căscat cu mâna lui fină și bronzată. Așa aș proceda eu în locul lui.

Ochii Martinei sclipiră.

— Dacă sunteți atât de amabil...

— Ca să te conduc. Da. Simt că trebuie să te duc la logodnicul dumitale. Este probabil nebun de îngrijorare, adăugă el cu un soi de dispreț. Nenorocitul ! Ar fi trebuit totuși să știe că mai devreme sau mai târziu, o să revii la el alergând. Toate fac la fel.

— Domnule Leonos, îl întrerupse Martine cu răceală, nu vă deranjați, vă rog, pentru mine. Pot aștepta foarte bine în mașina mea ca cineva să treacă...

— Probabil un grec plin de ardoare care te va viola și va fugi apoi. Urcă-te, te voi duce la Olympia.

— Nu vreau...

— Urcă, repetă el pe un ton poruncitor.

În mașină, Martine se rezemă de scaunul ei, surprinsă că se simte atât de destinsă. Simțea ca un fel de ușurare că a scăpat dintr-o situație care ar fi putut avea consecințe mai grave... Acest bărbat era desigur onorabil, poate căsătorit și fericit, sau logodit. În orice caz, nu căuta aventura.

— Unde locuieşti ? întrebă el.

— Într-o vilă a domnului Sotiris. Poate îl cunoaşteţi ?

Se lăsă o ciudată tăcere, apoi el răspunse :

— Da, îl cunosc, chiar foarte bine.

— Atunci ştiţi unde să mă lăsaţi ?

— La vila care este în spatele casei lui.

— Da, exact.

Erau două vile, dintre care una, cea locuită de grădinar, se afla aproape de drum.

— Logodnicul dumitale locuieşte în aceeaşi vilă cu dumneata ?

— Vila este împărţită în două apartamente.

— Îl cunoşti bine pe domnul Sotiris ?

— Nu l-am văzut decât de vreo şase ori. Are o fiică, Sofia, foarte tânără şi foarte frumoasă, adăugă ea, îndemnată parcă de un impuls irezistibil.

El îi privi părul auriu, lung şi mătăsos, uşor întors la capete, trăsăturile foarte feminine, gura generoasă, fruntea înaltă şi inteligentă.

— De ce ai menţionat-o pe Sofia ?

— Nu ştiu, răspunse ea cu o indiferenţă prefăcută, care nu obţinu efectul dorit.

— Aleargă după toţi bărbaţii pe care-i întâlneşte în drumul ei. Pot face o deducţie subtilă şi trage concluzia că s-a băgat între dumneata şi logodnicul dumitale ?

Lukas Leonos era la fel de perspicace pe cât era de frumos. Martine se surprinse

întrebându-se ce făcea el în viaţa de toate zilele, care îi era meseria, dacă avea o familie. Era ridicol să-şi pună asemenea întrebări în privinţa unui străin care fusese doar destul de amabil ca s-o ducă acasă. Martine răspunse încet şi cu regret :

— Da, Kelvin s-a îndrăgostit de ea.

— Şi din această cauză v-aţi certat ?

— A fost mai grav decât o simplă ceartă. Kelvin a spus că totul s-a terminat între noi... I-am dat înapoi inelul...

La aceste cuvinte, Martine izbucni în hohote de plâns.

Lukas opri exact dincolo de intrarea sanctuarului. Martine îşi scoase o batistă şi-şi şterse ochii.

— Scuzaţi-mă.

— Eşti într-adevăr sigură că merită ? întrebă el cu o voce aspră, cu un accent şi mai pronunţat.

— Îl iubesc, răspunse ea simplu.

— Fără îndoială, el nu te iubeşte.

— A fost un timp când mă iubea...

— Şi acum ai pierdut şi serviciul şi logodnicul.

Martine simţi cum o cuprinde mânia împotriva acestui bărbat care-i smulgea speranţa pe care şi-o mai păstrase în fundul inimii.

— Fără îndoială...

Ea îşi întoarse privirea spre crângul atât de liniştit, aflat în văile colinelor. Norii se

împrăştiaseră, luna era plină şi lumina ei argintie dădea coloanelor templului o aparenţă fantomatică. Nu se auzea decât murmurul râului, cântecul greierilor şi sunetul clopoţeilor oilor care coborau în vale. Totul era atât de liniştit. La Olympia, în timpul Jocurilor, certurile erau uitate. Efortul bărbatului fusese odinioară îndreptat spre gloria sportului şi nu spre distrugerea duşmanului. Într-o zi, poate, acest loc se va transforma în sanctuar şi războaiele nu vor fi decât nişte oribile amintiri.

— La ce te gândeşti ? întrebă el cu o blândeţe surprinzătoare.

Suspinând, Martine îi mărturisi ceea ce-i trecuse prin cap.

— Este desigur homeric, conchise ea. Oh, viaţa este îngrozitoare ! Mi-ar fi egal dacă aş muri mâine !

— Nu spune aşa ceva. O să întâlneşti pe altcineva... şi vei uita toate acestea.

— Cât sunteţi de cinic !

— Nu cred în dragostea dintre un bărbat şi o femeie.

— Dar este ridicol ! Căsătoria se bazează pe dragoste şi...

— Aici, în Grecia, majoritatea căsătoriilor sunt aranjate. Ce amestec are aici dragostea ?

— La noi te căsătoreşti din dragoste !

— Într-adevăr ? Dar ce este dragostea ? Poţi să-mi spui ?

Vocea lui era nuanțată și de amuzament și de dispreț.

Martine trase concluzia că nu era însurat și nici pe cale de a o face. Era desigur un celibatar convins și avusese probabil multe prietene „de pernă", așa cum se spunea în Grecia. De altfel era destul de tânăr pentru a mai avea multe altele.

— Dragostea înseamnă să ții atât de mult la cineva, încât să fii gata să-ți dai viața pentru el.

— Bărbații și-au dat viața pentru țara lor. Din devotament, nu din dragoste.

— Devotamentul și dragostea merg împreună.

— Dragostea este o momeală, o stare de suflet inventată de femei, din nenorocire dotate cu o imaginație romantică străină bărbaților !

— Oh, nu ! Nu sunt de acord !

— Ah, nu ? Și ai întâlnit deja un bărbat care să-și dea viața pentru dumneata ?

— Kelvin !

— Kelvin nu te-a iubit niciodată !

El își plimbă privirea intensă pe fața încântătoare și plină de lacrimi a Martinei, pe gâtul ei, pe panta delicată a umerilor și pe curba provocatoare a tinerilor ei sâni tari. Martine se înroși. Avea impresia că o dezbracă și o mângâie... Și deodată, el o luă în brațe, îi întoarse fața spre el cu o mână fer-

mă şi buzele lui se aşezară peste ale ei într-un sărut atât de arzător şi de senzual, încât ea nu avu forţa să reziste. Din contră, tremurând, întredeschise buzele, cuprinsă de o emoţie tulburătoare şi necunoscută de ea până atunci. Doar când el dori să-i cuprindă în mână sânul, Martine se depărtă de el ruşinată, strângându-şi pe lângă ea vesta albastră.

— De ce să-ţi risipeşti lacrimile pentru un bărbat care nu ţine la dumneata ? Fii „prietena mea de pernă"... Profită de tot ce-ţi oferă viaţa...

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Prietena dumneavoastră ?... dar ce fel de bărbat sunteţi, ca să propuneţi... acest lucru unei femei adunate de pe drum ?

Martine nu se aştepta să fie zgâlţâită atât de brutal. Tresări şi începu să strige şi să protesteze în urma durerii.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel ?! strigă el cu asprime. Eu nu culeg femeile de pe drum.

— Pe mine m-aţi cules, ripostă ea, căutând să-şi degajeze încheietura mâinii şi nereuşind decât să-şi facă şi mai rău.

— Ţi-am venit în ajutor, o corectă el pe acelaşi ton aspru şi furios. Şi mi-ai plăcut. Mi-a fost mai întâi milă de dumneata, singură pe drum, în plină noapte.

— Nu vă cred. Mă doreaţi. De altfel, grecii doresc orice femeie pe care o văd. Ei bine,

să vă intre bine în cap că nu sunt așa de ușuratică pe cât credeți !

Ea încercă să deschidă portiera, dar mâna ei era în continuare prizonieră și înțelese că orice efort din partea ei era zadarnic.

— Îți voi telefona mâine, spuse el dându-i drumul la mână și punând motorul în funcțiune. Îmi închipui că aveți telefon ?

— Da, dar nu vreau să-mi telefonați. Vă mulțumesc pentru ajutorul dumneavoastră, vă sunt foarte recunoscătoare c-ați întors mașina și m-ați adus acasă, dar asta va fi tot. De altfel, cred că locuiți departe de aici.

— Locuiesc în vila albă de pe colină, răspunse el liniștit. Aceea care se vede din Sanctuar.

— Vila Kladeos ? întrebă ea surprinsă. Dar mergeați în direcție opusă !

— Mă duceam pur și simplu să fac o plimbare. Mi se întâmplă adesea, în special atunci când am o problemă de rezolvat. Când conduc noaptea, mi se limpezesc ideile.

Martine nu-l întrebă de ce. Martine îi spuse doar că priveliștea de pe terasa vilei trebuie să fie minunată. Să poți contempla incinta sacră a Olympiei !

— Mi-am clădit special această casă...

Credincios cuvântului său, Lukas o sună chiar de a doua zi. Era sculată de o oră când se auzi soneria telefonului. Se afla la bucătărie, pregătindu-și cafeaua și sandvișurile.

— V-am rugat să nu mă căutaţi... începu ea.

— Probabil, dar în general nu mi se spune ce trebuie şi ce nu trebuie să fac, Martine. Vreau să te văd acum. Într-o oră îţi convine ?

— Nu vreau să vă văd nici într-o oră, nici mai târziu.

— Ce-a spus Kelvin despre escapada dumitale ?

— Nu l-am văzut încă.

— Nu ? Dacă locuiţi atât de aproape unul de celălalt, cum puteţi să nu vă întâlniţi ?

— Dormea deja când am sosit aseară...

— Dormea ? Ştiindu-te singură pe drumuri pustii şi periculoase ?

— A plecat, fără îndoială, foarte devreme în această dimineaţă, spuse ea, ignorând întrebarea. Trebuia să se întâlnească cu un director de muzeu la Atena. Poate că este acolo. Nu ştiu nimic.

— Ei bine, sper cel puţin că eşti convinsă că nu poţi să-ţi imaginezi un viitor cu el. Voi fi acolo peste o oră. Poate chiar mai înainte.

Fără a-i lăsa timpul să răspundă, închise telefonul. Aiurită de această încăpăţânare, Martine decise că singurul mod de a-l descuraja era să fie cât mai ştearsă şi cât mai puţin seducătoare. Totuşi, nu se putu împiedica să nu aleagă o rochie frumoasă de bumbac alb, garnisită la poale cu bandă impri-

mată cu flori, cu aceeași garnitură și la centură. Cu corsajul strâmt și cu fusta amplă, această rochie îi sublinia subțirimea. Își perie părul pentru a-l face să lucească, remarcând în oglindă că reflexele lui roșiatice, atât de măgulitoare, nu dispăruseră în soarele arzător al Greciei. Sandalele drăguțe lăsau să i se vadă unghiile lăcuite cu roz și atrăgeau atenția asupra unor glezne fine și asupra picioarelor lungi, bronzate.

Era gata de cinci minute când sosi Lukas.

— Deci, sperai totuși să mă vezi, în ciuda protestelor tale, declară el imediat ce intră, uitându-se la ea cu o privire batjocoritoare.

Foarte jenată, ea se simți parcursă de frisoane ușoare. Fără să răspundă, îl conduse în salon. Era răcoare, o briză ușoară umfla perdelele de tul brodate, aducând cu ea parfumul florilor. Pe masă se afla un buchet de trandafiri roșii și un altul de bougainvillaea violete, pe marginea ferestrei. Martine își invită musafirul să ia loc. Acesta se îndreptă însă spre fereastră și rămase acolo cu ochii ațintiți spre vila mare, somptuoasă, a tatălui Sofiei. După un minut se întoarse și se uită la Martine, în continuare batjocoritor. Cicatricea se zărea mai bine la lumina zilei. Care putea să-i fie originea ? se întrebă ea. Bineînțeles că nu-l întrebă.

— De ce ați venit, domnule Leonos ? întrebă ea pe un ton curtenitor.

— Doream să te văd. Am ceva să-ţi propun.

Încordată, ea aşteptă, convinsă că-i va reînnoi propunerea din ajun.

— Ah, da ? spuse ea cu un surâs de gazdă politicoasă.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine ?

Cu respiraţia tăiată, ea trebui să se sprijine de un scaun, căci totul se învârtea în jurul ei.

— Dumneavoastră... dumneavoastră...

— Trebuie neapărat s-o repet ?

Surâsul lui, acest mod deliberat de a-şi economisi cuvintele, nepăsarea atitudinii lui, toate acestea o cufundau pe Martine într-un abis de senzaţii, excluzând orice posibilitate de a gândi clar. Se lăsă să cadă într-un fotoliu şi-l privi ca şi cum acesta înnebunise, şi totuşi, nu se îndoia nici o clipă că vorbise serios.

— Nu înţeleg, îi răspunse ea pe un ton plângăreţ, care avu ca efect lărgirea zâmbetului lui Lukas.

— Întrebarea mea este totuşi simplă. Eşti tulburată, spuse el cu o voce mai blândă. Este destul de natural. Dar nu ai nici un motiv să te neliniştești. În ceea ce te priveşte, această căsătorie ar fi soluţia tuturor problemelor tale, fără a mai pune la socoteală satisfacţia răzbunării împotriva logodnicului tău. Nu, nu mă întrerupe, continuă el cu autoritate. Orice

ai spune, crede-mă, răzbunarea este dulce!

Expresia lui Lukas o făcu să tremure. Răzbunarea este dulce... Brusc înţelese de ce dorea el s-o ia în căsătorie. Dorea să se răzbune pe cineva. Dar pe cine? Pe o femeie care-l părăsise? Nu afirmase el oare categoric că nu credea în dragoste? Nu suferise, întrucât nu iubise niciodată. Sau atunci...

Două fiinţe părăsite... Era aproape natural ca ele să se unească. Martine era incapabilă să-şi analizeze propriile sentimente. Nu avea intenţia să se mărite cu alt bărbat decât cu Kelvin. El, şi numai el, era cel pe care-l iubea.

— Nu pot să mă mărit cu dumneata, îi spuse ea în sfârşit. Este o idee absurdă.

— Nu ăsta este şi părerea mea...

Lukas se apropie de ea, şi înainte ca ea să-şi dea seama ce se petrece, se afla deja în picioare şi el o strângea în braţe.

Degeaba se zbătu; eforturile pe care le făcea pentru a se degaja erau nu numai inutile, dar chiar comice; Lukas o ţinea cu uşurinţă, doar cu un braţ. Ca un stăpân, îi ridică bărbia.

Gâfâind, în momentul când el îşi luă buzele de pe ale ei, ea nu putu decât să se cuibărească lângă el, moleşită. Căldura buzelor lui, modul posesiv în care îi strângea trupul tânăr, delicat, lipindu-l de trupul lui dur şi viril, făceau să se nască în ea emoţii noi şi

o dorință pe care nu o simțise niciodată.

El respira din nou calm, în timp ce ea nu reușea să-și găsească respirația. Ar fi trebuit să se înfurie, să-i reproșeze... dar nu dorea decât ca el s-o constrângă din nou să răspundă înflăcărării lui.

— Ești delicioasă, murmură Lukas. Ne vom înțelege minunat...

— Nu ! strigă ea.

— Ba da, spuse el tandru. Ești o tânără foarte senzuală, chiar dacă nu ți-ai dat seama până acum. De altfel, ai înțeles foarte bine acest lucru, deși spiritul tău de contrazicere, tipic feminin, te împiedică s-o admiți. După cum ți-am spus, ești foarte senzuală și ai nevoie de un bărbat care să te poată satisface.

— Taci ! strigă ea furioasă. Mă insulți !

— Adevărul nu-i niciodată o insultă, draga mea, și eu nu spun decât adevărul. Gândește-te la asta.

Lukas se aplecă spre ea și Martine cunoscu din nou acele sărutări cărora nu le putea rezista. Fu încă o dată antrenată într-un vârtej în care se abandonă aproape total. Cu brațele în jurul gâtului lui Lukas, Martine era întinsă spre el, încercând să-și dea seama de dorința lui, vibrând cu toată pasiunea pe care i-o trezise. Împărțită între rușinea și dezastrul pe care le simțea în ea, și dorința de a se lăsa supusă în întregime voinței lui Lu-

kas, fu obligată să recunoască faptul că în acea clipă nu i-ar fi rezistat, orice i-ar fi cerut.

Lukas o îndepărtă de el. O venă îi bătea la tâmplă.

— Te-ai gândit ?

— Nu pot să mă mărit cu dumneata ! strigă ea pe un ton aspru. Nu vreau să mă căsătoresc cu dumneata !

Lukas o îmbrăţişă uşor de data aceasta, fără pasiune, şi-i dădu imediat drumul.

— O să iei masa cu mine astă-seară. Vin să te iau la ora nouăsprezece şi treizeci. Să-ţi pui o rochie lungă. Vreau să te văd cum arăţi în această ţinută.

— Crezi că-mi poţi da ordine ? întrebă ea, încercând să-şi regăsească autocontrolul şi incapabilă încă să respire normal.

— Fă ceea ce-ţi spun şi nu pune întrebări stupide. Mă doreşti la fel de mult cum te doresc. Recunoaşte acest lucru şi ia o hotărâre.

— Mi-ai propus mai întâi să-ţi devin „o prietenă de pernă" ! îi reaminti ea.

— Dar ai refuzat şi am înţeles că nu vei reveni asupra acestei decizii. Este unul din motivele care m-au împins să te cer în căsătorie. Căci mai există unul...

— Vrei să te răzbuni pe cineva ?

El păru vag mirat, dar îşi reveni imediat, dădu din cap şi răspunse cu o voce blândă şi prudentă :

— Da, vreau să mă răzbun pe cineva. Iată deci, suntem doi care dorim acelaşi lucru.

— Inutil să vii în astă-seară. Nu voi cina cu tine. Nici în seara asta şi nici altă dată.

El deschise uşa şi, în momentul plecării, îi spuse :

— Voi fi aici la ora şapte şi treizeci. Anunţă-l deci pe Kelvin că ai o întâlnire ; vei simţi o mare satisfacţie. Nu-ţi face probleme în privinţa maşinii. Am telefonat la garaj. O să-ţi fie adusă.

CAPITOLUL II

La sfârşitul după-amiezii, Martine îi văzu pe Kelvin şi pe Sofia plimbându-se în parc. Fusese nervoasă toată ziua, cu mintea confuză, obsedată de Lukas Leonos. Era tulburată de extraordinara putere pe care o avea asupra ei, făcând-o vulnerabilă şi fără apărae. În această dimineaţă ar fi putut face din ea orice ar fi dorit. N-ar fi crezut niciodată că se afla pe punctul de a cădea. Ce avea el oare ? Era o fiinţă aparte, un om superior celorlalţi, puternic şi plin de vitalitate. Un bărbat care inspira în acelaşi timp respect şi teamă şi pe care ar fi periculos să-l ignori. Era inutil să se înşele : o atrăgea nebuneşte ; era gata să-l asculte. Pe lângă el, Kelvin avea aerul unei creaturi nevertebrate şi plină de imperfecţiuni.

Şi acum, iată că se plimba cu aceea care o înlocuise în inima lui, şi din cauza căreia îi dăduse înapoi inelul de logodnă.

— Hello, Martine ! îi strigă Sofia cu veselie.

Martine strânse din dinţi şi spuse încet, cu un surâs forţat :

— Hello Sofia, plimbarea a fost plăcută ?

— Kelvin ţi-a spus că mă duc la Atena cu el ? Plecăm mâine pentru două zile.

— Şi tatăl tău ? Este de acord ?

— Nu este aici acum.

— Vrei să spui că el nu va şti ?

Martine îi aruncă o privire lui Kelvin. Acesta se înroşi, dar nu făcu nici un comentariu.

— Nu cred că tatăl tău o să fie de acord, Sofia. În Grecia, o tânără nu pleacă singură în călătorie cu un bărbat, decât dacă este soţul ei sau o rudă apropiată...

— Nu eşti tocmai tu cea nimerită să-mi dai lecţii ! replică Sofia cu obrăznicie. Eu am fost la şcoală la Atena. Acolo, fetele refuză să fie victimele acestor prejudecăţi ridicole ! Dacă tata nu este mulţumit, foarte bine, voi părăsi casa ! De altfel, adăugă ea, privindu-l provocator pe Kelvin, ne vom căsători, nu-i aşa ?

— Nu imediat, răspunse el din ce în ce mai jenat.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Kelvin, despre noi şi despre munca mea, interveni Martine.

— Sper că nu mă vei părăsi înainte de a găsi pe cineva care să te înlocuiască ? întrebă el cu nelinişte.

— Ceri imposibilul, Kelvin.

Martine se gândea la teama pe care o resimţise în ajun pe acel drum singuratic. Kelvin nici nu-şi dăduse măcar silinţa s-o caute. Ar fi putut avea un accident, nici nu i-ar fi păsat. În timpul certei lor care fusese scurtă, îi dăduse înapoi inelul, spunându-i că pleacă la Atena, şi de acolo se va întoarce în Anglia. Nu-şi luase decât o valiză mică, doar pentru a-l impresiona, căci era sigură că el va alerga după ea şi că totul se va aranja. Nu Kelvin fusese cel care-i venise în ajutor, ci un alt bărbat, un bărbat pe care nu şi-l putea scoate din minte, cu toate eforturile ei.

— Nu, nu pot rămâne fără secretară, pretextă Kelvin.

— Dacă aş fi plecat într-adevăr ieri seară, cum aveam intenţia, ai fi fost obligat să te lipseşti de ea.

— Ştiam că nu te vei duce departe. Ai prea mult bun-simţ ca să pleci, abandonând toate lucrările în urma ta. Am aşteptat un moment, dar apoi m-am culcat, ştiind bine că te voi vedea dimineaţa.

— Maşina mea nu este aici. După părerea ta, cum m-am descurcat pentru a mă reîntoarce ?

— Nu ştiam că maşina ta nu este aici, răspunse el surprins.

Martine îşi aminti deodată că-i spusese că

de-acum înainte nu va mai lăsa maşina afară, ci în garaj.

— Am avut o pană pe drum.

— Într-adevăr ? Dacă aş fi ştiut aş fi venit, o asigură el.

— N-ai fi putut şti decât dacă ai fi plecat în căutarea mea, remarcă ea sarcastic.

Kelvin se înroşi puternic şi, fără să vrea, Martine îl compară cu Lukas.

— Dac-aş fi ştiut... repetă el.

— Dac-am schimba subiectul ? Această discuţie devine absurdă, nu crezi ?

Kelvin se înroşi şi mai mult. Pentru a-l scoate din această situaţie jenantă, Sofia îl luă de braţ şi-l invită să-şi continue plimbarea.

— Se va întuneca în curând, spuse Sofia. Vei avea tot timpul să vorbeşti cu Kelvin mai târziu. Nu este desigur ceva atât de urgent !

— N-o să mă părăseşti, nu-i aşa ? o întrebă încă o dată Kelvin pe Martine, în timp ce Sofia îl trăgea de braţ.

— Mi se pare că deja te-am părăsit.

— Dar...

— Mă voi mărita în curând, şi soţul meu nu va accepta să continui să lucrez pentru un bărbat a cărei logodnică am fost...

— Te măriţi ?! strigă Sofia, neîncrezătoare, în timp ce Kelvin părea uluit de această veste.

— Ei da, Sofia, mă mărit !

Ce spusese oare ? Cum va ieşi acum din situaţia stupidă în care se băgase ? Martine se blestema, pentru că cedase dorinţei ei de revanşă.

— Dar nu cunoşti pe nimeni aici ! remarcă Sofia nedumerită.

Martine înţelese brusc, că o mare parte din atracţia pe care Kelvin o exercita asupra Sofiei provenea din plăcerea de a-l lua alteia. Nu era nimic profund între ei şi Kelvin risca să fie în curând părăsit la rândul lui.

— Nu vorbeşti serios, spuse Kelvin, cu un aer sigur.

— Nu mă văd anunţându-mi căsătoria în glumă !

Kelvin dădu încet din cap, ca şi cum încerca să-şi adune gândurile.

— Despre cine este vorba ? Nu, acest bărbat nu există ! L-ai inventat ca să te răzbuni !

— Gândeşte ce vrei, spuse Martine, dând din umeri.

Se întoarse şi se îndepărtă. Kelvin o ajunse din urmă şi-o întrebă încă o dată :

— Nu este adevărat, nu-i aşa ?

— N-o să-mi pierd timpul, Kelvin, încercând să te conving. Te voi invita la căsătoria mea, spuse ea degajându-se.

Plecă foarte repede şi nu se opri decât atunci când intră la ea în apartament. Acolo, ascunzându-şi faţa în mâini, plânse cu amărăciune.

În ciuda tuturor aşteptărilor, seara cu Lukas a fost foarte reuşită. Era un tovarăş încântător, atent, o adevărată revelaţie pentru Martine. Întreaga ei experienţă în privinţa bărbaţilor oprindu-se la Kelvin, îşi dădea seama că acesta lăsa mult de dorit. Lukas o dusese într-un restaurant foarte şic, la mică distanţă de Olympia, unde mâncarea, servită de chelneri cu veste albe, era minunată. Lukas era cunoscut acolo şi tratat cu respect şi cordialitate.

Luară aperitivul pe terasă, în sunetul unui bouzouki. În sală se aflau pretutindeni flori, ambianţa era agreabilă, intimă, şi Martine se întrebă de ce Kelvin n-o dusese să cunoască acest loc.

— Nu bei, Martine ?

— Mă gândeam.

— La propunerea mea ?

— La Kelvin. Mă întrebam de ce nu m-a adus niciodată aici. Este într-adevăr încântător.

— Asta este şi părerea mea.

— Ai invitat multe femei aici ?

Lukas schiţă un surâs şi păru brusc pierdut în gândurile lui.

— Una singură, sfârşi el prin a răspunde. În afară de tine, bineînţeles. O alta...

— N-ai fost niciodată îndrăgostit ? îl întrebă ea cu surprindere.

— Cred că ţi-am expus deja punctul meu de vedere în privinţa acestui subiect.

— Nu este un răspuns...

Lukas luă lista şi i-o întinse.

— Alege-ţi ce-ţi face plăcere.

Înţelegând că fusese pusă la punct, ea se înroşi.

Cu toate acestea, masa a fost un real succes. Lukas încerca s-o amuze, îi arunca priviri admirative, o flata şi râdea de încurcătura ei.

— Prietenii mei îmi spun Luke. Mi-ar face plăcere ca soţia mea să facă la fel, spuse el.

— Soţia ta ?

— Tu, preciză el, cu o privire indicând că dezaproba această comedie.

— Nu pot...

El o întrerupse cu blândeţe...

— Dacă am înţeles bine, te-ai decis deja. Tocmai am vorbit cu Sofia. A venit la mine ca să-i ceară uneia din servitoarele mele să-i facă o rochie. Mi-a pus întrebări despre bărbatul cu care urmează să te măriţi. Părea destul de supărată c-ai găsit atât de repede un nou logodnic, în timp ce ea, de-abia ţi l-a luat pe al tău.

— Sofia este o...

Luke îi aruncă o privire perspicace şi completă amuzat :

— O stricată. Da, ai într-adevăr dreptate.

— N-am dreptul s-o judec. Nu-i decât un copil.

— Are nouăsprezece ani...

— Nouăsprezece ani ? Abia pare de şaptesprezece !

— Şi se poartă de parc-ar avea cincisprezece. Ce vârstă ai, Martine ?

— Douăzeci şi trei de ani.

— Cu şapte ani mai puţin ca mine. Este bine.

— N-am acceptat să mă mărit cu tine.

— Bea-ţi vinul, îi comandă el.

— Ai deci treizeci de ani. Am ghicit bine.

— Te interesez deci destul de mult pentru a dori să-mi cunoşti vârsta ?

Lukas începu să râdă şi ea îşi reţinu respiraţia. Cicatricea de-abia se vedea. Era frumos, în costumul lui de pânză albă, cu cămaşa mov cu un volan plisat aşa cum cerea moda, şi părul strălucitor periat spre spate. Notând mirosul discret al apei de toaletă, se întrebă dacă lui îi plăcea parfumul ei. Deşi n-avea nici o importanţă dacă-i plăcea sau nu.

— Trebuie să-ţi vorbesc despre mine, declară el. Sunt armator, am vapoare care fac croaziere în Mediterană, câteodată şi în Caraibe. Am de asemenea două hoteluri la Atena şi un altul în insula Skiotos. Trebuie să

fe duc acolo. Îţi va place. Dar, înainte de asta, trebuie să vezi Mykonos.

— Vorbeşti ca şi cum...

— Nu uita că i-ai spus Sofiei. Sau mai curând ea mi-a spus.

— Şi ce i-ai răspuns atunci când a întrebat pe cine voi lua în căsătorie ?

— Că o va afla destul de curând. Am asigurat-o de asemenea că nu era doar un zvon, că într-adevăr te vei căsători.

— Este ciudat că ţi-a pus această întrebare dumitale.

— O cunosc pe Sofia de când avea doisprezece ani.

— Dar ea nu ştia că mă cunoşti !

— Ştia că voi afla bârfele.

— Bârfe ? Ce fel de bârfe ?

— Cu privire la căsătoria ta.

— Dar ieri eram încă logodită cu Kelvin !

— Oamenii cred că eşti expeditivă, replică el pe un ton batjocoritor.

— N-au fost bârfe. Dacă Sofia a auzit de căsătoria mea — ştii, în sfârşit, ce vreau să spun — doar de la mine a putut afla. Şi eu n-am pronunţat numele dumitale !

— N-ai făcut-o în mod direct. Ea m-a anunţat doar că fosta logodnică a lui Kelvin Gresham se va căsători cu un altul. Dar curiozitatea ei era atât de puternică, încât a încercat să afle dacă eu eram la curent cu ceva.

— Sofia are o soră, spuse Martine, fără nici o legătură cu subiectul. Fu mirată de reacţia lui Luke, cum îl numea în sinea ei. Faţa i se aspri brusc, avea buzele strânse, nările lipite şi ochii îi lansau fulgere.

— Eu... ce s-a întâmplat ?

— Nimic, răspunse el sec. Dar dacă mi-ai vorbi de tine acum ? Ai familie ?

— Părinţii mei au murit la interval de şase luni, când aveam douăzeci de ani. Am vândut casa şi-am cumpărat un apartament în apropierea locului unde lucram. Eram secretară de direcţie într-o întreprindere de construcţii. Profitam de sfârşiturile de săptămână pentru a mă duce într-un sit arheologic. Acolo l-am cunoscut pe Kelvin.

— Şi asta a fost **un coup de foudre ?**

— El mi-a propus să-i fiu secretară.

— Ai părăsit un loc excelent pentru a-l urma... Asta numesc eu dragoste fulgerătoare.

— După dumneata, dragostea nu există.

— Dar după tine ea există şi eu de tine vorbesc.

— Recunosc că mi-a plăcut.

— Dar nu cum îţi plac eu...

Tupeul lui o făcu să râdă.

— Nu-mi placi deloc !

— Mincinoaso, spuse el cu blândeţe. Noi suntem atraşi unul de celălalt. De îndată ce-o

vei admite tot atât de cinstit ca şi mine, vei fi fericită.

— Nu voi fi niciodată fericită fără dragoste.

Lukas scoase un suspin de nerăbdare.

— Chiar dacă există această dragoste, ea este atât de fragilă, încât este dinainte condamnată.

— Ce cinic oribil eşti !

— Sunt pur şi simplu realist. Nu trăiesc în nori şi nu privesc viaţa prin ochelari roz. Fii şi tu realistă ! Încearcă să vezi lucrurile aşa cum sunt şi nu cum ai dori ca ele să fie.

— Sunt romantică ! Nu poţi înţelege.

— Romantică ! rânji el, făcând în acelaşi timp semn chelnerului să le umple paharele. Mulţumeşte-te cu plăcerea fizică. Nu este poate romantică, dar este cel puţin reală !

— Spui astea pentru că nu ştii ce este dragostea.

Martine tăcu brusc. Oare Lukas chiar ignora ce este dragostea ?

— Dacă am vorbi despre altceva ? Trebuie să fixăm data căsătoriei.

Ea se încruntă, căznindu-se să aibă un aer cât mai degajat, în timp ce se simţea prinsă în cursă şi fără apărare. Avea impresia că este irezistibil antrenată într-o direcţie pe care n-o alesese, şi avu un şoc când îşi dădu seama că se simţea cuprinsă de resemnare.

Nu, trebuia să reacţioneze ! Nimeni pe lume n-o putea obliga să se mărite dacă ea n-o dorea !

— Nu, n-am să mă mărît cu tine ! strigă ea pe un ton ferm şi hotărât.

— De ce această violenţă ? Vom discuta mai târziu, când vom termina cu masa, răspunse el liniştit.

Puţin mai târziu, se duseră să se plimbe la lumina lunii, în grădina restaurantului.

— Este o bancă acolo, în mijlocul pomilor, îi spuse Luke.

Probabil că ai fost acolo cu cealaltă, se gândi Martine. Vederea lui Luke aşezat alături de o altă femeie îi fu atât de dezagreabilă, încât se forţă s-o alunge.

— N-o să mă convingi, Luke, spuse ea.

— Vineri ne vom duce la Atena să alegem inelul de logodnă şi verighetele. Vom petrece noaptea într-un mic hotel simpatic pe care-l cunosc.

— Mă asculţi sau nu ?

— Martine, nu-ţi dai seama că atîtudinea ta este absurdă şi plicticoasă ?

— Dar...

— Destul ! îi ordonă Luke.

În loc să-i răspundă imediat şi să fugă, cum ar fi dorit-o, ea îl ascultă. Se aşezară. Martine contemplă cerul printre frunzele palmierilor. Norii se risipeau, lăsând să apară în sfârşit luna şi stelele, milioane de stele.

Enervată, se sculă şi făcu câţiva paşi. De fapt ştia sigur că dacă el se gândea s-o părăsească acum cu un simplu „bună seara", ea va rămâne aici plângând.

Martine îşi dădu seama deodată că Luke se afla în spatele ei. Acesta îi mângâie ceafa, urechile. Ea tremură şi o cuprinse o senzaţie de plăcere, de extaz. El începu să-i mângâie umerii, braţele. Luptând împotriva propriei sale slăbiciuni, Martine încerca să rămână indiferentă, dar el era mult prea abil pentru ea şi de altfel pentru oricare femeie. „Are prea multă experienţă" îşi spuse ea, copleşită de avalanşa de emoţii tulburătoare care o învăluiau. Cuprinsă de o nerăbdare febrilă, ea se întoarse spre el, consimţind, subjugată de virilitatea lui, de dorinţa pe care i-o comunica prin ardoarea lui îndrăzneaţă. Luke o luă în braţe, îi acoperi de sărutări gura, gâtul, şanţul dintre sâni. Trebuia să protesteze, dar se abţinu : nu numai c-ar fi fost în zadar, dar nici un avea chef. Mâinile lui Lukas rătăceau pe corpul ei, cuprinzându-i sânul, coborând spre talie şi mai jos, posesive, ca şi cum această explorare era o sfidare. Ca răspuns ea se hotărî să reziste măcar puţin. Îi opri gestul şi pronunţă un „nu" foarte ferm. El îi luă imediat mâinile şi i le prinse la spate.

— La ce bun să te aperi, îi spuse el cu un aer ironic. Voi fi întotdeauna învingător !

— Ai o impresie foarte bună despre tine însuți !

— Cunosc femeile. Tuturor le place ca masculul să domine.

El o trase din nou spre sine, ținându-i brațele cu fermitate de-a lungul corpului. Cuprinsă de un vârtej de pasiune, ea se abandonă total și se strânse lângă el. Simțea ca și el o dorință violentă și primitivă, care cerea să fie satisfăcută.

El îi murmură la ureche :

— Te vei căsători cu mine ? Acceptă, deoarece altfel vei deveni inevitabil „prietena mea de pernă"...

— Și nu asta dorești ?

El nu răspunse, dar cum reîncepu s-o mângâie și s-o îmbrățișeze, ea se auzi spunând într-o răsuflare :

— Da, Luke, mă voi căsători cu tine, când vei dori.

Așezată pe o coloană căzută la pământ, Martine contempla minunata panoramă a Parthenonului, patinat de secole. Încercă să și-l reprezinte așa cum fusese odinioară în prima lui splendoare, cu coloanele lui albe tăiate în vestita marmură de Pentelic, atât de apreciată de arhitecții antichității.

Privirea îi fu atrasă de silueta înaltă și distinsă a lui Luke, care se apropia. O rugase să-l aștepte lângă Parthenon, căci avea niște afaceri de rezolvat. Mai înainte se duseseră

să cumpere inelul de logodnă la cel mai mare bijutier din Atena, unde Martine, pradă unor emoții violente și contradictorii, alesese aproape cu ochii închiși. Își dădea seama că era pe cale să fie intimidată și manipulată și totuși părea să fi pierdut orice voință de a lupta contra dominației exercitate de Luke. De altfel, nu era vorba de voință, era pur și simplu incapabilă să reziste dorinței care o cuprindea, dorință de a i se dărui lui Luke. Totuși, rușinea pe care o simțea era dublată de un fel de sfidare.

— Spune-mi la ce te gândești, Martine, întrebă cu o voce mângâietoare Luke.

În ciuda ironiei flagrante a surâsului și a expresiei enigmatice a ochilor negri, Martine se simți din nou subjugată de acest bărbat. Înalt, zvelt, puternic, era incredibil de rasat. Dacă ar fi trăit în epoca Greciei Antice și a războaielor ei, ar fi fost sigur un rege.

— Regret, prefer să-mi păstrez gândurile pentru mine, răspunse ea zâmbind ușor.

Luke îi luă mâna pentru a o ajuta să se ridice și o atrase către el. Imediat, Martine aruncă o privire neliniștită spre mulțimea de turiști ce-și agitau aparatele de fotografiat, strânși în jurul ghizilor obosiți.

— Este prea multă lume, bâlbâi ea, nu poți...

— De ce crezi mereu că vreau să te îmbrățișez ? întrebă el, cu adevărat amuzat.

— Ai spus că vom lua masa în Plaka, spuse ea, întorcându-și fața. E deja unu și jumătate.

— Preferi să nu mai discutăm subiectul, după cum observ ? remarcă el luându-i brațul. Mi-am schimbat părerea, imaginează-ți ; ca să sărbătorim logodna noastră, te duc să luăm masa la hotelul **Grand Bretagne.**

Era hotelul cel mai elegant din Atena, și Martine fu încântată de această invitație. După masă urcară pe terasă, de unde aveau o vedere extraordinară asupra orașului, iar în depărtare înălțimile muntelui Lycabet străluceau în soare. Acolo Luke îi luă mâna pentru a-i pune pe deget superbul smarald înconjurat de diamante. Martine îl privi fix, fascinată de strălucirea întunecată a pietrei, simțind cum o cuprinde un tumult interior. În ciuda faptului că era conștientă că această logodnă era o nebunie, avea ciudata siguranță că își urma destinul. Era convinsă că-i fusese scris să se mărite cu acest grec.

— Este minunat, murmură ea, fără a-și putea lua ochii de la inel. Luke îi ridică bărbia cu un deget și-și puse buzele pe ale ei.

— Tu l-ai ales, îi aduse el aminte. Ai un gust sigur.

Martine surâse. Era ușor să ai gust când îți puteai permite toate extravagantele. „Alege-

ţi-l pe cel care-ţi place mai mult", îi spusese Luke. „Nu uita că este pentru toată viaţa."

— Dacă am merge să bem o cupă de şampanie în salon ? îi sugeră el după o nouă sărutare. Şi Martine avu impresia că pentru prima dată în viaţă, Luke ceda capriciului de moment.

— Cred că şi aşa am băut destul, protestă ea.

— Vino. Hai... să sărbătorim asta.

Aşezaţi într-un colţ al salonului, goliră veseli cupele de şampanie. În momentul când Luke apucă sticla pentru a umple din nou cupele, înlemni şi figura lui crispată avu o expresie de ură, încât inima Martinei se strânse dureros. Imediat, Luke îşi recăpătă seninătatea şi surâse. Punând pe masă sticla, se sculă în picioare. Urmărindu-i privirea, Martine văzu o tânără femeie înaltă, de o frumuseţe ce-ţi tăia răsuflarea, care se îndrepta spre masa lor. Era de o eleganţă şi de o graţie care încântau şi se apropia cu o siguranţă atât de suverană, încât Martine se simţi imediat de-o stângăcie copilărească.

— Odette, murmură Luke, surâzând. Te credeam plecată prin Europa pentru a uita teribila încercare prin care ai trecut.

Privirea Martinei reveni pe faţa lui Luke. Necunoscuta remarcase desigur cuvintele pline de un subtil sarcasm şi dispreţul pe care-l avea

în glas. Preferând în mod vizibil să se prefacă că nu a înțeles, ea îi întinse amabil mâna, dar ochii negri, vioi aruncară o privire rapidă spre Martine, care îi asculta, roșie la față și încurcată.

— Oh, Luke, în zilele noastre divorțul nu mai este o încercare, spuse ea cu un surâs cristalin. Nu-ți imaginezi ce simple sunt aceste lucruri în prezent.

Ea își întoarse de data aceasta fața spre Martine și Luke îi spuse cu cea mai mare naturalețe :

— Odette, ți-o prezint pe logodnica mea, Martine Lawson. Martine, iat-o pe Odette Manolis, fiica cea mai mare a proprietarului tău.

— Încântată, spuse Martine, întinzând mâna.

— Logodnica ta ? se bâlbâi Odette, fără a-și ascunde stupefacția. Glumești ? După atâția ani, nu poți...

Odette dădu din cap și-și termină fraza în greceşte. Luke o întrerupse cu un gest, nedorind să tolereze cea mai mică conversație în limba lor maternă.

— Ne-am logodit de-abia de-o oră, spuse el. Apoi adăugă mai încet ca pentru a o provoca pe tânăra femeie să devină dezagreabilă : Ei bine, nu ne felicițI ? Nu ne prezinți urările tale de fericire ?

Martine tremură în fața privirii veninoase a Odettei, care aşteptă o clipă, înainte de a pu-

tea articula cu o voce strangulată :

— Bineînțeles, felicitări, Lukas. Și dumitale, spuse, întorcându-se spre rivala ei, multă fericire.

Martine înțelese atunci brusc că Odette fusese cea pe care Luke o iubise odinioară. Da, în ciuda celor ce spunea despre dragoste, în ciuda încăpățânării lui de a-i nega existența, fusese îndrăgostit. Și cea pe care o iubise se măritase cu altul. Ea era din nou liberă acum și el prefera, la rândul lui, să se însoare cu alta, decât să riște să vadă renăscându-i în suflet fosta dragoste.

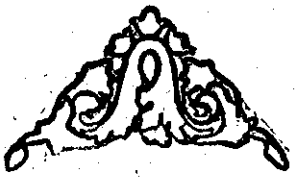

CAPITOLUL III

Îndată ce Odette se îndepărtă, Martine se întoarse către Luke :

— Ai iubit-o pe această femeie, nu-i aşa ? spuse ea încet.

— Îmi închipuiam că vei ghici c-a fost ceva între mine şi Odette, răspunse el calm.

— Ai iubit-o ? insistă ea.

— Ea nu mă iubea.

Luke luă sticla de şampanie şi păru absorbit în contemplarea eticheţei.

— De tine vorbeam, Luke, declară Martine fără să se descurajeze. Mi-ai afirmat că nu crezi în dragostea dintre un bărbat şi o femeie şi te-am bănuit că spui asta din cauza unei mari decepţii. Este adevărat ? Spune-mi, ai iubit-o pe Odette şi ea te-a trădat, nu-i aşa ?

Luke umplu cupele în tăcere.

— Ascultă, spuse el deodată, spre mirarea Martinei, căreia îi fusese teamă de o reacţie violentă, am să-ţi povestesc totul. Odette şi cu mine am fost logodiţi. Sentimentele mele pentru ea, oricare ar fi fost ele, erau profunde. Eram

foarte tânăr pe atunci, spuse el ca și când ar fi vrut să-și justifice vreo prostie de necrezut. Nu aveam decât douăzeci și trei de ani și ea un an mai puțin. Jura că mă iubește și mărturisesc c-am petrecut împreună ore minunate. Tatăl meu mai trăia, la fel și fratele meu mai mare, care era singurul lui moștenitor, căci în Grecia, fiii mai mici nu au dreptul la patrimoniul familial. Așa că în momentul în care un alt pretendent i-a făcut curte Odettei, complimentele și averea lui considerabilă i s-au urcat la cap și s-a plictisit de mine. Și s-a căsătorit cu acela, conchise el în timp ce o expresie dură și dușmănoasă îi deformă un moment trăsăturile.

Se întrerupse brusc, figura lui exprimând în prezent un amestec de durere și amărăciune. Este evident că infidelitatea tinerei lui logodnice îl rănise cumplit.

— Dar cum ai auzit, continuă el, a divorțat.

— Este deci liberă, constată Martine, fixându-l pe Luke, care avea o expresie de nepătruns. Părea tulburată, auzind că te-ai logodit.

Luke își luă cupa și privi bulele care urcau la suprafață.

— Odette mi-a scris recent, rugându-mă s-o luăm de la capăt, mărturisi el.

— Și ți-e frică, nu-i așa ?

— De ce ? îi spuse el sec, cu ochii strălucindu-i.

— Să te îndrăgostești din nou de ea. Ceea

ce demonstrează că mai crezi în dragoste, orice-ai spune.

Martine aşteptă tulburată. Până acum ea nu se gândise serios la această căsătorie, neuitând nici o clipă că mai era timp să spună nu. Îşi rezervase această ultimă portiţă de ieşire, deşi cedase autorităţii evidente a lui Luke şi propriei dorinţe fizice. Şi deodată, înţelese că dorea într-adevăr să devină soţia lui, că exista în interiorul ei o emoţie inexplicabilă şi o nevoie care nu avea nici o legătură cu plăcerea pe care i-o oferea ca amant.

— Crezi în dragoste, repetă ea, decisă să-i smulgă un răspuns.

El întoarse spre ea o privire de nepătruns.

— Nu cred în dragostea dintre un bărbat şi o femeie, spuse el în final.

— Dar ai iubit-o pe Odette !

— Nu era decât o toană, afirmă el. Şi cum ea avea o mutră exasperată, izbucni în râs. Nu te mai gândi la asta, o sfătui el. Am învăţat în orice caz ceva foarte util : că nu trebuie niciodată să te legi prea mult de o femeie.

Martine îşi încruntă sprâncenele, conştientă că avea pentru el şi un alt sentiment, independent de atracţia fizică. Nu încercă să-l analizeze. Acest sentiment exista, dar putea foarte bine să dispară în loc să dureze. Doar viitorul va decide.

— Dacă am înţeles bine, fratele tău a murit ?

El dădu din cap şi bău o înghiţitură de şampanie.

— Puţin timp după ruperea logodnei. Şi tatăl meu a murit, la mai puţin de un an.

— Şi tu ai moştenit în final o avere enormă ?

Ea îl întrebă acest lucru cu o simplitate şi o indiferenţă care dovedeau cu prisosinţă că pentru ea banii lui Luke şi tot ce aceştia puteau procura nu aveau nici cea mai mică importanţă.

— Am moştenit totul, într-adevăr, răspunse el cu o bruscheţe care arăta că nu avea nici un chef să continue destăinuirile.

Martine îşi luă cupa pe jumătate plină şi o goli.

— Dacă continui să beau, vei fi obligat să mă duci în braţe până la maşină.

— Plăcerea va fi a mea, răspunse el galant.

Conversaţia luă o întorsătură glumeaţă şi puţin după aceea, o porniră pe străzile însorite şi aglomerate ale Atenei, mână-n mână. Martine se simţea atât de fericită, încât decise să nu se sinchisească şi să aştepte să vadă ce-i rezervă viitorul.

— Pot să am o rochie adevărată de mireasă ? întrebă ea.

— Ce întrebare ! Desigur că vei avea o adevărată rochie de mireasă !

— Mă gândeam că poate preferi o căsătorie foarte discretă ?

— Absolut deloc. Vom avea o căsătorie trăsnet !

— Cu atât mai mult cu cât este întemeiată pe dispreţ şi ranchiună.

Ea se întrerupse şi-şi muşcă buzele. Era prea târziu.

— Sunt dezolată, nu trebuia să spun lucrul acesta.

— Dispreţ şi ranchiună, repetă el gânditor, oprindu-se în mijlocul mulţimii pietonilor care aşteptau să traverseze... Îţi spun că nu sunt bazele ideale pentru o căsătorie fericită, dar uiţi, draga mea, că nu este vorba doar despre acest lucru. Eu cred că înainte de toate, atracţia fizică care ne împinge unul spre celălalt ne va ajuta să reuşim viaţa noastră împreună.

Martine nu răspunse. Luke avea dreptate şi totuşi... ce se va întâmpla dacă dorinţa lor reciprocă nu va fi de-ajuns ?

În seara aceea luară masa la hotel, într-un cadru romantic, la lumina lumânărilor, serviţi de chelneri discreţi şi prevenitori. După delicioasa masă grecească, stropită cu şampanie, urcară până pe Acropole pentru a asista la minunatul spectacol de sunet şi lumină. Decorul era ca în poveşti — templele feeric iluminate erau încărcate de toată greutatea unui trecut prestigios, vocile erau puternice şi superbe. Martine era atât de absorbită, încât îl uită pentru moment pe Kelvin şi nestatornicia lui. Dar în fond nu se lăsa înşelată. Ştia bine că rana ei nu era

vindecată, că momentele de plăcere nu erau decât o clipă de răgaz şi că nu va întârzia să fie din nou torturată de amintirea dragostei ei sfărâmate şi a fericirii pe care ar fi cunoscut-o dacă Sofia n-ar fi venit să semene discordia între ea şi cel pe care-l iubea.

— Ceea ce este ciudat, murmură ea hotărându-se să spună ce o obseda de când o întâlnise pe Odette şi după dezvăluirea secretului trecutului lui Luke, este că ambele noastre iubiri au fost sfărâmate de două femei care sunt surori.

— Ironia soartei. Aşa a fost scris. Asta-i tot. Ştii, eu cred în destin.

— Şi eu. Vieţile noastre sunt trasate dinainte, la naşterea noastră.

Luke o privi. La lumina proiectoarelor, figura lui părea mai frumoasă şi mai severă ca niciodată. Cicatricea abia se vedea.

— Admiţi deci că mariajul nostru a fost predestinat ? spuse el.

— Probabil, suspină ea.

— Atunci de ce tot rumegi ranchiuna ta contra lui Kelvin şi a infidelităţii lui ?

— Nu rumeg nimic !

— Poate că nu în această clipă, pentru că spiritul tău este preocupat de tot ce ne înconjoară, dar mâine, când te vei întoarce la tine, sunt sigur că vei fi tulburată de gânduri negre. În orice caz, nu încerca să-ţi iei cuvântul

înapoi, adăugă el pe un ton amenințător., căci o să regreți.

Martine nu avea nici o intenție să revină asupra promisiunii dar, din curiozitate, îl întrebă :

— Cum adică o să regret ?

— Vreau să fii a mea.

— Da, și atunci... ?

— Ei bine, dacă nu vei deveni soția mea, atunci va trebui să devii „prietena mea de pernă".

— Și cum o să mă obligi ?

— Scumpa mea Martine, spuse el nu fără o oarecare asprime, ești o jucărie în mâinile mele. Pasiunea pe care ți-ai trădat-o în câteva rânduri este cu mult mai revelatoare decât crezi. Vei fi a mea când o voi dori... și după ce mi-ai cedat o dată, nu te vei gândi decât să reîncepi.

Revoltată, ea își trase mâna.

— Mi-e groază să te aud vorbind astfel !

— Nu destul totuși, ca să mă trimiți la dracu' !

Această replică reuși s-o înfurie, dar se abținu și reuși să se calmeze, când Luke îi reaminti că el n-o dorea ca „prietenă de pat" și că dacă va fi obligat să înceapă cu asta, nu va fi decât un preludiu la căsătorie.

— Ești genul de femeie care preferă căsătoria altor soluții, conchise el.

— Ai aerul să mă cunoști bine, ironiză ea.

— Dacă am schimba subiectul ? îi sugeră el sec. Sau şi mai bine ar fi dacă am profita de spectacol.

Mai târziu, după o masă uşoară în saloanele hotelului, Luke o conduse până la camera ei. Înainte ca Martine să aibă timp să-i spună repede bună seara şi să-i închidă uşa în nas, cum avea intenţia, Luke intrase în cameră şi el fu cel care închise uşa. Martine se îndreptă imediat către fereastră şi se prefăcu că aranjează perdelele, dar el o urmă şi o atrase în braţele lui.

Buzele lui calde şi senzuale le găsiră imediat pe ale ei şi le forţă să se întredeschidă. Luke îi puse o mână pe talia fină înainte de a coborî mai jos, în timp ce cu cealaltă îi prindea un sân, degetele lui lungi, suple, strângându-i fără gingăşie rotunjimea. El o strângea aproape de el, obligând-o să ia cunoştinţă de toată puterea dorinţei lui. Mâna îi părăsi sânul pentru a-i mângâia uşor gâtul, urechea, tâmpla acolo unde se ghicea delicata reţea de vine albăstrii sub pielea de alabastru.

Subjugată, ea îşi lipi corpul tânăr de cel al lui Luke, într-un soi de rugă. Cu simţurile înflăcărate deodată de pasiunea arzătoare care îl cuprinsese pe Luke, Martine îşi abandonă toată rezistenţa pentru a se lăsa pradă plăcerii nebuneşti de a ceda. După un moment, Luke se îndepărtă de ea şi o ţinu la capătul braţului, devorând-o din ochi, în timp ce privirea ei era

întunecată de dorința pe care nu o mai stăpânea.

Luke afișă un surâs învingător, și luând-o în brațe se îndreptă hotărât spre patul mare. Martine se zbătu și el îi dădu drumul, dar își dădea seama că făcuse acest lucru doar pentru că așa dorea el. Luke se aplecă pentru a o îmbrățișa cu tandrețe și degetele îi coborâră într-o delicată mângâiere de-a lungul gâtului până la sânii unde ele se așezară cu insistență. Martine se întoarse spre el cu obrajii în flăcări, cu corpul în întregime înflăcărat de contactul buzelor și mâinilor lui Luke, de atracția lui irezistibilă.

— Pleacă, te rog, se bâlbâi ea cu o voce de nerecunoscut. Locul tău nu este aici.

— Ba eu cred că din contră, spuse el cu fermitate, fără s-o părăsească din ochi. Mă dorești și eu de asemenea. Mai bine am ceda acestor dorințe foarte naturale.

— Vorbești ca un tratat de educație sexuală și comportarea ta îmi displace enorm !

— Cauți altceva la mine decât plăcerea fizică ? întrebă el încruntându-se.

— Bineînțeles că nu !

Era oare sinceră ? Se întrebă deodată dacă nu aștepta de la el mai mult decât putea da, o altă dimensiune a raporturilor lor, care ar fi subînțeles existența între ei a unui sentiment de dragoste sinceră pe care nici unul n-o pu-

tea da celuilalt. Ea pentru că îl iubea încă pe Kelvin, iar el din cauza vechii lui răni.

— Faci foarte bine ! îi spuse Luke îndreptându-se spre uşă. Nu trebuie să ceri prea mult de la viaţă. Eu ştiu c-ar trebui să rămân, dar plec. Şi faptul că, de îndată ce-am ieşit vei regreta c-am plecat, nu mă consolează !

Ea îl privi, vexată de surâsul lui cinic şi batjocoritor.

— Aroganţa şi înfumurarea ta sunt de nesuportat ! spuse ea. Ia seama, aş putea să mă răzgândesc.

El nu răspunse decât printr-o mişcare de neîncredere a capului, şi ieşi închizând încetişor uşa în urma lui.

*

* *

Martine de-abia se întorsese acasă de o oră, când Kelvin veni s-o vadă. Crezându-l la Atena, ea fu foarte mirată să-l vadă aici. Acesta îi spuse că renunţase la călătorie.

— Ai venit în legătură cu postul meu ? întrebă ea. Având în vedere împrejurările, nu m-am simţit obligată să-ţi dau obişnuitul preaviz. Am încetat să mai fiu salariata ta. Asta-i tot. Nu mai e nimic de adăugat.

— Bă da ! i-o tăie el sec, fulgerând-o din priviri. Trebuie să-ţi vorbesc despre căsătoria

ta. După ce m-am gândit bine, această căsătorie mi se pare cu totul de neacceptat.

— Nu are nici o importanţă dacă accepţi sau nu, îi răspunse cu un calm care o surprinse. Ai încetat să mai ai vreun drept asupra vieţii mele din momentul în care ai rupt logodna.

În picioare, în faţa ferestrei, el o privi fix.

— Nu înţeleg.

Spusese acestea pe un ton plângăcios ca al unui băieţel îmbufnat şi ea se întrebă cum de l-a putut admira atât de nebuneşte. Desigur, era frumos şi ea fusese pasionată de munca ei, dar dacă îl compara cu Luke...

— În sfârşit, n-o să te măriţi, insistă el.

Drept răspuns ea îi întinse mâna stângă.

— Este un inel de logodnă, preciză ea.

Kelvin dădu din cap consternat.

— Dar cine... În sfârşit, tu nu cunoşti pe nimeni aici !

— Îl cunosc pe Lukas Leonos, îl corectă ea liniştită. Cu el mă căsătoresc. Locuieşte în casa mare, albă, de pe colină.

Kelvin o privi năuc.

— Nu este adevărat ! exclamă el în sfârşit. Şi contrazicându-se imediat, adăugă : Dar atunci înseamnă că flirtai cu el în timp ce noi eram încă logodiţi !

— Şi tu flirtai foarte bine cu Sofia !

Kelvin făcu un pas spre ea furios, apoi expresia i se schimbă brusc.

— Faci asta ca să te răzbuni, spuse el cu o

voce mai blândă şi oarecum neliniştită. Sunt multe elemente care-mi scapă în această afacere, Martine, dar în fond am dreptate, şi asta înseamnă că eşti complet nebună. Ruperea logodnei noastre te-a afectat mai mult decât credeam. În sfârşit, o ruptură nu este ceva atât de extraordinar ! Nu este mai bine să-ţi dai seama că este o greşeală, înaintea căsătoriei, decât după ?

— Priveşti lucrurile cu o dezinvoltură care mă uluieşte, răspunse ea cu amărăciune. Eu credeam că logodna noastră ne va lega pentru toată viaţa. Pentru mine ea reprezenta un angajament, un jurământ mutual... Oh ! dar nu serveşte la nimic să discutăm mereu aceste probleme ! Totul s-a sfârşit între noi definitiv, încât fiecare ne vom căsători cu altcineva. Dacă nu ai nimic să-mi mai spui, ar fi mai bine să pleci. Am multe de făcut.

— Faci o gravă eroare căsătorindu-te din dispreţ. Martine, te rog... lasă-mă să te ajut. Pot sigur să fac ceva pentru tine.

Martine surâse amar.

— Crezi într-adevăr ?

Kelvin o privi mai atent, păru să-i remarce brusc paloarea, ochii încercănaţi, buzele care-i tremurau.

— Mă consider un adevărat ticălos, mărturisi el pe neaşteptate. Ştii, mă întreb dacă am avut dreptate să rup logodna cu tine. Sofia este atât de tânără, îi lipseşte maturitatea... Ascul-

tă, nu crezi c-am putea să revenim asupra deciziei noastre şi...

Kelvin se întrerupse când o văzu pe Martine cum dă din cap.

— Sunt logodită cu Luke, spuse ea cu blândeţe. Niciodată nu va accepta să-mi redea libertatea.

— Ce tot spui acolo ? strigă Kelvin iritat. Este suficient să-i dai înapoi inelul !

— Se vede că nu-l cunoşti pe Luke, declară ea sec.

— Vrei să spui că te ameninţă ?

— Nu. După părerea mea, un bărbat ca tine este incapabil să-l înţeleagă pe Luke. Pe lângă el tu eşti un neputincios.

— Un neputincios ! repetă el înroşindu-se. Cum îndrăzneşti ?...

— Scuză-mă, este purul adevăr, spuse ea privind ceasul. Oh, trebuie neapărat să plec. Mă duc să iau masa la Luke şi trebuie să fiu acolo la ora şapte.

— Eşti nebună de legat ! Complet ţicnită !

— Nu cred, dar presupunând că sunt, asta nu te mai priveşte, Kelvin !

Martine se întoarse spre uşă şi o deschise.

— Am un teanc de note să le bat la maşină, murmură el. Cum vrei să mă descurc ?

— Sofia...

— ...Este incapabilă să bată la maşină, şi tu o ştii foarte bine !

— N-are decât să înveţe ! Leneveşte de

prea mult timp. De ce nu încearcă să se schimbe, să devină folositoare ?

În vocea Martinei se simţea o doză de ranchiună şi Kelvin reacţionă imediat.

— Eşti geloasă !

— Nu este normal să fii geloasă pe cea care ţi-a furat logodnicul ? îi răspunse ea. Şi adăugă fără nici o răutate : O să regreţi poate că m-ai părăsit pentru ea, Kelvin. Mi-e teamă că este cam nestatornică.

— Eşti odioasă !

— Jur că n-am vrut să te rănesc. De fapt, chiar tu ai recunoscut că este lipsită de maturitate şi că începi să regreţi.

— N-am spus niciodată asta, i-o tăie el cu violenţă.

— Oh, nu ? În orice caz, ai spus c-am face mai bine să revenim asupra deciziei noastre... începu ea înainte de a se întrerupe cu o expresie nerăbdătoare. Toate astea nu duc la nimic. Este mai bine să pleci imediat.

*
* *

Era trecut de şapte şi jumătate când Martine ajunse în sfârşit în faţa casei mari albe, care urma să devină casa ei. Purta o rochie lungă, decoltată, din organdi verde pal, pe deasupra căreia îşi pusese o capă largă de catifea neagră. În mână ţinea o mică geantă de ace-

eaşi culoare, brodată cu perle argintii. Oglinda de acasă îi arătase o imagine satisfăcătoare, şi acum, urcând scările de marmură albă care duceau la vila lui Luke, se simţea cuprinsă de un delicios sentiment de aşteptare.

— Intraţi, spuse servitorul venit să-i deschidă. Domnul vă aşteaptă. Vine imediat în salon.

— Mulţumesc !

— Mă numesc Hermes, anunţă el închizând uşa. Dacă doriţi să mă urmaţi...

Traversând holul în spatele lui Hermes, Martine privi în jurul ei urnele enorme de aramă şi bronz, din care răsăreau palmieri şi tot soiul de alte plante. Plante agăţătoare urcau în jurul unei arcade, având rădăcinile într-un vas imens de cositor, ale cărui mânere cizelate îi reaminteau tinerei fete vechile amfore pe care le administraseră la muzeul din Atena. Totul nu era decât lux şi bun-gust, atât în hol cât şi în salonul în care o introdusese Hermes. Se simţi foarte intimidată la gândul de a deveni stăpâna casei, a acestui mic palat cu o armată de servitori pentru a o servi. Îndrăzni totuşi să facă turul camerei, admirând candelabrele de argint, serviciul din porţelan de Sèvres şi incomparabilul grup de porţelan Chelsea-Derby, aşezat pe o superbă masă antică. Covorul era plăcut la atingere, perdelele erau din mătase italiană, brodate de mână. Ridicându-şi ochii

spre plafon, văzu că şi acesta era bogat decorat cu ciubucuri aurite.

Uşa se deschise şi Luke intră, extraordinar de elegant, cu un costum de in de culoare arămie şi cămaşă albă. El rămase un moment s-o admire, din vârful picioarelor mici, delicate în sandalele din şevro argintat, până la părul blond strălucitor. Martine se înroşi în mod adorabil şi-şi trecu limba peste buzele brusc uscate. Se simţea jenată, nelalocul ei, stângace. Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Luke veni spre ea cu mâinile întinse. Ea le întinse imediat pe ale ei şi observă că el aruncă o privire scurtă la inelul de logodnă. Îi apucă cu blândeţe bărbia şi-i ridică faţa pentru a o putea privi în ochi.

— Eşti mai minunată ca oricând, spuse el scoţându-i capa.

O îmbrăţişă, vârându-şi degetele în părul ei bogat şi auriu, pe care-l aduse în jurul feţei Martinei pentru a-l săruta. Martine era teribil de conştientă de atracţia pe care el o exercita asupra ei, conştientă de faptul că mii de femei ar fi dorit mult să fie în acest moment în locul ei. Cum de-o alesese pe ea acest bărbat ? Chiar dacă n-o iubea, era totuşi un miracol că o remarcase. El îi luă faţa între mâini şi ea respiră cu plăcere un parfum discret, în care se amestecau subtile esenţe de lavandă şi thym sălbatic — o loţiune după bărbierit, fără îndoială, sau vreo apă de toaletă scumpă. În orice

caz, acest miros acţiona asupra simţurilor ei, îi mărea dorinţa de a se strânge la pieptul lui, de a-i simţi mâinile pe trupul ei.

— Îmi pare rău c-am întârziat, se bâlbâi ea.

— Ţi-a trebuit tot acest timp ca să te împodobeşti ? întrebă el ironic. Rezultatul merită, adăugă el repede cu un surâs larg.

— Kelvin a venit să mă vadă, explică ea repede.

— Da ? spuse el pe un ton brusc încordat. Şi ce dorea ?

— Nu-i vine să creadă că sunt logodită.

— Este de înţeles, recunoscu Luke. Nu sunt decât patru zile de când ai rupt logodna.

— El spune că sunt nebună să mă mărit din ciudă.

— Te măriţi într-adevăr din ciudă ?

Luke se apropie de bar cu acea mişcare suplă şi armonioasă, care o fascina.

— Bănuiesc că da, răspunse ea încet. Totul s-a întâmplat atât de repede...

— Sunt convins că dacă Kelvin n-ar fi rupt logodna voastră, ai fi sfârşit prin a o rupe tu însăţi. Am convenit deja, îţi aminteşti, că unirea noastră era predestinată. Întâlnirea noastră era deja scrisă acolo sus.

— Atunci ai fi făcut totul pentru a mă seduce, chiar dacă mai eram logodită cu Kelvin ? întrebă ea îndreptându-se spre o canapea.

— Bineînţeles, din moment ce te doream.

— I-aş fi rămas poate credincioasă. Îl iubeam.

— Nu, l-ai fi părăsit pentru mine, răspunse Luke, sigur pe el. Iar în ceea ce priveşte pretinsa ta dragoste, adăugă el întorcându-se spre ea cu o privire sarcastică, pe cine vrei să înşeli, pe mine sau pe tine?

— Nu numai că îl iubeam, dar încă îl mai iubesc!

— Ce vrei să bei?

— Îţi spun că-l iubesc, se înfurie ea. Eu nu sunt acel gen de femeie care-şi schimbă iubiţii precum cămăşile.

— Ah, înţeleg ce te tulbură! Ai un complex de vinovăţie, deoarece nu ai rămas la tine acasă să plângi cu lacrimi fierbinţi, spunându-ţi că viaţa ţi s-a terminat şi că nu ai în faţa ta decât un drum lung, sinistru, spre o moarte solitară.

Luke avu un râs aspru şi cinic, care sună dezagreabil în urechile Martinei.

— Ce tânără eşti! reluă el. Rana ta începe deja să se cicatrizeze şi în curând vei recunoaşte ca şi mine că dragostea nu este decât o iluzie. Permite-mi să-ţi spun, scumpă copilă, că nu eşti îndrăgostită de Kelvin, aşa cum nu eram nici eu...

— ...de Odette? sfârşi ea fraza lui oprită brusc.

— Ţi-am spus, nu era decât un capriciu.

Fusese într-adevăr așa ? Martine avea impresia că Luke refuza să vadă adevărul și să numească sentimentul pe care-l simțise cu adevăratul lui nume : dragostea. Cum de a putut fi atât de crud rănit, dacă nu iubise ? Profund și sincer ?

Spre marea ei mirare, își simți inima grea la ideea că Luke fusese îndrăgostit de alta. Ar fi preferat să nu știe. Își dădu seama că el o întreba încă o dată ce dorea să bea.

— Un Martini.

— Cu cuburi de gheață ?

— Da, și o felie de lămâie...

El surâse și-i pregăti aperitivul. Când i-l aduse rămase un moment în picioare în fața ei, cu ochii fixați pe paharul pe care-l ținea, făcând să sune gânditor cuburile.

— Viața ta nu va avea nimic sinistru, Martine, declară el în sfârșit. Vei avea copii de crescut. Ei vor îndepărta de tine această singurătate de care ți-e teamă în această clipă.

Luke așeză paharul pe o măsuță și se întoarse la bar pentru a-și lua și el unul.

— Copiii născuți din părinți care nu se vor iubi, nu se putu împiedica ea să spună, cu o voce înceată și aspră.

— Nu este ceva neobișnuit.

— Poate nu, în Grecia.

— Pretutindeni.

— Dar copiii tăi ți-i vei iubi ?

El se întoarse spre ea cu sticla în mână.

— Spui asta pe un ton aproape acuzator, remarcă el cu un surâs uşor. Îmi vorbeşti acum despre dragostea paternă, care nu are nimic de-a face cu această dragoste pe care persişti să o crezi posibilă între un bărbat şi o femeie.

Ea suspină şi bău o înghiţitură de Martini. Era minunat să-l ai de bărbat pe acest om. Ce să ceri în plus ? Răspunsul îi trecu prin minte pe loc şi ea îşi întoarse ochii spre frumosul chip al lui Luke. Ce să ceri ? Dragoste ? Dar de ce ar iubi-o ? Nici ea nu putea să-i ofere dragoste, cu ce drept i-ar cere lui acest lucru ?

Luară masa la lumina lumânărilor, într-o sufragerie vastă. Vesela şi argintăria veche erau de toată frumuseţea. O muzică foarte discretă dădea atmosferei ceva de o ireală bogăţie.

— Nu ştiu dacă mă voi obişnui cu acest lux, murmură Martine, aproape pentru ea însăşi. Am impresia că visez şi că în curând mă voi trezi şi voi înfrunta realitatea.

Ea observă că ochii negri ai lui Luke, fixaţi asupra ei, păreau s-o dezbrace din priviri.

— Nu este un vis, draga mea, este realitatea. Sau mai curând realitatea va începe când vom fi căsătoriţi, rectifică el ochii strălucitori.

„Cu noaptea nunţii" se gândi ea, întrebându-se ce va simţi când se va trezi în patul lui Luke.

— Kelvin spune că sunt nebună de legat. Poate că are dreptate, spuse ea râzând ușor.

— Dacă am vorbi despre altceva și nu despre Kelvin ? El nu mai este nimic pentru tine și nu-ți ascund că voi fi încântat când își va termina cartea și va părăsi Olympia.

— Oh ! este departe de a o termina, mai ales că în prezent este fără secretară.

— Secretare se găsesc, îi răspunse sec Luke, în timp ce Hermes servea.

— I-am sugerat să-i ceară Sofiei să-l ajute.

Luke începu să râdă.

— Dacă-și va permite să-i facă o propunere atât de nepotrivită, riscă să-l părăsească ! o asigură el cu umor.

— S-ar spune că o cunoști bine ?

— O cunosc de când avea doisprezece ani, ți-am spus. Sunt șapte ani de când familia Sotiris locuiește aici.

Luke tăcu brusc, posomorât, și Martine își dădu seama că se gândea la Odette. Probabil că începuseră să se întâlnească de la stabilirea lor aici.

Luke o anunță că trebuie fixată data căsătoriei lor și Martine simți un delicios tremur parcurgând-o. Luke îi spuse că pentru rochia de mireasă cunoștea o croitoreasă ale cărei modele veneau direct de la Paris.

— Și domnișoarele de onoare ? adăugă el. Ai pe cineva în vedere ?

— Nu este decât Thoula, tânăra care vine

să-mi facă menajul.

— Este încântătoare. Este logodnica lui Socrate, unul din grădinarii mei. Acesta așteaptă să i se constituie dota pentru a o lua în căsătorie, dar asta nu se va întâmpla prea curând, deoarece ea nu are decât un frate care lucrează, în afara tatălui, bineînțeles.

— Dota ei ? Trebuie neapărat să aibă o dotă ?

— În orașele mari, vechile obiceiuri dispar, dar în sate ele sunt, din nenorocire, încă persistente. Socrate ar putea-o lua foarte bine în căsătorie pe Thoula chiar mâine. I-am oferit o mică vilă pe care o am în apropiere, dar el ține neapărat la dotă, care constă dintr-o casă și puțin teren.

— Și tatăl și fratele Thoulei sunt obligați să lucreze până le pot dobândi ?

— Pământul îl are deja. Majoritatea țăranilor au pământuri pe care le cultivă pentru a se întreține. Dar cu casa este mai greu... Costă scump s-o construiești și trebuie să transporți materialele până aici. Thoula nu se va putea mărita decât peste câțiva ani.

— Dar tu nu-l poți convinge pe Socrate să renunțe la casă ?

— Am încercat, o asigură el. Poate că soția mea va reuși acolo unde am eșuat eu ?

— Pentru a reveni la domnișoarele de onoare, mi-ar plăcea să fie două, dar nu mai cunosc pe nimeni altcineva.

— Am o tânără verișoară care va veni la căsătorie... Vrei să-i vorbesc ?

— Oh, da, spuse Martine încântată la gândul de a face cunoștință cu familia lui Luke. Cum se numește ?

Martine era mirată și în același timp încântată văzându-l manifestându-și un astfel de interes pentru ceremonie.

— Vasiliki. Are optsprezece ani și este logodită cu un băiat care a plecat să studieze la Universitatea din Londra.

— O să-mi facă multă plăcere s-o întâlnesc ! strigă Martine.

— Am puține rude. Mama a murit acum unsprezece ani și abia mi-am cunoscut sora care a murit foarte tânără. Am totuși această verișoară și pe părinții ei, mătușa Sofula și unchiul Demos. Îi vei vedea la nuntă.

— Va fi minunat să avem o familie. Sunt de atâta vreme singură.

— Fără îndoială că acesta este motivul pentru care te-ai logodit cu un bărbat care ți se potrivea atât de puțin ca Kelvin, remarcă el.

Avea poate dreptate, își spuse ea, înainte de a-și da seama că acest lucru însemna că era de acord cu el.

— Eram foarte potriviți, spuse ea, scoțându-și bărbia într-un mod războinic.

— Nu spune prostii, Martine. Știi foarte

bine, ca şi mine, că Kelvin nu era deloc bărbatul care-ţi trebuia.

Ea nu răspunse. Puţin după aceea, îşi luă rămas-bun contra voinţei ei şi el o întovărăşi până la maşină.

— Pe mâine, draga mea. Te voi duce la Antiopis. Va fi încântată să-i comanzi rochia de mireasă.

CAPITOLUL IV

Căsătoria şi recepţia se terminaseră în sfârşit. Ultimul invitat plecase. Martine era singură cu soţul ei.

— Ce zi minunată ! spuse ea, pentru a rupe o tăcere care ameninţa să se eternizeze. Unchiul şi mătuşa ta sunt minunaţi. Ea are într-adevăr o răbdare de înger... Pe mine m-ar înnebuni să trăiesc cu cineva care se joacă întruna cu un şirag de mătănii din perle, ca unchiul tău. De ce grecii au această manie ?

Buzele lui Luke tremurată de veselie.

Îşi dădea seama că Martine spunea orice din cauza nervozităţii sau de teamă, mai curând.

Făcându-se că nu observă, el răspunse :

— Bărbaţii de aici au nevoie să-şi fixeze atenţia asupra unui lucru, pentru a putea să-şi uite necazurile. Femeile nu au necazuri, cel puţin aşa se spune.

— După câte am văzut eu, unica preocupare a acestor bărbaţi este ca soţiile şi fiicele

lor să muncească dur la câmp, ripostă ea.

El începu să râdă şi înaintă către ea. Martine se dădu înapoi cu un pas, degajând înfrigurată fina dantelă a rochiei, care se agăţase de ornamentele unui scaun.

— Te prefaci sau îţi este într-adevăr frică de mine ? o întrebă Luke, fără a înceta să avanseze.

— Tinerelor căsătorite le este întotdeauna puţin teamă, nu ?

Luke râse din nou, de data asta ironic şi chiar cinic.

— Nu ştiu într-adevăr de ce. În zilele noastre este un lucru rar ca ele să fie fără experienţă, declară el cu cruzime.

— Ai aerul să fii foarte la curent.

— Martine, tu eşti fecioară ?

El reîncepu să râdă văzând-o că se înroşeşte până la urechi.

— Niciodată nu te-ai fi însurat cu mine, dacă ai fi avut cea mai mică îndoială asupra acestui lucru.

— Este adevărat. Sper că nu m-am înşelat...

Ea îl privi indignată.

— Eşti tot atât de arogant, ca şi zeii antichităţii ! îi spuse ea. Îmi poţi spune cu ce drept cer grecii ca fetele cu care se căsătoresc să fie fecioare, în timp ce ei nu se gândesc decât să seducă toate femeile pe care le întâlnesc ?

— Nu pe toate, draga mea. Femeile care merită să fie respectate.

Ea se întoarse fără a răspunde, conştientă de lipsa unei adevărate intimităţi, a acelei minunate complicităţi care ar fi marcat primul moment al nopţii lor de nuntă.

— Vino aici, Martine.

Tonul era blând, dar autoritar. Ea dădu din cap cu tristeţe şi-l auzi repetând ordinul. Se apropie graţioasă şi fermecătoare în superba ei rochie albă, cu orhidee în păr şi un colier de diamante în jurul gâtului — cadoul de nuntă al lui Luke pe care i-l oferise în ajun.

— Luke... eu...

Era incapabilă să gândească în mod ordonat, cuprinsă de o dorinţă aproape irezistibilă de a fugi departe de el, de a căuta refugiu în siguranţa micului său apartament, jos în vale.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, murmură el, luându-i mâinile pentru a o atrage spre el şi a o îmbrăţişa. Nervozitatea vine dintr-o stare de spirit negativă, născută la rândul lui dintr-un exces steril de imaginaţie, care aduce teama.

Fără a-i lăsa timpul să-i răspundă, el îşi aplecă faţa şi-o sărută pe gură. Era sărutul posesiv al unui stăpân absolut, dar nu era lipsit de o oarecare blândeţe, ca şi când ar fi încercat s-o facă să înţeleagă că nu era un

căpcăun de a cărui sălbăticie trebuia să se teamă.

— Vino, Martine, îi şopti el, mângâindu-i cu buzele delicata adâncitură a gâtului. Este timpul să mergem să ne culcăm. Ai nevoie să dormi.

— Să dorm ? repetă ea, agăţându-se de acest cuvânt, ca şi când fiind gata să se înece, se agăţa de cel mai mic fir de paI. Vrei să spui că...

— Vreau să spun că dacă vrei să rămâi singură în noaptea asta, sunt gata să înţeleg.

O cuprinse o uşurare ca un val de apă călduţă şi liniştitoare. Instinctiv, ea îşi ridică faţa spre el, oferindu-i buzele pentru a-i mulţumi pentru generozitatea lui.

— Eşti bun, spuse ea într-o suflare. Îţi mulţumesc, Luke.

El avu un râs batjocoritor.

— Numai de data asta, te previn. Ştii foarte bine de ce m-am căsătorit cu tine. Să nu-ţi închipui că este vorba de o căsătorie neconsumată.

Ea se înroşi, dar vocea îi rămase calmă.

— Ştiu că mă port ca o proastă în seara asta, dar nu intenţionez să te refuz sistematic, Luke.

Sprâncenele negre se arcuiră aproape neobservat.

— Cu atât mai bine, draga mea, răspunse el cu blândeţe. Ştii cât te doresc, nu-i aşa ?

— Da, ştiu, răspunse ea supusă.

El o îmbrăţişă din nou şi o sfătui cu blândeţe să urce şi să se culce înainte de a-şi schimba intenţia.

Când fu în camera ei, Martine se plimbă îndelung înainte de a începe să se dezbrace. Ce avea oare ? Se simţea iritată. Doar asta dorise, fără să spere — să rămână singură...

Dar oare asta îşi dorise într-adevăr ? Ochii ei se îndreptară involuntar spre uşa care comunica cu camera soţului ei. Oare el dormea ? Ea îl auzise mişcând, lăsând apa să curgă... Probabil făcuse un duş. Acum se lăsase tăcerea...

Cu un suspin, ea îşi aruncă rochia albă pe un scaun şi se propti în faţa oglinzii, cu mâinile pe obrajii palizi. Singură. În seara nunţii ei ! Începu să se gândească la Kelvin şi la ce-ar fi putut fi această seară pentru ei, dacă nu apărea Sofia. Îi dădură lacrimile şi le şterse cu ciudă cu dosul mânii. Era timpul să plângă ! Dorind să se răzbune, în mod prostesc, ea îşi strica viaţa. Era furioasă pe ea însăşi, şi mai mult pe Luke că apăruse în viaţa ei în acel moment crucial. Îl ura ! Chiar mâine dimineaţă va fugi ! Da, se va întoarce în Anglia. Acolo va putea s-o ia de la capăt. Făcu înconjurul camerei, lovind cu stângăcie un scaun delicat, vechi, care se rostogoli.

îl așeză la loc, ușurată că nu-l stricase. Niciodată nu fusese atât de lipsită de somn. Disperată, ieși pe balcon, ca să contemple Sanctuarul Olimpic, ale cărui temple în ruină erau delicat irizate de razele lunii. În penumbră, măslinii contorsionați de ani luau forme grotești. Se simțea pradă unei triste neobișnuite și incapabilă să-și explice acest brusc acces de melancolie. Reintră în cameră și se îndreptă spre baie. Baia o va liniști, o va ajuta să se destindă fizic și psihic.

Tocmai intra în dormitor înfășurată într-un imens prosop de baie, când ușa camerei lui Luke se deschise. Acesta apăru într-un halat de saten albastru închis.

— Ce faci ? se interesă el în timp ce ochii lui negri întârziau cu insistență de prosopul de baie. Este o oră de când te aud agitându-te. Ce ai ?

— Nimic, se bâlbâi ea, strângându-și prosopul mai bine în jurul trupului. Mă duceam să mă culc...

O bruscă lucire de înțelegere traversă privirea lui Luke și el intră direct în cameră, închizând ușa în urma lui. Martine simți cum i se crispează toții nervii.

— Deci ți-ai schimbat părerea, declară el. N-ai chef să rămâi singură în noaptea aceasta, nu-i așa ? Din fericire, eu cunosc spiritul de contradicție al femeilor !

— Eu... pleacă... te rog...

— Dacă ţi-era aşa de dor de soţul tău, continuă el fără să dea atenţie rugăminţilor ei, de ce nu ai venit să baţi la uşa mea ? Aş fi venit fără să mă las rugat.

Vocea lui era batjocoritoare, dar şi foarte sigură. Martine simţi cum se înfurie, dar înainte să aibă timp să protesteze, buzele lui Luke îi cuprinseră gura. Când îi dădu drumul, ea era cu răsuflarea tăiată şi gata să cedeze. Martine se luptă câtva timp pentru a-şi menţine strâns prosopul pe care el încerca să i-l dea jos, dar trebui să abandoneze repede.

Halatul lui Luke se desfăcuse şi corpurile lor umede şi suple se găsiră instinctiv. Imediat, Martine, cuprinsă de o dorinţă de o intensitate aproape dureroasă, se supuse mângâierii mâinilor şi a gurii lui Luke, care cobora de-a lungul gâtului până la uşoara rotunjime a sânului, semănând sărutări uşoare ca penele, pe pielea ei aurie.

Scoase un geamăt, simţind cum o inunda plăcerea în mod brutal.

Înfigându-şi unghiile în spatele soţului ei, întregul ei trup se întinse spre el sub efectul unei dorinţe sălbatice şi primitive, implorându-l parcă să-i facă cunoscut acel extaz pe care îl simţea apropiindu-se. Luke murmura fraze de neînţeles în limba greacă, dar ea nu ţinea cont, obsedată de minunata durere pe care i-o produceau degetele lui Luke jucân-

du-se cu sfârcul sânului ei, în timp ce cealaltă mână, apăsată pe talie, o strângea lângă el, obligând-o să cunoască violența dorinței lui. Ea își simțea vibrând toții nervii, toate fibrele trupului ; toate simțurile ei erau deșteptate, era îmbătată totodată de parfumul discret al soțului ei, ca și de căldura pielii lui sub mâinile ei. Scuturată de un spasm de plăcere, ea murmură cu o voce răgușită :

— Ia-mă, am nevoie de tine...

O senzație de beție și de ușurare puse stăpânire pe ea și se simți ridicată de brațele puternice ale lui Luke și dusă până la pat, unde el o așeză fără blândețe.

El rămase o clipă privind-o triumfător și spuse încet, pe un ton de dojană :

— Știam bine că nu ceri decât asta.

Ea îl aprobă, întinzându-i cu dragoste brațele, dar el continua să se hrănească cu minunatul spectacol al nudității soției lui, luminată de lumina rozalie a lămpii. Ea închise ochii pe cât de rușinată pe atât de tulburată. Luke surâse și privirea lui se lumină de o strălucire victorioasă. Ea închise ochii și aproape imediat el o posedă. După durerea fulgerătoare a primului moment, ea fu inundată de o undă indescriptibilă de voluptate care o duse irezistibil până în al șaptelea cer... și mai departe.

*

* *

La două săptămâni după căsătorie, Martine observă că discordia se instalase între Kelvin şi Sofia. Ea îi văzuse deseori împreună, plimbându-se mână-n mână printre templele Sanctuarului şi pe străzile oraşelului. Apoi într-o bună zi, ea o văzu de departe pe Sofia aşezată singură în mijlocul ruinelor şi aproape imediat, un tânăr grec veni s-o întâmpine şi când ea îi întinse mâna, el i-o duse la gură cu un gest fără echivoc. Acest incident o interesă profund pe Martine, dar nu-i spuse nimic soţului ei.

Câteva zile mai târziu, întâlnindu-l pe Kelvin în oraş, nu putu rezista dorinţei de a-l întreba :

— Vă merge bine, Sofiei şi ţie ?

Imediat el se întunecă.

— Este o stricată ! exclamă el amărât. S-a distrat cu mine şi m-a părăsit pentru un alt cretin, asemenea mie.

— Ah, bine ! De ce ? Şi el este logodit ?

— Oh, nu este corect să-ţi baţi joc de mine. Nu, el nu este logodit în mod oficial, dar are o prietenă. Singura plăcere a Sofiei pare că este să-i despartă pe cei ce se iubesc...

— Şi cartea ta, avansează ?

— Deloc. Ştii că eu sunt incapabil să bat la maşină.

— Oh, scuză-mă, dar oricine o poate face.

— Poate, dar n-am timp să mă ocup de asemenea lucruri, răspunse el nerăbdător. Eu sunt un creator. Dactilografa nu are decât să recopieze fructul muncii mele.

— Ei bine ! În cazul acesta, nu-ţi va fi greu să mă înlocuieşti, ripostă Martine. Evident, contribuţia mea la lucrările tale era minoră.

— Ştii bine că nu, Martine, protestă el. Colaborarea noastră era unică în felul ei. Ştii că-mi lipseşti. Fără tine sunt pierdut.

Martine îşi întoarse privirea, fără să caute să se întrebe dacă şi ei îi lipsea Kelvin.

— Din nenorocire este prea târziu să-ţi dai seama, murmură ea, fără să-şi reprime un suspin. Vei găsi o alta...

— Niciodată ! Am înţeles acum ce greşeală enormă am făcut. Mă simt atât de pierdut încât nu mă mai pot baza pe judecata mea. Chiar în ceea ce priveşte munca !

După o tăcere încordată, Martine sfârşi prin a întreba :

— Eşti sigur că pe Sofia o interesează într-adevăr celălalt bărbat ? Nu avea aerul prea îndrăgostit de tine când...

— Sofia este nestatornicia personificată, aşa cum ai ghicit de la început. Eu m-am lăsat cu totul orbit, recunoscu el. Apoi văzând că Martine tace, adăugă : Şi tu, cum o duci

cu grecul ? Evident că nu-l iubeşti, deoarece te-ai căsătorit cu el din ciudă.

Era desigur o parte de adevăr în această supoziţie. Ea acţionase astfel din dorinţa de a se răzbuna. Dar plăcerea evidentă pe care o simţea pentru Luke de la prima lor întâlnire, era reală. Mai devreme sau mai târziu, ea s-ar fi aruncat în braţele lui, dacă nu ca soţie, cel puţin ca amantă. Trebuia să mulţumească Celui de Sus că, dintr-un capriciu ciudat, el o luase de soţie.

Auzindu-l pe Kelvin repetând că ea nu-şi iubea soţul, Martine ridică ochii spre el, tulburată. Kelvin era la fel de frumos şi ea îl admira încă enorm, cu toate defectele pe care i le recunoştea în prezent. Dar defecte are toată lumea. Şi ea era plină de ele.

— Recunosc că nu eram îndrăgostită de el.

— Asta-i sigur. Ţi-ar fi greu să admiţi contrariul !

Ea dădu din umeri.

— Parcă te auzisem spunând că am flirtat cu el în timp ce noi eram încă logodiţi, îi aduse ea aminte pe un ton brusc.

— Eram furios. Am spus tot ce mi-a trecut prin cap...

Ea îi citi în privire toată afecţiunea de odinioară, la care acum se adăuga regretul. I se păru că se sufocă şi înţelese deodată că, dacă ar fi putut reveni, ar fi făcut-o fără ezitare, ar fi şters căsătoria şi apariţia lui Luke

în viaţa ei. Totuşi, mai ştia că şi plăcerea carnală care-i unea pe ea şi Luke căpăta multă importanţă în viaţa ei. Cum poţi oare să simţi emoţii atât de contradictorii ?

— Mai ai mult până să termini ? întrebă ea pentru a întrerupe tăcerea.

— Nu ştiu. Mi-e atât de greu să mă concentrez, încât nu avansez deloc, mărturisi el. Apoi, după o scurtă ezitare, el continuă repede :

— Martine, n-ai accepta să-mi baţi manuscrisul ?

Ea dădu din cap, întrebându-se dacă nu ar exista vreun mijloc să-i facă acest serviciu.

— Nu. Luke nu mi-ar permite.

— Să-ţi permită ? repetă Kelvin. Niciodată n-aş fi crezut să te aud într-o zi spunând un asemenea cuvânt vorbind despre soţul tău !

— El ştie ce vrea.

— Este deci genul de tiran domestic ? râse Kelvin. Un adevărat grec, dacă înţeleg bine. Femeii nu-i rămâne decât să tacă şi să asculte.

— Ce gândeşte soţul meu nu te priveşte pe tine, i-o întoarse Martine înroşindu-se. Trebuie să te las acum, se apropie dejunul.

— Şi tu n-ai îndrăzni să-l faci pe scumpul tău soţ să aştepte ?

Dacă Martine n-ar fi ştiut cât era de nenorocit Kelvin, s-ar fi supărat, dar îi fu milă de el şi se mulţumi să-i răspundă :

— Știi că detest să întârzii.

Se îndreptă spre casă, dar observă că Kelvin o urma.

— Și eu merg în direcția asta, explică el. Te conduc o porțiune. Printr-un hazard nenorocit, Luke îi zărise de la fereastra vilei și când ea intră în sufragerie, figura lui era aspră și severă.

— Te-am văzut cu Kelvin, spuse el pe neașteptate.

— Da, ne-am întâlnit în oraș și el m-a condus...

— Mi-ar face plăcere să-l eviți. Tu ești acum soția mea. Dacă sunteți văzuți deseori împreună, lumea va comenta.

Ochii Martinei sclipiră : acest gen de remarcă o enerva. Făcu totuși o tentativă de conciliere.

— De ce spui „deseori" ? Este prima dată când îl văd !

— Ei bine, să fie și ultima ! declară el, trăgându-i un scaun.

Ea se înroși de furie.

— Este agitat săracul... dar se întrerupse, ezitând să-i spună lui Luke despre despărțirea lui Kelvin de Sofia. Dar Luke era deja informat, deoarece și el o întâlnise pe Sofia cu noul ei admirator.

— Kelvin nu are decât ce merită, conchise el sec, luând loc la masă în fața ei.

Vizibil iritat de această întâlnire întâmplătoare, el nu-i mai puse, din fericire, nici o altă întrebare.

A doua zi după-amiază, Martine îl întâlni din nou pe Kelvin în mijlocul ruinelor, aproape de templul Herei, care data din secolul şapte înainte de Hristos. Îşi lua notiţe. Zărindu-l, ea ezită, dar el deja ridicase capul şi îi surâdea.

— Sunt pe cale să redactez o descriere a acestui loc. Crezi că se poate vorbi de un fel de parc cu toţi aceşti pomi care prind rădăcini în mijlocul ruinelor ?

— Mi s-ar părea exact, răspunse ea, în timp ce jena îi dispăru imediat.

Cu inima deodată mai uşoară ea privi în jurul ei, admirând pentru a suta oară minunatul decor pe care-l formau munţii Arcadiei, de-o parte a văii, şi câmpia întinsă până la nişte lagune încântătoare, unde nişte caicuri ale pescarilor, cu vele multicolore, pândeau peştii care populau aceste ape calme, cu reflexe acvamarin de cealaltă parte. Vara era pe sfârşite ; în mijlocul trestiilor, delicaţi leandri albi şi roz răspândeau minunatul lor parfum, adăugând o notă magică acestui spectacol. Căldura soarelui începea să scadă şi mici nori albi se urmăreau pe cerul albastru.

— Mă duc la gimnaziu, anunţă Kelvin. Vii şi tu ?

— Nu cred, spuse ea pe un ton ezitant. Am ieşit doar să mă plimb puţin.

Kelvin privi cu tandreţe frumuseţea pielii ei ca piersica, tenul ei luminos. Era atât de tânără şi de încântătoare, dotată cu graţia şi agilitatea unei nimfe, dând mai curând impresia că pluteşte decât că merge. Ce amintiri frumoase îi trezea ! Văzându-i privirea întrebătoare fixată asupra lui, el îi adresă unul din surâsurile la care ea nu rezista niciodată. Totuşi, Martine rămase de marmură. Kelvin trebuia să recunoască faptul că ea nu părea deloc nenorocită, dar el era cel ce suferea.

— Deci vii ? insistă el atât de seducător, încât ea cedă.

Trecură prin faţa sălii unde Olympia îşi primea odinioară oaspeţii de vază şi care adăpostea în special marele banchet dat în onoarea învingătorilor Jocurilor. Ajunşi în faţa gimnaziului, se opriră. Martine îşi simţi inima bătându-i tare, zărind sus casa sa, Villa Kladeos. Dacă o vedea Luke, era catastrofă ! Dar se linişti imediat : de la aşa distanţă şi în mijlocul tufişurilor şi arborilor, nu putea s-o recunoască.

— Vrei să iau câteva notiţe ? îi propuse ea lui Kelvin, cât sunt aici ?

— Oh, desigur ! Sunt gata să accept tot ajutorul pe care vei dori să mi-l dai, spuse el,

întinzându-i caietul de notiţe şi scoţând un altul din celălalt buzunar.

— Îţi trebuie doar o simplă descriere a locului ?

— Da, atmosfera aşa cum o resimţi ; cu căldura soarelui pe pielea ta şi râul Kladeos care scânteiază la picioarele noastre.

Martine se adânci în munca ei, dar în timp ce-şi nota impresiile asupra celor ce-o înconjurau, gândul ei vagabonda foarte departe în trecut, în epoca în care Grecia cunoştea vârsta ei de aur şi când Jocurile Olimpice reprezentau acordul sacru care întrerupea toate războaiele între aceste popoare războinice, pentru a permite celor mai buni atleţi ai lor să se înfrunte paşnic în onoarea zeilor Olimpului. Concurenţii veneau de pretutindeni — din Italia, Asia Mică, Egipt şi chiar de mai departe. Tot în jurul Olimpului, mitologia greacă situa ciocniri chiar între zei — aici Zeus luptase împotriva lui Cronos, tatăl său, pentru supremaţia cerului, aici era locul unde Apollo disputase o cursă cu fratele lui, Hermes, pe care o câştigase zeul soarelui.

— Cum merge ? întrebă Kelvin, atât de aproape încât ea îi simţi răsuflarea pe obraz.

— Foarte bine, îi răspunse, îndepărtându-se imediat, dar fără a putea să se împiedice să gândească faptul că, cu câteva săptămâni în urmă, ea ar fi profitat oferindu-i buzele.

— Aveai aerul că ești departe de aici, remarcă el.

— Ai dreptate. Cu mii de ani în urmă, mărturisi ea.

— Ah, Jocurile Olimpice ! exclamă el râzând.

— Da, tocmai îmi aminteam că femeile erau cu totul proscrise. Ele erau pedepsite cu moartea dacă intrau în incintă.

— A existat totuși una, care timp de ani, a reușit să treacă drept bărbat. Ea antrena campionii.

— Este adevărat ! Și s-a trădat când a început să plângă văzându-și unul dintre băieți câștigând cursa. Dar a fost iertată, căci formase nenumărați învingători.

— Exact. Numai că după acest incident, judecătorii au decretat că antrenorii și atleții lor trebuiau să se prezinte goi — spuse Kelvin cu un surâs. Astfel femeile nu mai aveau nici cea mai mică șansă să le joace din nou aceeași farsă !

Martine începu să râdă, dar el îi aduse aminte că apoi femeile au obținut dreptul de a concura. Deodată ea își privi ceasul și scoase un strigăt :

— Dumnezeule ! Suntem aici de o oră și jumătate...

— Timpul trece repede când ești fericit, declară Kelvin luându-i mâna. Martine, ce vom face ?

— Nu știu despre ce vorbești.

— Tu nu-l iubești pe Luke și nici el nu te iubește, i-o tăie el. Știu de ce s-a căsătorit cu tine și cred că și tu știi acest lucru.

Ea aprobă dând din cap.

— Într-adevăr, ranchiuna e cea care ne-a apropiat. El este supărat pe sora Sofiei și eu doream să-ți plătesc necredința ta. Doream să ne răzbunăm.

— Ce idee să te măriți pentru acest lucru ! Ești nebună !

— Cine ți-a spus despre Luke ? Sofia ?

— Sofia aruncase o vorbă, recunoscu el, dar Odette este cea care mi-a povestit. Mi-a prezentat-o sora ei.

— Odette ? repetă Martine brusc. Este aici la Olympia ?

— Da, a venit să petreacă un timp la tatăl ei. De obicei ea locuiește la Atena, unde are un apartament minunat, se pare, în afara orașului.

Deci Odette revenise...

— Ea ți-a spus c-a fost logodită cu Luke acum câțiva ani ?

— Da. Și a recunoscut că a comis cea mai mare prostie din viața ei, părăsindu-l. Bărbatul cu care s-a căsătorit era, se pare, o adevărată brută.

— Am făcut cunoștință cu Odette la... Atena. Am întâlnit-o la hotel, continuă ea.

— Știu...

Martine îl privi curioasă pe Kelvin.

El avea o comportare ciudată şi părea deodată foarte jenat de felul cum evolua conversaţia lor. Fără să ştie de ce, ea întrebă :

— N-ai văzut-o decât o singură dată ?

El ezită, apoi răspunse :

— Ne-am văzut de mai multe ori.

— Şi... îţi place ?

— Nu, tu eşti cea care-mi placi şi care îmi va plăcea întotdeauna.

— Dar eu sunt măritată.

— Există şi divorţul. Odette spune că acest lucru este foarte simplu.

— Ce te face să crezi c-aş vrea să divorţez ?

— Sunt sigur că încă mă mai iubeşti, declară el cu siguranţă.

— Este prea târziu, se bâlbâi ea, tulburată. Oh, Kelvin, de ce ai acţionat aşa cum ai făcut-o ? În prezent sunt măritată, nu mai este nimic de făcut.

— Vom vedea. Ne iubim şi ar fi o crimă să acceptăm această despărţire, o asigură el aplecându-se s-o îmbrăţişeze cu tandreţe. Îţi voi fi de-acum credincios, Martine. Povestea cu Sofia mi-a servit drept lecţie. De-acum încolo poţi avea încredere în mine.

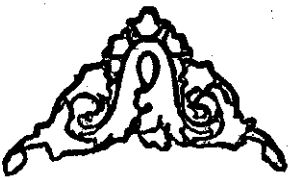

CAPITOLUL V

De pe terasa vilei sale, Martine privea perplexă cuplul de pe malul râului. Odette şi Kelvin păreau absorbiţi într-o conversaţie foarte intimă.

Luke veni lângă ea, şi după privirea care se opri asupra cuplului, Martine îşi dădu seama că şi el îi recunoscuse. Faţa i se posomorî şi expresia gurii îi deveni dură.

— Se pare că fostul tău logodnic este pe cale să se consoleze de nestatornicia Sofiei, spuse el pe un ton calm. Ştiai că o cunoaşte pe Odette ?

Luke era oare gelos că-l vede pe Kelvin împreună cu Odette ? Acest gând o miră pe Martine.

— Mi-a spus-o ieri.

— L-ai văzut ieri ? o întrebă el răstit, privind-o furios.

— Ne-am întâlnit la ruine, răspunse ea cu inima bătându-i nebuneşte. Odette i-a explicat de ce te-ai căsătorit cu mine.

Fără a părea să audă, Luke continuă :

— Te-am rugat să nu-l mai vezi pe Kelvin. Te-aş ruga să ţii cont de rugăminţile mele, pe viitor. Nu obişnuiesc să spun de două ori acelaşi lucru.

Martine îl privi în faţă.

— Iar eu nu sunt obişnuită să mi se dea ordine, Luke. Nu fac nimic rău dacă discut cu Kelvin.

— Poate, spuse Luke printre dinţi. Numai că nu-i vorba aici dacă-i bine sau rău, ci dacă-mi place sau nu. Începând de astăzi îl vei evita, ai înţeles ?

— Nu, n-am înţeles.

— Mă sfidezi pe faţă, deci ?

Martine înghiţi cu greutate, furioasă că-şi simte inima bătându-i nebuneşte în piept. Îi era frică de acest bărbat cu care se căsătorise dintr-o toană. Nu lăsă să se vadă nimic, totuşi, şi răspune cu o voce fermă :

— Te-am luat drept soţ, nu ca stăpân.

— Din nenorocire pentru tine, în Grecia înseamnă acelaşi lucru. Soţul este automat şi stăpân. Ai face bine să te obişnuieşti.

Martine se albi de furie. Acest gen de remarci îi ridicau sângele în cap. Avea chef să-l lovească pentru a-l face să înţeleagă că s-a căsătorit cu o englezoaică, nu cu o compatrioată docilă, obişnuită să i se supună orbeşte. În momentul în care vru să deschidă gura pentru a-şi afirma independenţa, îşi dădu seama că soţul ei privea insistent cuplul

de la marginea apei ; își strângeau mâinile ca și cum pecetluiau un pact.

Luke avusese probabil aceeași impresie ca și ea, căci murmură :

— Mă întreb ce plănuiesc împreună cei doi. Parcă ar fi un complot.

— Este ciudat, și eu am avut aceeași impresie, îi mărturisi ea.

Luke o privi în adâncul ochilor.

— Știi despre ce este vorba ?

— Nu, deloc. Poate mi s-a părut !

— Poate, spuse el, cu același aer bănuitor însă.

— Cred c-am să intru în casă, spuse Martine.

— Aceste întâlniri cu Kelvin... spuse el pe un ton sec, înainte ca ea să facă vreun pas, trebuie să înceteze.

— Va pleca în curând.

Aducându-și aminte de emoția ei din ajun, se întrebă dacă Kelvin îi va lipsi. Era foarte conștientă de partea spirituală a dragostei ei pentru Kelvin, și-și dădea seama că lipsa unei astfel de dimensiuni în căsătoria ei, o lipsea de ceva esențial. Era deja măcinată de câteva îndoieli care se vor amplifica cu timpul și vor distruge definitiv raporturile ei cu Luke.

— Te rog, îi spuse Luke, să-mi respecți ordinele.

— Ordinele tale ?! explodă Martine.

— Ei bine, da, deoarece se pare că sunt necesare.

— Nu voi ține deloc seama de ele ! îi spuse ea.

— Pe răspunderea ta !

În vocea lui se simțea o undă de cruzime.

— Încetează să te îndoiești de mine, Luke. Kelvin și cu mine nu riscăm să ne mai întâlnim. El lucrează acasă în cea mai mare parte a timpului.

— Îl văd la Sanctuar zilnic.

Luke îl urmărise deci pe cel pe care-l considera un rival. Acest lucru o revoltă.

— Ei bine, nu am de gând să stau închisă aici, declară Martine. Ador Sanctuarul. Ai senzația unei liniști extraordinare. Vechii greci știau să-și aleagă locurile.

Soțul ei dădu din cap încet, cu ochii fixați în depărtare, pe ruinele Sanctuarului. Nu mai era nimeni pe malul râului. Laurii parfumau aerul, se auzeau greierii și tălăngile cirezilor.

— Îți place aici ? o întrebă el, oprind-o tocmai când ea se pregătea să intre în casă

— Aici ? Oh, Luke... Este un paradis !

— Nu regreți nimic ?

Luke privi fără să vrea spre locul unde zăriseră cuplul și Martine bănui că se gândea la Kelvin.

— Nu... nu...

— De ce-ai ezitat ?

— Pentru că-mi este teamă că voi regreta mai târziu, spuse ea repede.

Martine porni în fugă spre camera ei. Kelvin și Odette... Martine își mușcă buzele. Un complot... Nu, nu putea fi vorba de așa ceva. Era vorba de altceva, mai intim probabil. Totuși, chiar astăzi, mai devreme, Kelvin o asigurase că nu era vorba de asta. Roasă de gelozie, Martine se hotărî să se ducă să-și vadă fostul logodnic chiar a doua zi și să-i ceară o explicație. Brusc, văzu ușa camerei deschizându-se.

— Am promis că te duc la Mykonos, o anunță Luke direct. Plecăm mâine.

— Așa deodată ?

— Nu am avut o călătorie de nuntă.

Martine se uită la el bănuitoare.

— Vrei să mă îndepărtezi de Kelvin, nu-i așa ?

— Nu am de gând să te îndepărtez, cum spui tu. Ți-am spus doar ce doresc, nu trebuie decât să te supui.

— Și dacă refuz ?

— Poate nu știi, dar în Grecia, un bărbat are dreptul să-și bată soția.

— Nu vei îndrăzni niciodată să mă lovești, spuse Martine, cu o siguranță simulată.

— Nu te sfătuiesc să mă aduci la capătul răbdării. Răbdarea nu este calitatea mea de bază.

Luke se apropie de ea, îi luă bărbia în mâini pentru a o obliga să-l privească în ochi. Martine tremură când o atinse.

— Nu, nu mă aduce la capătul răbdării, repetă Luke. Aş fi dezolat dacă aş schimba bunele noastre raporturi.

O strânse tare la piept şi Martine simţi cum i se ridică sângele în obraji. Cât era de sensibilă la prezenţa lui fizică ! Luke avea dreptate, nu era decât o jucărie în mâinile lui. Gura lui Luke o cuprinse pe a ei şi o sărută îndelung, lăsând-o tremurând. Încet, mâna lui Luke coborî până mai jos de talie şi o lipi de trupul lui. Cu toate simţurile treze, Martine îşi dădu seama că Luke o dorea.

Nu încercă să-i reziste. Din contră. Corpul ei îi răspunse cu frenezie. Parcă vrăjită, se lăsă dusă spre pat, pasivă. Luke îi descheie bluza şi-i mângâie cu voluptate sânii prin dantela fină a sutienului. Cu buzele lipite de obrazul ei, murmură aproape sălbatic :

— Să nu uiţi niciodată că-mi aparţii mie. Şi o răsturnă pe pat.

*
* *

Se lăsase seara când feribotul pe care se îmbarcaseră la Pireu ajunse la Mykonos. Un caic îi lăsă în faţa hotelului **Leto**. Camerele lor dădeau spre port şi spre apele întunecate

ale Mării Egee. Martine remarcă mai întâi casele, ca niște cuburi albe, bisericile la fel de imaculate și morile de vânt „meltini" sau „vântul insulelor" cum li se spunea, din care doar una mai funcționa.

După dejun se duseră să se plimbe pe malul mării și Luke îi povesti câteva din legendele mitologice ale insulei Mykonos.

— Se spune că este mormântul uneia din victimele lui Heracles, și de asemenea că aici ar fi îngropat corpul lui Ajax, tovarășul lui Ahile.

— Totul pare atât de real, surâse ea. Nu pot crede că toate aceste legende ar fi inventate.

— Pentru vechii greci nu exista nimic mai real.

— Toată existența lor era dominată de zei, nu-i așa ?

— Da, ca și acum cele ale oamenilor din Bali și ale altor popoare.

— Omul a simțit întotdeauna nevoia să creadă în ceva, să se agațe de ceva...

El aprobă în tăcere. Înaintau încet, mână-n mână. Ajunseră în fața unei taverne, unde mai mulți oameni dansau în sunetul chitarelor.

— Intrăm să bem ceva ? întrebă Luke.

Ea acceptă și se instalară la o masă de unde puteau vedea dansatorii. Luke comandă o cafea turcească, care-i fu servită într-o

ceaşcă minusculă, însoţită de nelipsitul pahar cu apă, în timp ce Martine luă o limonadă. În jurul lor, majoritatea oamenilor beau **ouzo,** ronţăind **mezdes** — bucăţele de caracatiţă afumată, cu măsline şi bucăţele de castraveţi. Atmosfera era foarte cordială. Cei din insulă surâdeau cu căldură tuturor turiştilor care intrau. Luke spuse râzând :

— Locuitorii din Mykonos iubesc foarte mult turiştii !

— Le aduc probabil mulţi bani ?

— Acum câţiva ani această insulă era cea mai vestită dintre Cyclade. Înalta societate internaţională venea să practice nudismul aici. În acea epocă lucrurile au mers un pic prea departe, dar totul a intrat în ordine şi nudiştii au acum plajele lor.

Martine se înroşi. Ar fi preferat să moară decât să se arate goală în public. Luke o tachină, amuzat.

— Suntem în secolul douăzeci, Martine !

— Da, dar oricât... Ţi-ar plăcea să mă exhibez astfel ? îl întrebă cu un aer de dispreţ.

— Ţi-o interzic în mod formal ! declară el pe un ton sec.

Ei i-ar fi plăcut să-l pună la punct cu vreo replică adecvată, dar nu-i veni nici una în minte şi preferă să schimbe subiectul, întrebându-l despre insula Delos, pe care trebuiau s-o viziteze a doua zi.

— Şi legendele insulei Delos ? întrebă ea.

El îi surâse afectuos.

— Ei bine, originile insulei sunt legate de întâmplările amoroase ale acestui şmecher de Zeus.

— Aşteaptă, lasă-mă să ghicesc, îl întrerupse ea râzând. Zeus urmărea vreo tânără persoană speriată, care, pentru a-i scăpa, s-a transformat în... în ce ?

— Bravo ! Începi să cunoşti scenariul. Era vorba de Asteria, de data asta şi ea s-a transformat în prepeliţă. Imediat Zeus a devenit un vultur ca s-o poată urmări, dar prepeliţa s-a preschimbat într-o stâncă înfiptă în mare. Această stâncă s-a numit Adelos, ceea ce înseamnă Invizibila. În acest timp, Zeus, deloc descurajat, s-a îndreptat spre sora Asterei, Leto, pe care a reuşit s-o seducă sub forma unei lebede. De ce râzi ?

— De nimic. Ador povestea asta. Şi apoi ?

— Inutil să-ţi spun că, geloasa Hera, soţia lui Zeus, a aùzit despre noile pozne ale soţului ei. Ca să se răzbune, ea a cerut Terrei să-i refuze azilul lui Leto, care era pe cale să nască copilul lui Zeus. Nenorocita s-a văzut obligată să rătăcească prin lume ca să scape de mânia Herei.

— Şi Zeus ? se miră Martine. El nu putea s-o ajute, el care era atât de puternic ?

— Ba da ! În final el a rezolvat problema cerându-i fratelui său, Poseidon, zeul mărilor, să intervină. Acesta a imobilizat stânca Ade-

los cu ajutorul a patru coloane de diamant, şi astfel Adelos Invizibila, a devenit Delos Vizibila.

— Este minunat, suspină Martine, încântată. Ador aceste legende. Şi Leto şi-a putut aduce copilul pe lume la Delos ?

— Copiii, o corectă Luke. Mai întâi pe Artemis, zeiţa Lunii şi a vânătorii, şi nouă zile mai târziu pe Apollo, zeul Soarelui. La naşterea sa, o lumină orbitoare a iluminat toată insula.

— Aşa că Delos, ca şi Delphi a fost consacrată cultului lui Apollo ?

— Exact.

— Ah, ce fericire că mergem mâine acolo !

Gândurile Martinei zburară spre Kelvin. Trebuia neapărat să vorbească în cartea lui despre Delos. Se gândise de mai multe ori să-l ajute, bătându-i manuscrisul la maşină şi când soţul ei o anunţă că trebuie să se ducă la Atena, săptămâna următoare, pentru afaceri, ea decise că va profita de absenţa lui, oferindu-şi serviciile fostului ei logodnic.

Delos, departe de a-i înşela aşteptările, le depăşi. Traversarea între cele două insule fu puţin agitată, dar în port, apa era calmă. Insula se deschidea în faţa lor ca un evantai, dominată de un vârf stâncos care strălucea în soare. Se zăreau lângă port câteva ruine romane şi Luke îi explică faptul că mulţi dintre vechii sclavi romani eliberaţi, veniseră să

se stabilească aici. Calea sacră care ducea la templul lui Apollo fusese mărginită odinioară de statui superbe, din care nu rămăseseră, din păcate, decât câteva pietre, răspândite ici şi colo, pe care nişte şopârle mari se încălzeau la soare, perfect imobile, dar gata să dispară magic la cea mai mică alertă.

Ghidul le spuse că porticul Sanctuarului, din marmură albă, fusese construit cu două sute de ani înaintea lui Isus Hristos. Existau trei temple consacrate lui Apollo, fiecare din altă epocă. Admirară apoi Mormântul Fecioarelor, tinerele fete care o ajutaseră pe Leto să nască şi templul consacrat acestora din urmă. Mai erau şi alte temple mai mici, despre care nu se ştia mare lucru şi bineînţeles, Stadionul şi Gimnaziul. Totul era în ruină şi o mulţime de maci se balansau vesel în mijlocul pietrelor şi al coloanelor răsturnate.

În vechiul cartier rezidenţial, se puteau vedea vestigiile mai multor locuinţe. Vizitară mai întâi splendida casă a Delfinilor şi Casa Măştilor, cu puţurile, cisternele de dedesubt şi instalaţiile lor deja extrem de perfecţionate.

Martine admiră minunatele mozaicuri care decorau soclul Casei Delfinilor.

— Ce artişti ! exclamă ea.

— Grecii sunt şi astăzi artişti, protestă soţul ei.

— Da, dar nu mai buni decât erau în antichitate.

— Aveau, fără îndoială, în acea epocă mai mult timp să consacre acestui gen de lucrări.

Casa Măştilor conţinea şi ea veritabile comori de mozaicuri şi rămaseră acolo mai mult timp. Se duseră apoi să viziteze teatrul, care putea primi mai mult de cinci mii de spectatori, ceea ce dădea o excelentă idee despre populaţia micuţei insule în acele timpuri apuse. Apoi trecură la Casa Tridentului, o altă locuinţă somptuoasă.

— Proprietarii erau probabil foarte bogaţi, spuse Martine, contemplând un nou mozaic, reprezentând o amforă pe care se afla un car împodobit cu frunze de palmier şi o coroană din frunze de măslin.

— Asta vrea să spună că familia proprietarului a avut unul sau mai mulţi învingători la Jocurile panateniene, explică Luke, indicând coroana. Ea era deseori din frunze de măslin...

— Şi era singura recompensă ?

— Da ! Se considera că victoria este o recompensă suficientă.

— Erau într-adevăr idealişti !

El dădu din umeri, cu un surâs uşor.

— Poate, dar de îndată ce Jocurile se terminau, ei reîncepeau să se omoare între ei. Vechii greci au lăsat ca moştenire lumii moderne dragostea lor pentru război.

— Este bizar, totuşi, acest gust al violenţei la oameni atât de... evlavioşi.

— Credincioşi, da, în felul lor păgân, spuse el luându-i mâna pentru a o duce la Casa lui Dyonysos.

Acolo, remarcabile basoreliefuri sculptate trecuseră intacte peste secole. Ele reprezentau în majoritate galere, dar mai era şi un Dyonysos călărind un tigru, care smulse Martinei strigăte de admiraţie.

— Ce extraordinară varietate de pietre şi de culori ! Nu am mai văzut ceva atât de frumos.

Dar amintirea cea mai clară pe care o păstrase din această vizită a fost aceea a leilor sacri, detaşându-se pe cerul azuriu. Dintre cele şaisprezece sculpturi din marmură de Naxos, care mărgineau odinioară aleea ducând spre lacul sacru, de unde anticii îşi luau apa, nu mai rămăseseră, din nenorocire, mai mult de cinci lei.

— Am petrecut o zi minunată, îţi mulţumesc că m-ai adus aici, Luke, spuse ea în vaporul care-i ducea înapoi la Mykonos. Escaladaseră apoi muntele Cyntha, rătăciseră printre ruinele altor temple şi a altor case, legănaţi de ciripitul păsărilor şi a clopoţeilor turmelor pe care fermierii le aduceau de la Mykonos, pentru a paşte aici. Ea îi surâse soţului, dar imediat, imaginea lui Kelvin, în-

drăgostit şi el de antichitatea greacă şi legendele ei, îi reveni în gând.

— Plăcerea a fost a mea, spuse Luke, mângâindu-i uşor mâna.

Tresări imediat. Atracţia fizică care-i împinsese unul spre celălalt era încă foarte puternică, dar Martine îşi spuse cu tristeţe că, îndată ce ea va începe să se stingă, unirea lor va fi iremediabil condamnată, căci aceasta era singura raţiune a acestei căsătorii.

Ei dejunară la Mykonos, într-una din tavernele care dădeau spre mare, apoi petrecură câteva ore plăcute pe plaja de la Aghios Stefanos, bronzându-se la soare şi făcând baie.

A doua zi se duseră să viziteze celebra mănăstire Turliani, la Ano Mera. Clopotniţa ei din marmură sculptată strălucea în lumină. Când intrară în mănăstire, un călugăr se apropie de ei şi dori neapărat să le arate o icoană pictată de către sfântul Luca.

— Este miraculoasă, afirmă el, mângâindu-şi lunga barbă ondulată. Vindecă bolnavii.

Luke puse câteva monezi în cutia milei şi plecară grăbiţi, spre marea decepţie a călugărului, ai cărui ochi nu părăsiseră o clipă formele voluptuoase ale Martinei, oprindu-se în special pe rotunjimile sânilor. Privirea lui era atât de puţin discretă şi insistentă, încât

amândoi ieşiră din mănăstire tot atât de roşii, ea de jenă, el de mânie.

— Ah, aceşti călugări greci... toţi sunt la fel, spuse Luke, îndată ce ajunseră afară. N-am înţeles niciodată de ce dracu' se fac călugări dacă aceste lucruri îi preocupă într-atâta !

La aceste cuvinte, Martine nu se putu împiedica să râdă. Dar Luke refuză s-o imite. Observându-l cu coada ochiului, Martine îşi spuse că va fi mai bine să evite să dezlănţuie gelozia bărbatului cu care se căsătorise.

CAPITOLUL VI

De pe terasă, Martine urmări din ochi Mercedes-ul lui Luke, până ce acesta dispăru. Ea regretă puţin că acesta nu-i ceruse să-l întovărăşească la Atena, dar în acelaşi timp era mulţumită de aceste câteva zile de libertate. Va putea să se ocupe de partea din manuscrisul lui Kelvin rămasă în suferinţă dè la ruptura lor. Luke prevăzuse că va lipsi cel puţin trei zile ; îi va telefona pentru a-i preciza ziua întoarcerii. Ea înţelesese că întâlnirile lui nu-i vor permite să se întoarcă înainte de sfârşitul săptămânii.

Martine coborî imediat până la casa unde Kelvin locuia acum singur, şi-l găsi instalat pe verandă, cu caietul de notiţe în mână şi cu un aer nenorocit. De îndată ce-o văzu, faţa lui se lumină, şi punându-şi jos caietul şi creionul, îi întinse mâinile. După o ezitare i le întinse pe ale ei, totodată încurcată şi fericită că venise. De ce era oare atât de plină de contradicţii ? Avea nevoie în acelaşi timp de dragostea spirituală pe care o îm-

părţise cu Kelvin şi de cea fizică pe care i-o dădea Luke şi se simţea puţin imorală.

— Eşti minunată, iubita mea ! exclamă Kelvin.

— Mulţumesc, spuse ea cu o veselie forţată, pentru a împrăştia jena care o cuprinsese. Luke a plecat pentru câteva zile... Am venit să văd dacă te pot ajuta.

— Sunt atât de mulţumit că eşti aici ! Am sunat la tine. Mi s-a spus că eşti plecată în călătorie.

— Da, am fost la Mykonos. Oh, Kelvin, trebuie neapărat să mergi să vizitezi Delos ! Este un loc extraordinar. Întreaga insulă nu este decât un vast sit arheologic. Vei fi acolo în elementul tău, declară ea, gândindu-se din nou la toate minunăţiile văzute.

— M-am gândit deja să-i consacru o parte a cărţii mele, o asigură el.

Martine îl întrebă de ce-i telefonase. Deoarece el ezita să răspundă, ea crezu că distinge în această ezitare ceva teatral, o absenţă foarte bizară de spontaneitate.

— Doream să-ţi vorbesc despre un secret pe care mi l-a dezvăluit Odette, acum câteva zile, îi spuse el în sfârşit.

— Odette ? Ai revăzut-o ?

Ea se gândi imediat la întâlnirea lor clandestină de pe malul apei, întâlnire la care Luke şi cu ea fuseseră martori involuntari şi

care le dăduse ciudata impresie că surprind complicii unui complot.

— Am văzut-o o dată sau de două ori, spuse el ocolindu-i privirea. Mi-a vorbit despre soţul tău şi mi-a povestit de unde are cicatricea.

— Ah, da ?

— Sigur n-o să-ţi facă plăcere, începu Kelvin, ca şi cum dorea s-o pregătească pentru ce era mai rău.

Încordată, Martine avu un frison de teamă...

— Dar tu ţii neapărat să-mi povesteşti ?

— Cred că e mai bine să ştii.

— Atunci de ce eziţi atâta ?

— În orice caz, nu ţi-aş fi spus, dacă îţi iubeai soţul, murmură el, evitând mereu s-o privească în ochi.

— Dacă mi-ai spune ce ştii ? sugeră ea.

Martine căuta să rămână stăpână pe sine, dar o cuprinse teama.

— Ei bine, are această cicatrice de când s-a bătut cu doi bărbaţi care-l atacaseră, declară el pe un ton fals misterios de actor prost, căutând un efect. Aceşti bărbaţi erau fraţii unei fete pe care el o sedusese. O ţărancă din sat.

— Luke a sedus o fată ? întrebă Martine neîncrezătoare.

— Da, ea se numeşte Litsa Katsellis. Fiul ei are acum opt ani.

— Fiul ei ? repetă ea cu o voce înceată. Vrei să spui că Luke e tatăl acestui copil ?

— Da, Martine. Pentru asta a rupt-o. Odette cu el. Chiar dacă acum regretă, ea mi-a spus că în momentul în care a aflat, i s-a făcut scârbă. După părerea mea, ea a avut dreptate să-l părăsească. Probabil că e îngrozitor pentru o femeie să știe că există un copil al soțului ei, un copil nelegitim... Poate l-ai văzut de altfel pe acest copil, fără să bănuiești nimic. L-ai întrebat pe soțul tău de unde are cicatricea ?

— Nu, aștept să-mi povestească el însuși când va crede de cuviință, răspunse ea. Nu. nu pot să cred. Această poveste nu este adevărată, Kelvin.

— Nu-ți imaginezi totuși că soțul tău a rămas cast până la căsătoria voastră ?

Ea se înroși și fața i se întunecă.

— Bineînțeles că nu. Știu că a cunoscut numeroase femei, dar sunt sigură că este incapabil să abuzeze de o mică țărancă nevinovată. Doar este grec ! El știe perfect ce-ar însemna asta pentru fată. Odette te-a mințit. Luke nu este tatăl acestui copil. Este imposibil.

— Și cicatricea ?

— Se poate datora altor motive !

— Nu, Martine, o are de la acea bătaie. Odette mi-a spus adevărul, te asigur...

Din nou el își întoarse privirea și începu să contemple o șopârlă care se încălzea la soare.

— Dar, în sfârșit, Kelvin, de ce ești atât de sigur că Odette nu te-a mințit ? Mi-a fost antipatică din clipa când am văzut-o, și eu cred că minte, deși nu înțeleg de ce. Poate ca să se răzbune pe Luke pentru că s-a căsătorit cu mine ? Spera desigur să-l recupereze, acum că este divorțată.

— Luke nu s-a însurat cu tine decât ca să se protejeze de fascinația pe care Odette a exercitat-o întotdeauna asupra lui ! strigă Kelvin cu un surâs ironic. Și dacă tu nu reușești să-ți explici de ce Odette ar fi mințit, nu mai căuta, este pur și simplu pentru că spune adevărul !

— Poate c-a acționat din pură răutate !

— Nu, ce naiba ! Nu este rea, chiar dacă îți este antipatică. Odette este o femeie drăguță și înțelege foarte bine că Luke fusese nebun după ea. De altfel, dacă vrei să mă crezi, nici nu i-ar trebui mult pentru a se îndrăgosti din nou de ea.

Martine tăcea, mâhnită de ceea ce aflase. Poate că Kelvin avea dreptate ?... Nu... Odette era încântătoare, dar Luke prefera desigur să uite ce se ascundea în spatele acestei fețe frumoase. Luke... s-ar putea într-adevăr ca el să fi sedus o fată nevinovată ?

Martine își dădu deodată seama că Kelvin îi vorbea.

— Știu că asta nu te poate supăra, deoarece nu-l iubești pe Luke, dar desigur că e neplăcut.

— De ce-ai ținut să-mi povestești toate astea ? i-o tăie ea cu o furie subită.

— Oricum, cineva te-ar fi informat, declară el. M-am gândit că e mai bine să fiu eu acela. Ce vrei să faci ?

Ea avea intenția să se ducă s-o găsească pe tânăra femeie despre care era vorba și să-i vorbească deschis; dar cum nu vroia ca Kelvin să știe, îl întrebă cu un aer trist :

— Ce mă sfătuiești ?

— Martine, spuse el luându-i mâinile, noi ne iubim, tu și cu mine. Avem nevoie unul de celălalt. Revino la mine, dragostea mea. Revino la mine pentru totdeauna.

— Este prea târziu. Ți-am spus-o deja...

— Dar, în sfârșit, n-o să rămâi cu acest Luke, acum când știi cu ce personaj nenorocit te-ai măritat ! De câte ori o să vezi această cicatrice, te vei gândi la felul mârșav în care s-a purtat. Și cum o să-i găsești scuze, dacă nu-l iubești ?

Timp de o secundă, fu aproape convinsă de ceea ce-i spunea Kelvin. Ea își compară viitorul atât de nesigur alături de Luke, cu cel pe care și-l imaginase alături de Kelvin. Ar fi fost atât de fericiți împreună, orice-ar

zice Luke. Ei visaseră la o viaţa plină de dragoste şi de fericire... Dar Kelvin a avut această mică slăbiciune. Martine suspină, întrebându-se de ce era aşa uşor dispusă să considere doar o mică slăbiciune o trădare care o făcuse foarte nenorocită şi care fusese la originea căsătoriei ei precipitate cu un bărbat pe care nu-l iubea şi care n-o iubea... Ceea ce-i aminti că dacă Luke n-o iubea pe ea, el era totuşi capabil să iubească. Ce va deveni ea dacă el se va îndrăgosti din nou de Odette, aşa cum prevedea Kelvin ?

— Draga mea, îi spuse el tandru, luând-o în braţe, revino la mine ! Cere-i soţului tău să divorţeze...

— Dar Kelvin, este imposibil ! Abia ne-am căsătorit !

— Tocmai de asta ! Este mai bine să te desparţi cât mai repede, înainte de a rămâne cumva însărcinată. Asta n-ar prea uşura lucrurile.

Martine nu ştia pe ce lume se află. Ghemuită în braţele calde şi sigure ale lui Kelvin — aceste braţe pe care le cunoştea atât de bine — ea nu se putea gândi decât la dragostea lor reciprocă. De ce să facă din ţânţar armăsar pentru o mică slăbiciune ? Sofia era aşa de drăguţă încât sucea capul tuturor bărbaţilor pe care-i întâlnea, exact ca şi sora ei.

Kelvin se aplecă şi o sărută pe buze.

— Martine, dragostea mea, dă-mi voie să te iubesc, murmură el.

El o respinse brusc, privind în spatele ei cu mânie. Consternată, Martine se întoarse.

— Sofia ! exclamă ea înroşindu-se. De cât timp eşti aici ?

— Destul de mult pentru a fi înţeles unele lucruri, replică Sofia cu o voce triumfătoare. Deci iată-vă din nou drăgostindu-vă amândoi ? Şi ce vrei să faci cu scumpul tău soţ, Martine ?

— Ieşi de aici ! ordonă Kelvin cu faţa palidă de furie. Dar mai întâi, ce cauţi la mine ?

— Am venit să-ţi spun bună ziua, răspunse ea cu un surâs insolent. Nu mă aşteptam desigur să vă întrerup distracţia. Mă întreb ce va spune Luke ?

— N-o să te duci doar să-i...

— De ce nu ? spuse ea cu o privire plină de dispreţ. Nu crezi c-ar dori să ştie cum se comportă soţia lui îndată ce el pleacă ?

Surprinsă, Martine aruncă o privire dispreţuitoare fetei care nu se gândea decât să semene discordie şi supărare în viaţa altora. Totuşi, o teamă violentă şi iraţională faţă de reacţia soţului ei îi accelera bătăile inimii. Fu sigură că Sofia îi va spune totul lui Luke. Poate că, în acest caz, era mai bine să plece cu Kelvin, aşa cum îi propunea acesta.

— Sofia, protestă el, n-o să te înjoseşti într-atât !

— De ce nu, Kelvin, dragul meu ?! De altfel, nu consider că mă înjosesc făcându-i acest serviciu lui Luke. Este normal să fie pus la curent cu infidelităţile soţiei lui, declară ipocrit Sofia, cu un aer virtuos.

Kelvin înaintă spre ea, în culmea furiei.

— Îţi interzic să spui aceste lucruri ! Cum îndrăzneşti să vorbeşti de infidelitate ?

— Îi cereai Martinei să te lase s-o iubeşti şi ea n-avea aerul să vrea să-ţi interzică acest lucru. Dacă aceasta nu este infidelitate, atunci ce este ?

Martine se înroşi, hotărâtă să nu răspundă provocărilor acestei scârbe, care, încă nemulţumită de a-i fi sabotat logodna, se pregătea acum să-i distrugă şi căsnicia. „Cu atât mai bine", îşi spuse ea, părăsind lupta. „Este mai bine să las destinul să decidă sfârşitul acestei neînţelegeri..."

Ea se ridică fără a spune nimic şi ieşi din casa lui Kelvin. Acesta o chemă, alergă după ea, dar ea îi explică că avea nevoie să fie singură pentru a se gândi calm la cele ce se întâmplaseră. El promise să-i telefoneze mai târziu.

Martine se duse în sat să-l vadă pe Marco, proprietarul cafenelei şi-i ceru adresa Litsei Katsellis.

Marco i-o dădu privind-o surprinsă, dând din umeri nedumerit.

Nu avu nevoie decât de câteva minute pentru a găsi casa, cu arbuşti ornamentali încadrându-i uşa de la intrare. După ce-a bătut fără rezultat, Martine ocoli casa şi se trezi în faţa unei plantaţii de lămâi, ale căror fructe galbene aprins se detaşau pe verdele întunecat al frunzelor. Se mai aflau acolo şi o capră, legată de un ţăruş şi puţin mai departe un mic măgar slăbănog. Pământul era nisipos. Ansamblul degaja o impresie de tristeţe şi sărăcie. Brusc, apăru în mijlocul pomilor o femeie tânără, îmbrăcată într-o frumoasă rochie imprimată, cu un cordon lat bleu. Era foarte brună, cu ochi căprui şi un păr negru care lucea la soare. Fără a fi tot atât de frumoasă şi de rafinată ca Odette sau Sofia, ea avea indiscutabil cu ce să reţină atenţia unui bărbat.

— Ştii cine sunt ? o întrebă Martine când tânăra femeie se opri în faţa ei, punând jos căldarea plină cu lămâi pe care o ducea.

— Eşti soţia domnului Leonos, răspunse ea, coborându-şi ochii.

Văzând aceasta, Martine îşi aduse aminte că şi Kelvin îi evitase privirea, când îi povestise istoria Litsei Katsellis.

— Da, spuse ea. Locuieşti singură aici ?

— Nu, dar este ora când mama şi bunica se odihnesc.

— Şi fiul tău ?

— Este la şcoală, spuse Litsa înroşindu-se.

— Tatăl lui...

Martine fu incapabilă să continue. De ce nu se gândise mai înainte la ceea ce trebuia să spună ? Dumnezeule, cât era de delicat acest lucru... În mod bizar, Litsa părea doritoare să-i uşureze situaţia. S-ar fi putut spune că ea se aştepta la vizita soţiei lui Luke. Martine îşi reproşă imaginaţia fără margini. Bineînţeles, se înşela.

— Domnul Leonos este tatăl micului meu Ulysse. Pentru asta aţi venit ?

Martine deveni stacojie, niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de prost. Ea reuşi în sfârşit să articuleze cu o voce slabă :

— Soţul meu... este tatăl lui Ulysse ?

Reuşind, cu preţul unui teribil efort, să pronunţe aceste cuvinte, ea o privi pe Litsa drept în ochi.

— Da, doamnă Leonos...

Martine avu deodată impresia că se află în plin coşmar. Era oare posibil ca Luke să se fi purtat cu atâta laşitate faţă de o tânără fără apărare ?... El ştia că după o asemenea greşeală, nici un bărbat n-ar mai fi dorit-o şi că va fi arătată cu degetul de tot satul. Totuşi, trebuia să recunoască — Luke nu ezitase s-o dezonoreze pe Litsa care tocmai recunoscuse că el era tatăl copilului ei...

— Domnul Leonos vă dă bani ? întrebă ea după o lungă tăcere.

— Da, pentru fiul meu şi pentru mine. El este foarte generos. A cumpărat acest pământ pentru noi ca să putem cultiva lămâi şi tomate.

— Dar se pare că nu aveţi apă, observă Martine.

— Oh, nu ! Nu ne lipseşte, dar trebuie s-o folosim cu grijă. Lămâile au nevoie de multă apă.

Ascultând-o pe Litsa cu mai mult calm, Martine o găsi cu siguranţă bizară. Şi ea avea aerul că joacă un rol şi pare grăbită să termine mai repede. Această impresie se confirmă când Litsa bâlbâi pe un ton de scuză :

— Trebuie să vă părăsesc acum... Am mult de lucru.

Martine o salută dând din cap şi plecă.

*

* *

După cum îi promisese, Kelvin îi telefonă pentru a o întreba dacă mai avea intenţia să-i bată manuscrisul la maşină.

— Da, bineînţeles !

— Formidabil ! Cobori imediat ?

— Într-o jumătate de oră, răspunse ea, neştiind de ce-i fixa acest răgaz.

De la întoarcerea acasă, stătuse pe balcon, gândindu-se la situaţia ei, contemplând dis-

trată Sanctuarul. Își schimbase de zeci de ori părerea asupra a ceea ce trebuia să facă, mirată că se simte atât de zdrobită de purtarea soțului ei față de Litsa. De fapt, ea nu-l iubea. De ce stătea oare aici să-și facă gânduri negre, întrebându-se cu teamă cum avea să-i anunțe că vroia să pună capăt căsătoriei lor ? După câteva secunde își spunea că nu era vorba să-l părăsească pe Luke ; și apoi începea imediat să viseze la o nouă viață cu Kelvin, o viață fondată pe ceva mai mult decât doar pe atracția fizică.

Sfârși prin a se smulge acestor speculații zadarnice și a se duce la Kelvin.

De îndată ce sosi, Martine îl întrebă pe Kelvin dacă Sofia mai rămăsese multă vreme acolo.

— Nu, a plecat la cinci minute după tine, spuse el. Erai atât de tulburată, draga mea... Eram atât de amărât că te văd plecând astfel.

— Am fost s-o văd pe Litsa în sat, îl anunță ea, foarte calmă. Este adevărat. Luke este tatăl copilului ei.

Kelvin propuse imediat să facă un ceai și dispăru în bucătărie. Lui Martine i se păru puțin curios că el nu făcea nici cel mai mic comentariu.

— Sunt imediat gata ! strigă el. Uită-te la tot ce-am scris, până atunci. Poate îmi mai

pui întrebări înainte de a începe să baţi la maşină !

Martine luă manuscrisul de pe birou, dar era incapabilă să-şi fixeze atenţia asupra lui. Nu înregistrase nici un cuvânt din ceea ce citise.

— Sofia are totuşi intenţia să-l pună pe Luke la curent ? întrebă ea ridicând vocea.

— Nu, cred c-am reuşit s-o conving să tacă. Pentru moment, în orice caz.

— Cum dracu' ai reuşit s-o faci să-şi schimbe părerea ? se miră ea punând jos manuscrisul pe care de fapt nu avea nici un chef să-l bată la maşină.

— Am apelat la generozitatea ei...

— Într-adevăr ? Şi crezi că ea posedă aşa ceva ? întrebă Martine proptindu-se de uşa bucătăriei. Ascultă, Kelvin, poate mă înşel, dar aici cred că este un mister care...

El o întrerupse, vizibil nervos.

— Cum adică un mister ?

— Ei bine, nu reuşesc să-l descopăr... Ia de exemplu această poveste a Sofiei. Ea avea într-adevăr aerul hotărât să-i spună totul lui Luke !

— Ei bine, şi eu o credeam capabilă, dar i-am vorbit foarte serios şi ea a acceptat să nu spună nimic. Pentru moment.

— De ce pentru moment ?

— Nu ştiu, spuse el cu o indiferenţă care suna fals. Am preferat să nu insist prea mult. Sunt sigur c-a uitat toate astea.

— Știi foarte bine că nu.

Kelvin luă tava și se întoarse s-o priveas-că.

— Dar de ce te mai interesează dacă-i vorbește sau nu lui Luke? Doar nu vrei să rămâi totuși cu el acum, când știi cât valo-rează!

— Nu, bineînțeles... În sfârșit... Oh, Kel-vin! Nu mai știu! Nu mai știu ce vreau! Nu mai știu nimic... gemu ea cu ochii plini de la-crimi. Nu sunt îndrăgostită de soțul meu, este adevărat, dar... eu simt pentru el... În fine, mă înțelegi, nimeni nu m-a obligat să mă mărit cu el. Dacă am făcut-o, este pentru că ceva mă atrăgea la el.

— Dar mi-ai mărturisit chiar tu că te-ai măritat ca să te răzbuni pe mine, de necaz. Indiferent ce bărbat ar fi fost bun, în aceste condiții, nu?

— Indiferent ce bărbat? repetă ea furioa-să. Nu este adevărat!

Kelvin trecu în living, puse tava pe o ma-să joasă și o privi.

— Indiferent ce bărbat, sunt sigur. Eu în-țeleg perfect starea ta de spirit. Erai furioa-să, umilită, gata să te măriți cu primul venit, ca să-mi dovedești că n-aveam dreptate să te părăsesc. Și este exact ceea ce ai făcut. Era o nebunie, dar îți repet că te înțeleg pe fect.

— Tu crezi că înțelegi, rectifică ea.

Kelvin luă ceainicul.

— Ce te-ar fi putut atrage la un bărbat ca Lukas Leonos ? întrebă el. Nici nu-l cunoşteai.

Martine nu se putu împiedica să surâdă, în ciuda lacrimilor. Ce-ar fi spus Kelvin dacă ar fi ştiut că ea fusese gata să fie a lui Luke, înainte chiar de-a se căsători cu el.

— Aş prefera să nu vorbesc, declară ea, luând ceaşca cu ceai pe care i-o întindea Kelvin. Ştii, m-am gândit şi cred că nu-ţi mai dactilografiez manuscrisul.

— De ce eziţi, Martine ? Ştiind acum ce fel de individ este soţul tău, de ce nu ceri imediat divorţul ?

— Asta ai dori, nu ?

Undeva în subconştientul ei, un semnal de alarmă se declanşă, dar fără să ştie la ce fel de pericol se referea.

— Te vreau pentru mine, draga mea, spuse Kelvin luând-o în braţe. Te implor, debarasează-te de acest om şi căsătoreşte-te cu mine.

Vocea lui tremura de emoţie şi Martine îl privi cu o duioşie amestecată cu reproş.

— Este mai uşor s-o spui decât s-o faci, murmură ea. Oh, de ce a trebuit ca Sofia să vină şi să distrugă tot ce era între noi ? Există atâtea alte locuri în Grecia unde am fi putut merge şi a trebuit să alegem tocmai Olympia !

— Eu știu. Este soarta, nenorocul... Tu crezi că nu mi-am repetat și eu aceste lucruri de zeci de ori ?

— Nu-ți prea blestemai soarta când ai cunoscut-o pe Sofia, nu se putu împiedica ea să nu remarce.

— Poate... Nu, este adevărat, recunoscu el repede, văzând-o pe Martine încruntându-se. Dar nu mi-a trebuit multă vreme ca să înțeleg că nu putea dura între noi. Eram parcă fermecat de ea — ești de acord că Sofia este încântătoare — dar să știi, că dacă ea nu m-ar fi părăsit, o făceam eu. Ceea ce s-a întâmplat între ea și mine nu avea nimic comun cu dragostea pe care am cunoscut-o noi, tu și eu...

El se aplecă și o îmbrățișă. Ea se lăsă, pasivă, cuprinsă de amintirea tuturor clipelor minunate petrecute împreună. Avea ea oare dreptul să le renege pentru o căsătorie fără dragoste ?

— Nu știu într-adevăr ce să fac, mărturisi ea în final. Am nevoie să trăiesc cu un om pe care să-l iubesc și care să mă iubească... Oh, Kelvin, ce trebuie să fac ?

Era un strigăt din inimă, o implorare, dar știa foarte bine că oricare ar fi sfaturile pe care i le va da Kelvin, ea va trebui să înfrunte singură conflictul interior care o ducea la disperare, deoarece era fără ieșire.

— Nu poți face nimic altceva, răspunse

Kelvin calm, decât să-i spui lui Luke că te-ai înşelat şi că vrei să divorţezi.

— Dar el va dori să ştie de ce ! Şi eu voi fi obligată să-i spun ceea ce am auzit...

— Să-i spui ?! exclamă Kelvin, în mod evident consternat.

— Este normal, nu ? răspunse ea, foarte mirată de această reacţie.

— Deloc. După părerea mea, este ultimul lucru pe care trebuie să-l faci ! Mai întâi va fi foarte jenant pentru tine ca şi pentru el şi apoi, ţi-ar putea răspunde foarte frumos că nu te interesează ce a făcut înainte de căsătorie.

Ea se încruntă.

— Da, poate ai dreptate...

Ea avu din nou impresia foarte clară că i se ascunde ceva, că era un mister în toate astea, că Kelvin nu era cinstit cu ea. Dar îşi spuse că era stupidă şi că, cu toate defectele lui, Kelvin fusese întotdeauna deschis, scrupulos de cinstit. De ce să se îndoiască astfel de el acum ?

— Mă voi gândi, declară ea. Este posibil ca cel mai bun lucru să fie într-adevăr să-l părăsesc cât mai repede.

— Fără a pierde o clipă, întări Kelvin. Eu sunt gata, dragostea mea. Vom merge undeva, la Mykonos de exemplu, pentru a începe capitolele despre Delos. Ţi-ar plăcea ? Ai revenit atât de entuziasmată.

Era adevărat. Păstrase o amintire de încântare a orelor petrecute la Delos, unde, mână-n mână cu Luke, admirase împreună cu el minunăţiile unei civilizaţii trecute.

Precis că n-avea chef să revadă Delosul cu Kelvin. Ea prefera să-şi păstreze această amintire intactă... De ce ? Se căzni să-şi analizeze emoţiile, să înţeleagă de ce era important ceea ce trăise acolo cu Luke. De data aceasta nu era vorba de o plăcere fizică. Altceva fusese între ei în acea zi ! Spiritele lor, inimile lor fuseseră la unison.

Revelaţia o orbi brusc : ea era îndrăgostită de soţul ei ! De un om incapabil s-o iubească, de un om pe care o rană îl făcuse dur şi cinic şi pentru care chiar ideea de a fi îndrăgostit de o femeie era ridicolă.

— Ei, draga mea, te-ai decis ?

— Da, murmură ea disperată. Da, Kelvin, îi voi cere lui Luke să divorţeze. Această căsătorie fără dragoste este sortită eşecului.

„Fără dragoste... din partea lui" se gândi ea.

— Atunci, dacă am pleca imediat ? întrebă el vizibil neliniştit. Ar fi mai bine, crede-mă, draga mea. N-aş putea suporta să-ţi facă o scenă !

— Nu ! Trebuie să-i vorbesc, spuse ea cu fermitate. N-am dreptul să-l părăsesc astfel, fără explicaţii.

— Scrie-i, va fi suficient.

— Nu, pentru mine ar fi lașitate.

— Bine, fu el de acord, cu regret, tu hotărăști. Când trebuie să revină ?

— Vorbea de o absență de două sau trei zile, dar are mult de lucru. Nu va reveni poate decât sâmbătă.

— Și vom pleca îndată ce-i vei vorbi ?

Ea dădu din cap, înghițindu-și lacrimile

— Da, Kelvin, vom pleca.

CAPITOLUL VII

În acea seară Martine primi un telefon de la Luke, şi imediat ce-i recunoscu vocea, se încordă, regretând că răspunsese.

— Îţi lipsesc ? întrebă el. Ce faci fără mine ?

— Oh, eu... sunt ocupată...

— S-a întâmplat ceva, Martine ? Ai o voce atât de tristă...

— Nu, totul este foarte bine. Când te întorci ?

— Probabil nu înainte de vineri sau sâmbătă...

— Ei bine, atunci ne vedem la sfârşitul săptămânii, spuse ea pe un ton brusc, pentru ca el să închidă primul telefonul.

— Sunt sigur că ai necazuri, insistă el. Ce se întâmplă ?

— Îţi voi spune când te întorci, Luke.

— Nu, imediat, ordonă el cu tonul lui autoritar care o enerva.

— Nu pot vorbi la telefon.

— Trebuie deci să vorbim ?

După tonul vocii, Martine înţelese că Luke era mirat şi iritat, exasperat de încăpăţânarea ei.

— Da. Absolut. Bine, te sărut, Luke. Noapte bună.

— Martine, aşteaptă...

Martine închise, cu inima bătându-i tare, furioasă să simtă că, chiar de la distanţă, Luke îi inspira teamă.

— Nu ştiu într-adevăr cum îl voi mai putea anunţa, îi spuse ea puţin mai târziu lui Kelvin, la care se dusese să ia masa.

— În acest caz, să plecăm mâine, îi sugeră el turnându-i să bea.

— Dar nu poţi pleca fără să-ţi fi terminat lucrul !

— Am luat destule note. Sunt suficiente.

Martine dădu din cap. Îi era teribil de frică să-i vorbească lui Luke, dar el era soţul ei, trebuia să-i spună în faţă că dorea să pună capăt căsniciei lor.

— Luke va fi aici pentru week-end, îi spuse Martine. Vom putea pleca imediat după întoarcerea lui.

— De îndată ce vă veţi fi explicat, îi aduse aminte Kelvin. Mi-ai promis. Sper că-ţi vei ţine cuvântul.

— Da, Kelvin. Nu te nelinişti.

Cât de ciudată era viaţa, gândi ea. Se pregătea să-şi părăsească soţul, nu aşa cum credea Kelvin, din cauza purtării lui faţă de Lit-

sa, ci pentru că înţelesese că se îndrăgostise nebuneşte de el şi deoarece gândul că nu este şi ea iubită îi era de nesuportat.

— Dar de ce nu vrei să pleci mâine, evitând astfel o situaţie atât de dezagreabilă ? insistă Kelvin.

— Pentru că nu sunt o femeie care fuge de răspunderile ei, răspunse ea cu o voce încăpăţânată.

Kelvin scoase un suspin sfâşietor şi schimbă subiectul, implorând-o încă o dată să-i bată manuscrisul la maşină. Ea se lăsă înduplecată şi-i promise să înceapă a doua zi dimineaţa.

— Mulţumesc, draga mea. Mă scoţi dintr-o serioasă încurcătură !

După masă luară cafeaua pe veranda cufundată în penumbră, căci Martinei îi era teamă să nu fie văzută în compania lui.

— De ce ţi-e teamă ? se miră Kelvin. Ştii bine că în curând Luke n-o să mai aibă nici un drept asupra ta !

— Prefer totuşi ca el să nu ştie c-am venit, se mulţumi ea să-i răspundă. Şi în special, nu vreau ca el să ştie c-am reînceput să lucrez pentru tine.

Dar Luke va afla, şi mult mai devreme decât o credea ea.

La ora unsprezece, a doua zi dimineaţa, maşina lui se opri în faţa ferestrei camerei unde ea lucra, la Kelvin. Martine ridică ochii au-

zînd motorul şi deveni lividă, recunoscând Mercedes-ul. Kelvin ieşise pentru a termina harta Sanctuarului, din fericire. Ea observă cu un sentiment vecin cu teroarea expresia furioasă a lui Luke când acesta pătrunse în camera unde se găsea.

— Eram sigur că te găsesc aici ! urlă el apropiindu-se de ea. Ce înseamnă asta ? Explică-mi !

Ea se ridică, dar picioarele îi tremurau atât de tare, încât trebui să se reaşeze.

— Credeam... că vei revèni...

— Am revenit de îndată ce mi-am dat seama că se petrece ceva anormal, declară el, aruncând o privire în jurul lui. Unde este individul ?

— Kelvin ?... Este la Sanctuar... lucrează.

— N-ai mâncat acasă ieri seară. Ai venit aici, în ciuda interdicţiilor mele.

— Luke, nu înţeleg. Cum ai ştiut unde sunt ?

— Oh, e foarte simplu. Acasă mi s-a spus c-ai plecat foarte devreme azi-dimineaţă şi că n-ai luat masa ieri seară.

Ea îl privi, încercând să-şi păstreze sângele rece.

— Doar n-ai totuşi intenţia să-mi interzici să ies ?

— Sunt soţul tău şi am dreptul să nu mă aştept ca tu să alergi după alţi bărbaţi.

— Oh ! strigă ea, albindu-se de furie. Cum îndrăznești să insinuezi...

El strânse din dinți și ochii îi scânteiau de furie.

— Ne-ntoarcem acasă, anunță el. Vino, refuz să discut despre viața noastră particulară în casa unui străin.

Primul reflex al Martinei fu să refuze net, dar o singură privire asupra figurii mâniate a lui Luke, o făcu să renunțe.

— Am să-i las o vorbă lui Kelvin, spuse ea, fără să reușească să-și stăpânească teama care o făcea să tremure.

Luke nu era totuși un zeu grec atotputernic, chiar dacă părea. El privi pe deasupra umărului ce-i scria și-i spuse pe un ton usturător :

— Poți să tai ultimul rând. Nu poate fi vorba să-l revezi în curând, așa cum îi promiți.

Ea preferă să-l asculte, fără să mai discute. Îi va putea telefona lui Kelvin după ce se va explica cu Luke.

Ajunseră la Villá Kladeos în tăcere, și Martine decise să-i ceară divorțul, fără vreun preambul. Surpriza poate că-l va face să uite de mânie.

Luke o împinse fără blândețe în salonul mare, răcoros, unde mai multe buchete de trandafiri înmiresmau aerul și închise ușa după ei, spunându-i pe un ton dur :

— Şi acum, aştept explicaţiile tale.

Făcându-şi curaj, ea spuse foarte repede :

— Vreau să-ţi spun imediat, Luke, c-am decis că ar fi mai bine să ne despărţim. Martine era foarte palidă şi mâinile şi fruntea îi erau umede.

— Tu ai... ce ? spuse el cu o voce înceată.

Pe figura lui, roşie şi deformată de mânie, cicatricea deveni deodată un semn urât alb. Martine tresări şi se dădu instinctiv înapoi.

— Eu caut în căsătorie alte bucurii decât plăcerile pur fizice, îi explică ea în mod penibil. Pentru asta doresc să divorţez. Eu... eu îl iubesc pe Kelvin şi el încă mă mai iubeşte. Ar fi prea stupid să nu-l accept şi să trăim despărţiţi...

În ciuda ei, în faţa figurii întunecate şi crude a soţului ei, inima începu să-i bată nebuneşte, gâtul i se uscă şi vocea i se stinse.

— Ai vorbit despre asta, evident, cu curtezanul tău, spuse Luke printre dinţi, dar te înşeli dacă crezi că rezultatul discuţiilor voastre mă interesează.

Luke o privi cu răceală, cu ochii strânşi şi gura aspră.

— Ba da, Luke, insistă ea cu o voce stinsă, încearcă să înţelegi ceea ce simt.

— Tu te-ai căsătorit cu mine, neconstrânsă, i-o tăie el cu brutalitate, şi vom rămâne căsătoriţi. S-a înţeles ?

Martine își umezi buzele și-l privi un lung moment în tăcere, spunându-și că dacă ea l-ar fi văzut în această stare înaintea căsătoriei, s-ar fi ferit să se mărite cu el.

— Nu mă poți obliga să rămân, declară ea cu curaj. Dacă nu te-ai fi reîntors mai devreme decât era prevăzut, m-ai fi găsit gata de plecare. I-am promis lui Kelvin să plec cu el de îndată ce-ți vorbesc.

Luke o fulgeră din priviri, cu pumnii strânși. Martine tresări, înnebunită de furtuna pe care o declanșase. Dar imediat îi fu rușine de slăbiciunea ei. Doar nu se va lăsa terorizată de o brută !

— Nu, nu se pune problema divorțului !

— Eu sunt hotărâtă, ripostă ea privindu-l drept în ochi, cu un aer de sfidare. Și tu nu poți decât să accepți. Te părăsesc acum.

— Voi ști să te împiedic !

Cu o săritură, Luke fu alături de ea și-i apucă pumnul atât de brutal, încât ea scoase un strigăt.

— Luke ! Eu...

Buzele soțului ei puseră stăpânire pe ale ei fără blândețe, împiedicând-o să continue. Furioasă, ea se zbătu și rezistența ei crescu când simți mâna lui Luke infiltrându-se îndrăzneață sub bluză și închizându-se peste rotunjimea sânului.

— Lasă-mă în pace ! urlă ea, înfigându-i unghiile în pumn.

Luke trase o înjurătură și apucând-o cu ambele brațe, o scutură cu atâta violență, încât i se tăie respirația și ochii i se umplură de lacrimi.

— Furie mică ! spuse el privindu-și pumnul. Data viitoare îți trag o bătaie !

— Nu va mai fi nici o dată viitoare ! Eu plec !

El o luă din nou în brațe și o strânse tare lângă el. Deoarece ea căuta să-și ferească buzele, el îi luă bărbia în pumnul lui de fier și o obligă să suporte o lungă sărutare pasionată, în timp ce cu celălalt braț o strângea s-o sfarme.

Cu ochi plini de lacrimi, ea încetă să reziste. Când el o lăsă în sfârșit, ea murmură slab :

— Decizia mea este luată. Am făcut o greșeală căsătorindu-mă cu tine.

— Ce s-a întâmplat în lipsa mea ? întrebă el, cu mânia stinsă brusc, fixând-o cu privirea lui neagră și pătrunzătoare. Totul mergea foarte bine înaintea plecării mele. Am avut chiar impresia că doreai să vii cu mine la Atena.

Ea nu putea să nege și fu gata să-i spună ce i se povestise despre Litsa Katsellis. Dar nu asta era cauza pentru care dorea să-l părăsească, și ar fi preferat să moară decât să-i mărturisească dragostea ei, știind ce-i va răspunde. Ea sfârși prin a-i spune cu o voce întretăiată :

— Ceea ce s-a întâmplat este că am hotărât să trăiesc cu Kelvin. El este... cel pe care-l iubesc.

Martine avu impresia că Luke îi citește până în fundul sufletului.

— De ce toate aceste ezitări ? întrebă el. Nu ești sigură că-l iubești pe Kelvin ?

— Ba da, protestă ea cu tărie.

— Cu tot ce ți-a făcut ?

— Kelvin și-a pierdut capul, dar acum regretă sincer. Asta nu se va mai repeta.

— M-ar mira !

— Am încredere în el.

— Te înșeli.

Martine tăcu, și în loc să răspundă, contemplă fix această față care acum, întrucât nu mai era desfigurată de mânie, era cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată. Cicatricea abia se vedea și va sfârși desigur prin a dispărea de tot. Imediat, ea se gândi la Litsa și la răul pe care Luke i-l făcuse. În Grecia, o fată-mamă era aproape sigură că nu va găsi pe nimeni cu care să se mărite. Ea auzi deodată vocea soțului ei.

— În orice caz, crezi sau nu, nu are nici o importanță. Suntem căsătoriți și vom rămâne astfel, bagă-ți bine asta în cap !

Martine își mușcă buzele, din nou dezorientată cu totul în fața voinței inflexibile, a autorității ce emana din el. Martine știa că slăbiciunea asta care o paraliza venea din auto-

ritatea pe care o avea asupra ei şi în calitate de amant.

— N-ai dreptul să mă persecuţi astfel, începu ea.

O lucire periculoasă se aprinse în ochii negri ai lui Luke.

— Să te persecut ? Cum îndrăzneşti să mă acuzi de un astfel de lucru ?! urlă el. Tu eşti soţia mea şi te-am tratat cu afecţiune şi respect. N-ai nici un motiv să-mi reproşezi aşa ceva.

Atunci, ea şi ridică ochii spre el şi ştiu că nu-l va părăsi niciodată. Când era lângă ea, nu putea să lupte contra dominaţiei pe care o exercita asupra ei. Putea să ia tot felul de decizii când era singură sau cu Kelvin, dar imediat după aceea, când se găsea în braţele lui Luke, ameţită, ea-şi pierdea orice voinţă. Martine îşi închise ochii şi se gândi la Kelvin, care probabil că găsise biletul şi care aştepta ca ea să revină cu valizele. Fusese inconştientă să-şi pregătească plecarea fără să ţină seama de reacţia lui Luke, nici de propria ei slăbiciune în faţa lui.

— Luke, se bâlbâi ea, eu nu pot...

— Să rămâi cu mine ? întrebă el pe un ton ironic. Ba da, scumpa mea soţie, vei rămâne, oricare ar fi motivul acestei ridicole escapade cu Kelvin, eu ştiu că nu este vorba de dragoste.

Luke o privea fix şi ea trebui să-şi aplece ochii în faţa arogantei convingeri care străluce-

cea în ochii soţului ei. După un moment, el reluă :

— Ţi-am mai spus c-avem nevoie unul de celălalt. Eşti de acord ? Răspunde, ordonă el sec, văzând-o tăcând.

Martine ezită, furioasă că-i lipsea hotărârea. Ar fi putut să-l părăsească dacă într-adevăr ar dori-o, dar era încă prea sensibilă la plăcerea pe care i-o dădea, la experienţa, la senzualitatea lui, la tot ce făcea din el un amant minunat. Ea ghicea instinctiv că în acest domeniu Kelvin îi era probabil net inferior.

— Ţi-am cerut să-mi răspunzi, îi readuse el aminte cu o voce şfichiuitoare.

Îşi ridică ochii către privirea implacabilă şi murmură cu o voce tremurătoare de furie reţinută :

— Da, Luke, avem nevoie unul de celălalt.

— Să n-o uiţi niciodată, o sfătui el triumfător.

— Va trebui să-i spun lui Kelvin, spuse ea, foarte plictisită dintr-odată. Nu ştiu ce va gândi despre mine.

— Ar fi făcut mai bine să se gândească înainte de a rupe logodna. Ni se întâmplă tuturor să regretăm unele acte ale noastre, dar suntem forţaţi să le acceptăm consecinţele. Pe atunci el era convins că o preferă pe So-

fia şi el a fost cel care a vrut să rupă logodna. Din cauza acestei rupturi te-ai căsătorit cu mine. Nu-i rămâne decât să se încline. Suntem căsătoriţi, asta-i tot.

— De acord. Inutil să mi-o repeţi. Suntem căsătoriţi şi vom rămâne astfel. „Pentru moment" adăugă ea în sinea ei, ştiind bine că într-o zi nu va mai rezista şi că dragostea ei pentru acest bărbat incapabil să iubească o va determina să fugă. Dar până atunci, ea nu avea decât să-i contemple faţa frumoasă, bărbătească, pentru a şti că n-avea decât o dorinţă : aceea de a rămâne cu el şi a gusta până la saţietate plăcerea inexprimabilă pe care el o făcuse s-o descopere. Îi era puţin ruşine că era astfel sclava simţurilor ei, dar de fapt nu aceasta era legea naturii ?

— Vino aici, ordonă el.

Ea se întrebă dacă cu perspicacitatea lui obişnuită, îi ghicise gândul. Se apropie docilă şi se ghemui în braţele pe care el i le întinse. Luke se aplecă şi o îmbrăţişă din nou, voluptuos.

Purtată într-un vârtej de plăcere, ea îi întoarse sărutarea cu înflăcărare. El o strângea foarte tare şi mâinile lui întârziau cu insistenţă pe trupul ei, ca şi cum dorea să-i arate că el era stăpânul absolut. Ea se abandonă fără reţinere în braţele lui, tremurând când buzele lui Luke coborâră de-a lungul gâtului până la piept unde întârziară multă vreme.

— Mi se pare c-a trecut un timp nesfârşit de când n-am făcut dragoste, murmură el. Te doresc. Vino...

— Nu. Aşteaptă până diseară.

El o îmbrăţişă din nou râzând.

— Dacă în trei secunde nu eşti în drum spre camera ta, te duc în braţe, o ameninţă el.

O oră mai târziu, lungit lângă ea, Luke întrebă :

— Deci, draga mea soţioară, eşti complet convinsă că ai nevoie de mine ?

Tremurând încă din toate fibrele trupului, ea murmură :

— Da, scumpul meu soţ, sunt pe deplin convinsă.

Se întoarse şi-şi înnodă braţele în jurul gâtului puternic al lui Luke, cu faţa apropiată de a lui. Ea îi văzu buzele deschizându-se într-un surâs de triumf, înainte de a şi le pune încet, tandru pe ale ei, în timp ce cu mâna îi mângâia dulceaţa catifelată a pielii.

— Mă duc să-l văd pe prietenul tău Kelvin... declară el deodată.

Martine îl imploră s-o lase pe ea să vorbească.

— Este mai bine, Luke. O să fie trist aflând hotărârea mea. El mă aşteaptă în acest moment, convins că voi pleca cu el. Luke începu să râdă.

— Şi în timpul ăsta leneveşti în pat cu mine, uitând până şi de existenţa lui !

— Deloc ! N-am încetat să mă gândesc la el !

— Mică mincinoasă ! şopti el cu gura în scobitura umărului ei, în timp ce-i mângâia sânii.

Martine înţelese c-avea din nou poftă de ea şi se minună de forţa şi rezistenţa lui, ea care era deja epuizată de violenţa primei lor îmbrăţişări. Privi soarele care se fofila printre perdele şi bâlbâi dând din cap :

— Am impresia că nu este bine să fii în pat la ora asta. Doar dacă eşti bolnav, bineînţeles, adăugă ea, uşor jignită de hohotele de râs care-i însoţiră această remarcă.

— De ce vrei să nu fie bine când aceasta îţi dă atâta plăcere ? întrebă el cu o voce mângâietoare. Ar trebui să facem dragoste în apă într-una din zilele astea...

— În apă ?! exclamă ea şocată.

— Ah, nu în baie, nu, se amuză el. Aş fi prea la strâmtoare. În mare. Este delicios să te simţi înfăşurat ca într-o manta de mătase, să simţi corpul celuilalt plutind peste al tău, să te abandonezi fără cel mai mic efort...

— Ai încercat deja ? nu se putu ea abţine să nu întrebe.

— Da, mărturisi el mângâindu-i cu tandreţe părul, dar sunt sigur că cu tine va fi şi mai minunat. Vom încerca data viitoare când ne

vom duce să facem baie într-un loc izolat. Martine... eşti încântătoare când te înroşeşti. Am avut noroc să găsesc o femeie ca tine.

Ea savură aceste cuvinte, plăcându-i o clipă să-şi închipuie că şi el poate o iubea. Impulsiv, ea-şi puse degetul pe cicatricea care-i brăzda obrazul şi magia mângâierilor lui se evaporă imediat, la amintirea bietei Litsa. Ea-şi retrase mâna ca şi cum s-ar fi ars.

— Cicatricea mea te dezgustă ?

Era prima dată când el vorbea despre asta şi Martine avu brusca dorinţă să-i ceară să-i povestească cum s-a întâmplat, dar nu avu curajul, şi-i spuse simplu :

— Abia se observă. Cred că va dispărea.

El dădu din cap, urmărind dâra cu vârful degetelor.

— Asta m-a asigurat şi medicul, dar va mai dura un timp.

Luke rămase mult timp tăcut şi Martine îşi reţinu respiraţia, în aşteptarea unei explicaţii. Dar el se mulţumi să-i sărute buzele, gâtul şi albeaţa sânilor tari, înainte de-a se scula şi de a-şi pune halatul. Martine îl privi înroşindu-se, incapabilă să-şi dezlipească ochii de pe acest corp gol, brun şi muşchiulos, cu mica cruce de aur care strălucea în mijlocul tufei negre de pe piept. În timp ce-şi înnoda cordonul, Luke îşi întoarse spre ea faţa frumoasă. Martine suspină. Dacă ar putea s-o iubească.

Imediat îşi interzise chiar să se gândească la aşa ceva. Era imposibil. Luke i-o repetase de sute de ori.

— La ce te gândeşti ? întrebă el.

— La nimic important, răspunse ea, coborându-şi privirea. Dacă vrei să mă laşi singură — o să mă îmbrac.

— Să te las singură ? repetă el râzând, înălţându-şi sprâncenele. Este puţin cam târziu pentru accese de pudoare. Hai, ridică-te şi lasă-mă să contemplu ceea ce îmi aparţine.

Furioasă, îşi trase cearşaful până sub bărbie.

— Am totuşi dreptul să mă izolez...

— Prostii !

Deja Luke era lângă ea şi înainte de-a avea timp să înţeleagă ce va face, se trezi în picioare alături de pat, goală şi încântătoare, sub privirea satisfăcută şi admirativă a soţului ei. Luke întinse mâna şi-i mângâie obrazul, înainte de-a o îmbrăţişa cu tandreţe, cu o expresie de nedescifrat în ochii lui negri. Martine avu impresia că Luke dădea o luptă interioară... dar contra a ce ? După un lung moment el o lăsă, dar rămase lângă ea şi o privi îmbrăcându-se. După ce-şi îmbrăcă rochia, el o întoarse şi-i închise fermoarul. Foarte aproape unul de celălalt, ei savurară un moment delicios de intimitate, mâinile lui Luke îi mângâiară sânii şi imediat ea îşi simţi nervii vibrând şi dorinţa punând stăpânire pe ea.

Ce era oare această ciudată putere pe care o avea asupra ei ? Numai la simpla lui atingere simţea că leşină. Martine se întoarse spre Luke, întinzându-i buzele. El o îmbrăţişă înainte de a o sfătui să nu facă pe seducătoarea...

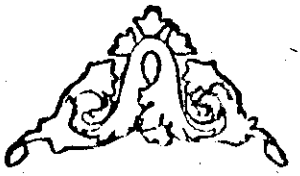

CAPITOLUL VIII

Kelvin, dezorientat, o privi în tăcere şi Martine se întoarse, fixând smochinii care se zăreau în spatele masei multicolore a florilor roşii, purpurii şi roz. Pe cerul albastru soarele cald al Greciei îşi răspândea lumina aurită.

— Nu înţeleg deloc, spuse în sfârşit Kelvin cu o voce în acelaşi timp acuzatoare, iritată şi perplexă. Este imposibil să vrei să rămâi cu el.

— Sunt dezolată, Kelvin, dar se pare că vreau să rămân cu soţul meu.

Martine suferea, deoarece era obligată să-l rănească astfel pe omul pe care-l iubise cu puţin timp în urmă — sau mai curând, pe care crezuse că-l iubeşte. I se părea în prezent că Luke avea dreptate că ea nu-l iubise niciodată cu adevărat pe Kelvin, care, nici el nu fusese cu adevărat îndrăgostit de ea.

— Mi-ai promis ! protestă Kelvin. Ţi-ai schimbat părerea de când ai vorbit cu el ?

— Am avut o discuţie lungă, într-adevăr.

El îi aruncă o privire suspicioasă şi chiar vag dispreţuitoare.

— Îţi procură plăcere, asta e, nu ? spuse el deodată.

Şi în ciuda ei, Martine se înroşi până la urechi.

— Se spune că grecii sunt cei mai buni amanţi din lume — în orice caz cei mai senzuali. Deci, îţi place prea mult în patul lui, ca să ieşi de acolo ?

— Nu era nevoie să fii vulgar, răspunse Martine stacojie.

— Constat o realitate, asta-i tot. Nu remarcasem că aveai sângele atât de fierbinte, dar trebuie să recunosc că eu nu sunt decât un nenorocit de englez. Sunt lucruri care îmi scapă.

Kelvin se sculă şi se îndreptă spre bar, îşi turnă un whisky şi reluă cu o voce surdă :

— Martine, te implor, gândeşte-te bine la ce faci. Noi ne iubim. N-o să te mulţumeşti toată viaţa cu plăcerea fizică, dacă nu este dublată de ceva mai adânc. O ştii prea bine, draga mea. Părăseşte-l pe acest om şi vino cu mine. Cicatricea lui este acolo pentru a-ţi reaminti cine este. De altfel, sunt sigur că în fundul sufletului tău eşti perfect de acord cu mine.

— Cicatricea va dispărea într-o zi, spuse ea, întrebându-se ce o îndemna să facă o remarcă atât de prostească.

— Poate, dar nu şi Litsa şi copilul ei. Vei avea întotdeauna în faţa ochilor amintirea răului pe care l-a făcut acestei biete fete.

Kelvin vorbea vehement, dar de îndată ce se referea la Litsa, privirea lui o evita pe cea a Martinei. Ea simţi încă o dată ciudata senzaţie că un mister plana asupra acestei poveşti cu cicatricea. Fără să-l scape din priviri pe Kelvin, ea întrebă :

— Eşti sigur că a fost rănit în cursul unei certe cu fraţii Litsei ?

Kelvin o privi imediat.

— Absolut. De altfel, ai văzut-o pe Litsa şi ea ţi-a spus că Ulysse este fiul soţului tău, nu-i aşa ?

Martine îşi strânse buzele, stingherită, din ce în ce mai conştientă că i se ascundea ceva.

— Da, recunoscu ea, în sfârşit, am văzut-o pe Litsa. Totuşi nu-mi vine să cred că soţul meu este capabil de o asemenea laşitate. El este grec, ştie deci perfect ce înseamnă o asemenea nenorocire pentru o fată tânără ca ea. Şi atât de drăguţă, în plus. N-o cunoşti, Kelvin ?

— Nu.

— Păcat. Sunt sigură că-ţi va plăcea.

— Nu, mulţumesc. N-am nici un chef să frecventez relaţiile soţului tău.

Martine se înroşi de mânie şi ochii îi sticliră.

— Te rog să mă scuteşti de acest gen de

reflecţii asupra soţului meu — îi spuse ea. Şi nu ai dreptul să vorbeşti nici despre Litsa în termeni atât de insultători.

— Ce, îi iei şi apărarea acum ? S-ar spune că este vorba de prietena ta cea mai bună, o ironiză el cu răutate.

— Nu trebuie s-o acuzi acum pentru că a avut un copil fără să fie măritată.

— În Grecia, da !

— Nu asta este şi părerea mea.

— Deci consimţi la această legătură între soţul tău şi o mică ţărancă ?

— Termină, Kelvin, nu este vorba de consimţământ !

— Să spunem că o tolerezi !

— Având în vedere faptul că totul s-a petrecut înainte de a-l fi cunoscut pe Luke, n-am de ales. Viaţa lui particulară înainte de căsătorie nu mă interesează, aşa cum nici a mea nu-l interesează pe el.

— Dar am înţeles că a ta era deasupra oricăror bănuieli !

— Oricum ar fi fost, ea nu mă priveşte decât pe mine, declară ea agasată.

Obosită de această conversaţie care nu ducea la nimic, Martine se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Nu, nu pleca ! strigă Kelvin traversând camera pentru a o reţine. Martine, draga mea, eşti nebună ca să distrugi astfel fericirea noastră !

Martine se degajă, ca şi cum acest contact îi era nesuferit.

— Inutil, Kelvin, plec. Adio... şi noroc !

— Dar nu poţi pleca astfel !

Era un strigăt de disperare care merse până în adâncul inimii prea tandre a Martinei. Uitând că Kelvin o tratase mult mai crud decât o făcea ea acum, spuse cu o voce blândă, strângându-i mâna cu gentileţe :

— Trebuie, Kelvin. Este mai bine pentru tine, ca şi pentru mine.

— Cum poţi spune aşa ceva ?

— Căsătoria mea contează mai mult pentru mine decât îţi imaginezi, Kelvin. Ai dreptate să crezi că Luke nu mă iubeşte. Dar eu... îl iubesc foarte mult...

Kelvin deveni alb ca varul şi privirea lui îndurerată o străpunse pe Martine ca un pumnal. Dar brusc, ea îşi reaminti durerea mai puternică pe care i-o provocase el în seara când rupsese logodna ; niciodată nu va uita acel groaznic drum în maşină, în timpul căruia aşteptase zadarnic să vadă farurile maşinii lui Kelvin apărând în retrovizor.

— Este... este adevărat ce spui ? se bâlbâi el în sfârşit, dându-se înapoi cu un pas... Îl iubeşti ?

— Da, profund. Înţelegi acum că nu ne-am fi putut înţelege niciodată ?

— Nu, nu înţeleg nimic ! exclamă el. Acum câteva ore numai, erai hotărâtă să pleci

cu mine... Doar nu te-ai îndrăgostit de el doar după ultima noastră convorbire ?

Martine surâse enigmatic.

— Nu-ţi trebuie mult ca să înţelegi că iubeşti pe cineva, răspunse ea liniştită. Eu ştiam acest lucru când ţi-am promis că plec cu tine. Tocmai din cauza asta doream să-l părăsesc.

— Din cauza asta ? repetă el aiurit.

— Nu puteam accepta ideea să rămân lângă Luke, îndrăgostită cum sunt, atunci când el nu mă iubeşte, mărturisi ea cu o voce care tremura.

— Deci aveai intenţia să te serveşti de mine ? spuse el încet. S-ar spune c-am scăpat uşor ! Erai gata să mă laşi să mă-nsor cu tine, în timp ce tu iubeai pe altul ?

— Da, dar de ce ai un aer atât de scandalizat ? se indignă ea. Uiţi uşor că am ajuns aici din cauza infidelităţii tale ! N-aveai decât să nu rupi logodna !

— Eu cred, din contră, c-am avut dreptate s-o fac. Tu nu m-ai iubit niciodată.

— Este posibil, dar şi eu pot să-ţi spun acelaşi lucru, declară Martine deschizând uşa. Hai, este ridicol să ne certăm. Îţi spun din nou adio, de data asta definitiv.

*

* *

Îndreptându-se spre Villa Kladeos, ea se gândi că dacă s-ar fi măritat cu Kelvin, această

căsătorie n-ar fi durat. Nu se iubeau destul de mult și într-o bună zi, ei și-ar fi dat seama și ar fi divorțat.

Se gândi la căsătoria ei cu Luke și-și spuse cu tristețe că va sfârși și aceasta cu un divorț. Erau uniți printr-o legătură prea slabă ca să dăinuie în fața pericolelor care amenință chiar și perechile cele mai fericite și mai potrivite. Această perspectivă o deprimă și contemplă cu o privire plictisită peisajul atât de minunat colorat care se întindea în fața ei : verdele tandru al câmpurilor, acela mai închis al măslinilor, apa albăstruie între cele două maluri colorate în brun și auriu, reflexele soarelui în apă, unde ele aprindeau o multitudine de mici diamante. Leandrii roz se agitau ușor în briza care aducea până la ea îmbătătorul lor parfum. Acolo sus, se zărea minunata grădină a casei lui Luke. Grădina ei. Pentru cât timp ? Bineînțeles, ea fu incapabilă să-și ascundă tristețea privirii scrutătoare a soțului ei și acesta se încruntă.

— Ce-a spus Kelvin ? întrebă el imediat.

— Nu mare lucru, spuse Martine voit laconică.

Luke repetă întrebarea cu o voce mai seacă. El îi adresă o privire furioasă, apoi, văzându-i expresia feței, preferă să-i răspundă :

— A fost tulburat. Mi-a spus că sunt ridicolă, c-aș face mai bine să plec cu el. În orice caz, la început, rectifică ea.

Își mușcă buzele, căci această remarcă îi trezea desigur curiozitatea lui Luke.

— La început ? De ce la început ? Și-a schimbat apoi părerea ?

— Da, a înțeles că nu-l iubisem niciodată cu adevărat.

El o privi cu un aer bizar. O domina cu toată înălțimea lui și Martine se simți, ca de obicei, într-o poziție inferioară. Văzându-i expresia dură și severă, ea se întrebă ce fel de tată va fi și dacă nu risca să-și terorizeze copiii.

— Există totuși un motiv pentru care să-și schimbe el așa deodată părerea ?

— Nu-mi amintesc. Am vorbit mult și deodată el a înțeles că ceea ce era între noi, nu era dragoste adevărată. Asta-i tot.

— Ți-am mai spus deja, remarcă el. Îmi ascunzi ceva. Despre ce este vorba ?

Martine se înroși și dădu din cap, ferm hotărâtă să nu-i răspundă. Ar fi prea umilitor, într-adevăr, să-i mărturisească lui Luke că se îndrăgostise de el. El ar profita desigur ca să-și bată joc de ea și de incurabilul ei romantism.

— Acest interogatoriu este într-adevăr necesar, Luke ? întrebă ea cu o voce obosită.

— Am dreptul să te întreb dacă așa-mi place, i-o întoarse el.

— Cât de pompos şi arogant poţi să fii !

El se înroşi de furie.

— Nu căuta să schimbi vorba. Ce s-a petrecut între Kelvin şi tine adineauri ?

— Ţi-am spus-o doar !

Ceea ce-i ascundea era propriul ei secret şi Luke citi în ochii ei că nimic n-o va determina să-l dezvăluie, deci nu mai insistă. Această încăpăţânare nu făcu decât să-i alimenteze mânia pe care i-o arătă toată dimineaţa. Apoi după masă, când luau cafeaua, Luke întrebă curios :

— Apropo, ai vorbit cu Socrate aşa cum intenţionai ? Ea făcu semn că da, cu ochii strălucitori.

— Da, i-am vorbit. Acceptă să se căsătorească cu Thoula fără dotă.

— Permite-mi să-ţi spun că e o adevărată minune ! Poate că asta îi va îndemna şi pe alţii să facă la fel... Te felicit c-ai reuşit să-l convingi, căci mai mulţi dintre noi au eşuat.

Mulţumită de laudele lui, ea declară cu o mândrie legitimă :

— Sunt încântată c-am reuşit să-l conving. Ar fi fost ridicol să aştepte să treacă de treizeci de ani ca să se însoare şi să întemeieze un cămin. Sunt sigură că Thoula n-avea nici un chef să nască copii după patruzeci de ani...

Martine se întrerupse văzând o licărire de amuzament strălucind în ochii soţului ei.

— Asta-i primejdia care o pândeşte, o a-

sigură el. Soţiile grecoaice ştiu bine că principala lor datorie este de a aduce pe lume copii, de preferat băieţi !

Martine avu o bruscă înflăcărare de mânie.

— Băieţi ! Ţi-ar conveni ca dorinţele să-ţi fie îndeplinite şi noi să n-avem decât băieţi ! Ce vor face fără femei ?

— Hai, hai, nu te enerva aşa, draga mea, spuse el râzând. Natura va veghea ca să existe destule fete pentru a menţine echilibrul.

— Şi această manie de-a avea atâţia copii câţi poate face o femeie, este monstruoasă ! Ar fi timpul să li se vorbească despre controlul naşterilor, continuă ea furioasă, văzând că Luke râdea din ce în ce mai tare, ceea ce-l făcea irezistibil. Sper ca tu să nu te aştepţi ca eu să fac la fel !

Ea tăcu brusc, roşie de confuzie.

— Dacă asta ar fi voinţa mea, n-ai avea de ales, spuse cu blândeţe Luke. Din fericire pentru tine, n-am chef să am o droaie de copii.

Privirile lor se încrucişară, rămaseră fixate şi subit atmosfera fu încărcată de o emoţie aproape palpabilă. Oare ce dădea acel aer de intimitate acelui moment ? S-ar fi spus că o dragoste adâncă şi puternică îi lega. Inima Martinei se strânse şi ochii i se umplură de lacrimi. Luke o privi cu un aer straniu, înainte de a întreba cu blândeţe :

— Câţi copii vrei ?

Ea întoarse ochii jenată şi răspunse cu o mică voce tremurătoare :

— Trei. Eu sunt o idealistă.

Timp de un scurt moment, îşi imagină trei copii jucându-se în minunata grădină, sub privirea plină de mândrie şi dragoste a părinţilor lor, apoi dădu din cap. În tabloul pe care şi-l imaginase, cei doi adulţi erau uniţi printr-o dragoste, alta decât cea pe care o aveau pentru copiii lor.

— Trei ? Fete sau băieţi ?

— Două fete şi un băiat, preciză ea cu un aer sfidător.

— Doi contra unul ?

— Ador fetiţele. Ele sunt graţioase şi blânde...

— Bănuiesc că ele se schimbă când cresc, o tachină el.

— Asta da, recunosc că unele din ele pot deveni adevărate pacoste, spuse ea cu perfidie.

— Te gândeşti la prietena noastră Sofia ?

— Şi la sora ei.

— N-o cunoşti suficient pe Odette ca s-o judeci, răspunse el liniştit. În orice caz, dacă vrei trei copii, îmi convine perfect.

— Şi ţi-e egal dacă ai două fete ?

— Eşti sigură că poţi alege ? spuse el râzând. Vom avea poate trei băieţi. Sau trei fete ! Dacă sunt în perfectă sănătate, nu cer altceva.

Ce bărbat imprevizibil ! În acel moment părea atât de bun, de blând. Gura lui senzuală râdea şi Martine avea chef să-l sărute.

— Eşti foarte atrăgătoare în acest minut, Martine. Aş petrece cu plăcere tot restul zilei în pat cu tine.

Martine se înroşi, dar continuă să surâdă, declarând că avea intenţia să meargă să-şi petreacă o oră sau două la Sanctuar.

— Vin cu tine, spuse el.

Îi era teamă să nu-l întâlnească pe Kelvin sau avea într-adevăr chef să se plimbe cu ea, în acel loc atât de liniştit şi frumos ? El reluă, privind-o curios :

— Ce se întâmplă ? De ce eziţi ? N-ai chef să te întovărăşesc ?

— Bineînţeles că da ! Sunt atât de fericită că vii cu mine. Şi apoi îmi vei povesti totul, da ? Adevărata istorie a locului şi toate legendele legate de el.

— Sunt sigur că le cunoşti deja la fel de bine ca mine, declară el, luându-se după ea.

— Evident, am citit multe lucruri despre acest subiect înainte de a veni aici, recunoscu ea, dar versiunile variază într-atâta, încât este câteodată greu să-ţi dai seama care este cea autentică.

— Niciuna. În orice caz, istoricii n-au stabilit încă originile legendei Olympiei. Se ştie c-a fost mai întâi un sanctuar religios.

Părăsiră terasa şi traversară grădina, ur-

mând o alee mărginită de bougainvillaea roșii-aprins de o parte și de trandafiri de cealaltă. Intrară apoi într-un vast parc care se prelungea cu grădina propriu-zisă, de-a lungul unui râuleț care curgea murmurând, și se arunca în râul Kladeos ale cărui ape albăstrui străluceau în soare. Leandrii cu flori albe și roz înmiresmau aerul și, mai jos, o mulțime de maci își agitau capetele colorate în verdele închis al vegetației.

Luke îi explică faptul că Sanctuarul fusese dedicat mai întâi Geei, zeița pământului, soția lui Uranus, zeul cerului.

— Mai târziu, Cronos, fiul lor, a preluat puterea. El a dat numele muntelui Kronion și la Olympia s-a celebrat cultul lui și cel al soției lui Rhea, într-o epocă când nu existau Jocurile Olimpice.

— Jocurile Olimpice n-au început decât mult mai târziu ?

— Câțiva istorici îi atribuie lui Heracles meritul de a fi organizat primele Jocuri Olimpice. De fapt, se pare că ele n-au fost lansate decât spre anul nouă sute înainte de Hristos, când trei regi au acceptat să respecte o pace sacră. Un senat olimpic avea dreptul să pedepsească pe cei care nu respectau pacea.

— Și datorită acestui armistițiu s-au dezvoltat Jocurile ?

— Sigur. Grecii de atunci erau mereu în război unii contra altora și, periodic, jocurile puneau capăt acestor lupte. Crainicii parcurgeau

ţara pentru a anunţa că Jocurile începeau şi că trebuia respectat armistiţiul.

— Dar această pace nu era decât temporară, suspină Martine. La drept vorbind, Jocurile nu serveau la mare lucru în această direcţie.

— Ba da, răspunse Luke gânditor, luându-i mâna.

Ea îşi simţi întregul trup fremătându-i de fericire, când degetele soţului ei se închiseră peste ale ei. El o privi în clipa când ea închidea ochii, extaziată, şi când îi deschise văzu privirea întrebătoare a lui Luke fixată asupra ei.

Cu un surâs crispat, ea întrebă, dorind să-i atragă atenţia :

— Atunci la ce serveau ?

— Să adune toate neamurile elenice într-o fraternitate vastă, ocupată să celebreze acelaşi cult.

Ei îşi continuară drumul în tăcere. O tăcere care nu avea nimic apăsător, din contră. În curând ajunseră la porţile Sanctuarului, unde Luke cumpără două bilete de intrare.

Era foarte puţină lume. În faţa lor se ridicau ruinele unuia din cele mai importante locuri artistice, religioase şi sportive din Grecia Antică. Era o atmosferă atât de senină, încât nu întâmpinai nici o dificultate să-ţi reprezinţi rafinamentul şi nobleţea acestei civilizaţii, care influenţase toată lumea occiden-

tală. Martine, totdeauna, fu imediat captivată de magia şi frumuseţea locului.

— Îmi imaginez Jocurile ca şi cum aş fi fost acolo, spuse ea cu jumătate de voce. Toţi acei concurenţi goi, de o frumuseţe perfectă, înfruntându-se în tot felul de discipline.

— Cursa pe jos şi pe cal, lansarea discului şi a suliţei, lupta, săritura, recapitulă Luke, pătruns şi el de atmosfera vrăjită care se degaja din vechile pietre, martore ale atâtor fapte eroice. Probabil că cunoşti acest loc ca pe buzunarul tău. De câte ori ai venit aici ?

— Da, Kelvin şi cu mine am lucrat enorm aici, răspunse ea liniştită.

— N-aţi fost primii, observă el perfid, cu o privire care demonstra că nu dădea doi bani pe munca lui Kelvin.

— Este posibil, dar nu poţi scrie o carte despre Grecia Antică fără să vorbeşti despre Olympia.

— O va termina curând ?

— Nu ştiu. Cred că nu mai are nimic de studiat.

— Şi unde se gândeşte să se ducă ?

— La Mykonos. Vrea să consacre o parte a cărţii insulei Delos, răspunse ea repede. Şi profitând de faptul că ajunseră în faţa templului lui Zeus, adăugă : Statuia lui Fidias probabil că era extraordinară. Ce păcat c-a fost distrusă !

— Ei da ! Multe comori au fost astfel pier-

dute sau distruse. Multe au fost duse la Constantinopol, iar statuia lui Zeus era una dintre cele mai prețioase.

Martine încercă să-și reprezinte în minte această capodoperă, prima din cele șapte minuni ale lumii. Înaltă de aproape paisprezece metri, cu toate că Zeus era așezat pe tron, statuia era aproape în întregime din aur masiv și fildeș, împodobită cu pietre prețioase și abanos. Părul, capa și sandalele lui Zeus, între altele, erau în întregime din aur. Se presupune că statuia a dispărut în cursul unui incendiu la Constantinopol, unde jefuitorii o transportaseră când importanța Sanctuarului începuse să scadă.

Nimic nu durează, murmură Martine gândindu-se la generațiile care se succedaseră înaintea ei și la cele care vor veni. Totul este supus dispariției, inclusiv planeta noastră... suspină ea.

— Ce ai ? se neliniști Luke.

Era evident că Luke credea că ea se gândea la Kelvin, cu care se plimba deseori pe aici.

— Este trist să te gândești că nimic nu va putea conserva toate minunățiile create de om, nu ?

— Totul este trecător, spuse el cu gravitate. De aceea este bine să profiți de plăcerile care se ivesc, de câte ori poți. Nu trebuie să aștepți prea multe de la viață.

— Pentru că ea este atât de scurtă ?

— Ei, da, tocmai de asta.

— Vorbeşti despre plăcere, dar nu şi despre fericire, remarcă ea.

— Deosebirea între ele nu este aşa de evidentă.

— Ah nu, protestă ea, nu sunt de acord !

— Fericirea implică o anumită durată, plăcerea este trecătoare.

— Cum vrei, spuse el cu indiferenţă. Mie viaţa îmi procură destule plăceri şi sunt satisfăcut. Tu, tu vrei mai mult.

— Dragoste, de exemplu, spuse ea încet.

— Este o amăgire, spuse el întorcându-se, ca pentru a-i ascunde expresia feţei.

De ce acest gest ? Mai suferea din cauza pierderii fostei lui logodnice ? Nu se putea resemna să admită că el iubise — iubise sincer — o dată în viaţă ? Dar atunci, de ce nu a' profitat de divorţul Odettei ca s-o ia în căsătorie ? Din încăpăţânare, ca să nu recunoască faptul că o femeie putea exercita asupra lui o astfel de putere ? Da, era verosimil. Şi din această cauză se căsătorise cu alta.

— Dragostea este totuşi unul din elementele esenţiale ale căsătoriei, spuse ea îndreptându-se către muzeul sitului arheologic. Nu trebuia să mă fi căsătorit cu tine niciodată !

— Este lucrul cel mai cuminte pe care l-ai făcut în viaţa ta !

— Întotdeauna am spus că eşti pretenţios şi îndărătnic !

— Şi tu, nu vrei să priveşti adevărul în faţă. Nu accepţi să recunoşti că ai nevoie de mine, decât în culmea plăcerii fizice.

— Oh, nu ţi-e ruşine să spui astfel de lucruri ? protestă ea pe un ton scandalizat, care-l făcu să râdă în hohote.

Martine l-ar fi lovit cu plăcere.

— Vino, draga mea soţioară, să mergem să vizităm muzeul.

— Probabil că l-ai vizitat de o sută de ori !

— Nu-i nimic, sunt întotdeauna încântat să mă reîntorc acolo, murmură el.

El o luă afectuos de talie şi asigurându-se că erau relativ izolaţi, o sărută tandru pe obraz. Martine, emoţionată, îi surâse. Luke îi întoarse surâsul şi apoi brusc faţa îi redeveni impasibilă. Ce imprevizibil era !

Muzeul conţinea numeroase vestigii romane, dar, de comun acord, se îndreptară spre sala care adăpostea celebra statuie a lui Hermes executată de Praxitele în secolul patru înainte de Hristos.

— Hermes, mesagerul zeilor. Cât este de frumos ! spuse Martine gândindu-se că Luke nu avea de ce să-l invidieze pe Hermes.

— Probabil că este una din cele mai frumoase sculpturi din lume, spuse Luke. Ştii, bineînţeles, cine este copilul pe care-l ţine în braţe ?

— Da, ştiu. Hermes îl poară pe micul Dyonysos, zeul vinului, ca să se ducă să-l încre-

dinţeze nimfelor din Beotia. Era fiul lui Zeus şi al lui Semele şi deoarece lui Zeus îi era frică de furia Herei, i-a cerut lui Hermes să-l aşeze printre nimfe, pentru ca ele să-l crească în secret, spuse ea surâzând. Cred că ştii, Luke, că toate aceste poveşti sunt adevărate.

— Nu este adevărat !

— Mi-ai spus că cei vechi credeau.

— Erau păgâni...

Luke căzu pe gânduri şi Martine îi observă discret faţa, nasul drept în prelungirea frunţii, buzele pline şi senzuale, fruntea nobilă.

— Şi totuşi, reluă el, în zilele noastre majoritatea grecilor sunt creştini excelenţi şi în sate toată lumea sau aproape, merge duminica la biserică.

— Da, dar ei venerează icoanele şi asta este un pic păgân, remarcă ea.

Se simţi brusc teribl de străină faţă de toate aceste ritualuri şi faţă de această cultură, singură în mijlocul unor oameni pe care-i înţelegea cu greu. Deprimată, ea frisonă.

„Oh ! Dacă aş putea fi fericită !“ îşi spuse ea cu tristeţe.

CAPITOLUL IX

În acea noapte de vară, cerul parcă de argint translucid, pe care aluneca luna, colinele violete care străluceau ca sideful, grădina adormită cu bazinele de onix negru ascunse printre arbori şi tufişurile înflorite, totul părea să mărească frumuseţea Villei Kladeos. Şi chiar briza înmiresmată care sufla din nord, ce îi mângâia pielea.

În picioare, în balconul camerei sale, în rochia lungă de interior, Martine îşi oferi faţa mângâierii acestei brize uşoare. Cum putea oare să fie tristă într-un decor atât de minunat ? Avea totul pentru a fi fericită. Totul, în afară de esenţial. Era stăpâna unei locuinţe superbe, elegante şi luxoase, situată într-un cadru fermecat, avea în serviciul ei o armată de servitori şi era măritată cu un bărbat excepţional, dar care n-o iubea.

— La ce visezi, draga mea ? se auzi vocea lui Luke, chiar în spatele ei.

El îşi aşeză mâinile calde pe gâtul Martinei şi buzele îi mângâiară uşor umerii goi.

Tremurând, ea se întoarse pentru a-i pune brațele în jurul gâtului. Luke o strânse în brațe și ea simți imediat nașterea dorinței lui. Gestul era brutal și posesiv, dar îi smulse un frison de plăcere asemănător cu cel ce-o cuprindea când buzele lui Luke îi apăsau prea avid gura, ceea ce se întâmpla des, sau când mâinile lui imperioase căutau fără menajamente locurile cele mai sensibile și mai delicate ale corpului ei. În general totuși, el era foarte blând cu ea. Doar când se lăsa dus de toată furia pasiunii sale amoroase, uita propria lui forță și o obliga câteodată să strige pentru a-i aminti că ea era mai slabă și mai vulnerabilă.

— Tu ești cea mai frumoasă dintre toate posesiunile mele, murmură el încetișor. Am fost bine inspirat în noaptea când m-am oprit pe acel drum pustiu pentru a-ți oferi ajutorul.

— Te-am luat drept Kelvin și m-am aruncat în brațele tale.

— Am fost tulburat...

— Dar nu multă vreme ! Și apoi eu am fost cea tulburată.

— Trebuie să trag concluzia că Kelvin nu îmbrățișează la fel ?

— Este mai blând !

— Sau mai puțin senzual, poate...

Ea râse și-i oferi buzele, amuzându-se să-l agaseze, să-l tenteze. Dar de îndată ce el păru

a merge mai departe decât o simplă sărutare, ea îi scăpă strigând :

— Este momentul să mergem la masă.

— Ştrengăriţo ! spuse el prinzând-o şi îmbrăţişând-o încă o dată violent. Presupun că sunt plin de ruj, adăugă el cu o voce resemnată când intrară în cameră.

— Puţin, surâse ea, luând un şervetel de hârtie ca să-i şteargă gura. Şi eu la fel ? Luke, ai fi putut să te abţii să mă săruţi ca un sălbatic după ce abia mă machiasem !

— Te voi săruta când, unde şi cum voi dori ! replică el înainte de a-i răspunde la întrebare. Da, ai ruj peste tot !

În acea seară, masa fu deosebit de reuşită, intimă, dar era poate în parte din cauza lumânărilor, a florilor şi a şampaniei. Nefiind obişnuită cu şampania, Martine nu avu nevoie decât de două cupe pentru a pierde puţin noţiunea celor ce-o înconjurau. Nu destul însă, pentru a nu observa că soţul ei era mai drăgăstos, mai surâzător decât de obicei, chiar în prezenţa servitorilor. „Cine ştie", se gândi ea mai târziu plimbându-se cu el prin grădină, „dacă nu va sfârşi prin a mă iubi"...

A doua zi dimineaţă, ducându-se să facă cumpărături în oraş, o întâlni pe Sofia. Aceasta se arătă ostilă şi Martine fu imediat intrigată.

— Mă gândeam c-ai plecat cu Kelvin, o

atacă ea fără vreun preambul, cu un aer ursuz, care o urâţea.

— Uiţi că sunt măritată, Sofia, răspunse Martine. Mi se pare că locul meu este lângă soţul meu.

— Dar îl iubeşti pe Kelvin !

— Oare ? întrebă cu un aer nevinovat Martine, făcând ochii mari. Este drăguţ din partea ta că-mi atragi atenţia, nu-mi dădeam seama.

Această ironie o făcu pe Sofia să roşească.

— Cel ce râde vineri, duminică va plânge ! spuse cu un aer veninos.

— Oh, te rog, fără banalităţi ! ripostă Martine agasată. Şi adăugă, nu fără o oarecare curiozitate : Ce ţi-a spus Kelvin ca să te convingă să nu-i povesteşti lui Luke ce-ai văzut ?

— Nu ţi-a spus ?

Sofia deveni deodată la fel de curioasă ca Martine cu câteva minute mai înainte.

— Nu, şi mă miră acest mister. Vrei să luăm o cafea împreună şi să-mi explici toată povestea asta ?

— Ce poveste ? întrebă Sofia, întorcându-şi privirea. Nu înţeleg unde vezi misterul.

— Eu cred că este, răspunse Martine cu fermitate. Atunci, mergem să bem acea cafea ?

Sofia îi aruncă o privire în care sfidarea se amesteca cu ostilitatea.

— De acord. Voi bea o cafea cu tine, dar n-o să-ţi povestesc nimic.

— Să mergem la cafenea, spuse Martine îndreptându-se către terasa micului restaurant ale cărui mese erau ocupate de bărbaţi oacheşi ce beau **ouzo** şi **mezes**, sau cafea turcească, groasă şi dulce.

Ele avură noroc să găsească o masă mai retrasă. Sofia comandă un pahar cu vin şi Martine o cafea mare slabă.

— Deci erai foarte hotărâtă să te duci să-i povesteşti soţului meu ce văzuseşi, începu ea după ce chelnerul le adusese comanda. De ce ţi-ai schimbat părerea după intervenţia lui Kelvin ?

— Întreabă-l !

— Refuzi să-mi spui, insistă Martine, ştiind totuşi că nu va obţine nimic de la vechea ei rivală.

— N-ai aerul că te temi de reacţia soţului tău, se miră Sofia. Eu, în locul tău, nu m-aş simţi bine. Luke este un adevărat sălbatic când este mânios.

— L-ai văzut deja în starea asta ?

— Eu nu, dar sora mea da, răspunse laconic Sofia.

— Având în vedere cele ce i-a făcut, era totuşi normal să fie supărat.

— Oh, era mai mult decât atât ! Dacă-i

vei vorbi de tandrele tale momente cu Kelvin, el te va strânge de gât.

Martine izbucni în râs, spre enervarea interlocutoarei ei.

— Te înşeli complet, biata mea Sofia. Închipuie-ţi că-i place să fie însurat cu mine !

— Nu pe tine te iubeşte, ci pe sora mea !

O clipă rămase ca şocată, dar îşi reveni şi declară :

— Grecii nu sunt deloc favorabili divorţului şi sora ta greşeşte dacă crede că divorţul este posibil.

— Odette a divorţat, nu-i aşa ? i-o întoarse Sofia pe un ton agresiv.

— Este adevărat, dar nu cred că Luke vede lucrurile la fel ca sora ta.

— De ce n-ai plecat cu Kelvin ?

Martine o privi aiurită.

— Dar n-am vrut niciodată...

— Oh, ba da, o întrerupse grosolan Sofia. El mi-a spus-o — că să mă înfurie — dar puţin îmi pasă. Am găsit altul. Dar m-a asigurat că-l părăseşti pe Lukas şi că pleci cu el. Ţi-ai schimbat părerea, văd. Dumnezeu ştie de ce. Dar dacă este aşa, o să-mi facă plăcere să-i povestesc totul lui Luke.

— Dacă înţeleg bine, n-ai acceptat să taci decât crezând că-mi voi părăsi soţul ?

Fără să vrea, Sofia îi dezvăluise o parte din mister, dar Martine avu impresia că principalul motiv îi lipsea încă. Sofia ridică din umeri.

— Deoarece trebuia să pleci, mi se părea inutil să mă duc la Lukas să-i spun ce văzusem.

— Doreai să ne desparți pe mine și pe Luke. Era mai curând o afirmație decât o întrebare și Sofia tăcu, absorbită deodată în contemplarea unui mic măgar. Greu încărcat, el avansa încet de-a lungul străzii, însoțit de-o parte de un câine mare fioros, iar de cealaltă de un țăran cu pantaloni bufanți, ale cărui lovituri ușoare de nuia îl lăsau pe măgar perfect indiferent. Brusc, Sofia rupse tăcerea :

— Lukas este destinat surorii mele și tu, tu ești făcută pentru Kelvin. Așa că, cu cât mai repede te vei arăta rezonabilă, cu atât mai bine. Îți dau două zile ca să te hotărăști. După aceea, dacă mai ești la Olympia, îi voi spune totul lui Lukas.

— Nu mă impresionezi câtuși de puțin, să știi, îi răspunse Martine cu sânge rece. În sinea ei tremura la gândul că trebuia să-și înfrunte soțul, după ce mica scârbă care era în fața ei îi va povesti scena la care fusese martoră, bineînțeles, pigmentând-o cât putea mai bine.

— Luke o să te omoare, îi spuse Sofia.

— Oh, te rog, inutil să te complaci în această melodramă de prost-gust, îi spuse sec Martine, exasperată. Povestește-i ce vrei lui Luke, dar pot să-ți spun că va fi degeaba. Noi n-o să divorțăm.

— Dacă n-aş fi avut proasta inspiraţie să vă fac să vă certaţi pe Kelvin şi pe tine, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat ! explodă Sofia, vădit furioasă.

— Nu mai spune ! Dar iată, nu te-ai putut opri să semeni discordie, spuse blând Martine, şi acum răul este făcut !

— Ai aerul atât de calm ! Nu ţi-e teamă într-adevăr de Luke ?

Martine nu răspunse şi văzu cu uşurare venind chelnerul care le surâse larg, în timp ce ochii lui priveau maşinal spre sânii ei mai întâi, apoi spre cei mai descoperiţi ai Sofiei.

— Şaizeci şi cinci de drahme, spuse el, întinzând mâna.

— Imediat, spuse sec Sofia în greceşte. Pleacă.

— Nu, aşteaptă, o să-ţi plătesc, interveni Martine care îşi făcuse o regulă să fie întotdeauna politicoasă cu cei care o serveau. Păstrează restul, adăugă ea, întinzându-i o hârtie de o sută de drahme.

— Este ridicol să laşi un astfel de bacşiş, remarcă Sofia. După aceea, devin obraznici dacă nu toţi clienţii procedează la fel.

— Ceea ce fac nu mă priveşte decât pe mine, răspunse liniştită Martine. Scuteşte-mă de asemenea sfaturi, te rog.

— Îmi vorbeşti de parcă aş fi un copil ! strigă Sofia.

Martine se întrebă cum a putut Kelvin să se îndrăgostească de o asemenea fată. Era încântătoare, desigur, dar în afară de asta, era o adevărată furie.

— Ţi-am cerut pur şi simplu să mă scuteşti de reflecţiile tale deplasate. În acel moment Martine tresări, cu privirea brusc atrasă de o pereche care dispărea pe o stradă transversală... Kelvin şi Odette ! Sofia îi zărise şi ea, dar nici una nu făcu vreun comentariu. Puţin după aceea părăsiră cafeneaua şi se despărţiră.

*

* *

Aşezată pe terasă, Martine se gândea. Trebuia să dezamorseze bomba pe care Sofia dorea s-o facă se explodeze. Când în sfârşit se hotărî, se îndreptă decisă spre biroul lui Luke care surâse văzând-o intrând.

Uitându-se la el din cadrul uşii, simţi din nou efectul farmecului lui irezistibil, chiar dacă acesta era însoţit de acea siguranţă aroganţă, pe care i-o lăsaseră moştenire strămoşii lui.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă el, văzând că ea tăcea. Ai aerul neliniştit. Ceva nu merge ?

— Nu, eu... am o mică supărare, Luke.

— Aşează-te, spuse el cu grijă şi spune-mi.

ce ţi s-a întâmplat. Trebuie să fie ceva urgent pentru ca să vii aici.

— Oh, nu, nu aşa urgent, protestă ea cu o voce tremurătoare, dar important.

Martine luă loc, cu inima zvâcnindu-i în piept, mâhnită că-i era aşa teamă. Întotdeauna detestase să-i fie frică. Luke o privea cu atenţie şi ea avu deodată intuiţia că el se aştepta ca ea să-i anunţe că se hotărâse să plece cu Kelvin.

— Ei bine, reluă el cu o uşoară nerăbdare, căci ea tăcea în continuare, n-am timp de pierdut.

Bolnavă de teamă, ea sfârşi prin a spune cu o voce a cărei fermitate o miră :

— Este vorba de un eveniment care s-a petrecut în timpul călătoriei tale la Atena. M-am dus să-l văd pe Kelvin, după câte ştii.

— Într-adevăr.

— Eu... noi... în sfârşit, Kelvin şi cu mine... noi... eram foarte emoţionaţi de regăsirea noastră.

Vocea ei se stinse văzând o licărire ameninţătoare aprinzându-se în ochii soţului ei.

— Încerci să-mi spui că m-ai înşelat ?

— Ce ? Nu ! Eşti nebun !

Martine nu se gândise nici un moment că ezitările ei vor putea da această impresie soţului ei, dar vehemenţa negaţiei păru să-l satisfacă. Luke se destinse şi privirea lui

pierdu acea licărire neliniștitoare care o speriase pe Martine.

— Ei bine, ce s-a întâmplat ? Kelvin şi cu tine eraţi tulburaţi ? Şi ?

— Ne-am îmbrăţişat, dar Sofia a intrat tocmai în acel moment şi m-a ameninţat că vine să-ţi povestească ce-a văzut.

Expresia severă a lui Luke lăsă loc unei evidente perplexităţi.

— Şi de ce n-a venit ?

— Kelvin a reuşit s-o facă să-şi schimbe părerea. Înţelegi, Kelvin se gândea că plec cu el. El a făcut-o pe Sofia să înţeleagă că era inutil să-ţi vorbească despre asta.

Luke încruntă sprâncenele.

— Şi de ce-mi spui asta acum ?

— Deoarece Sofia mi-a dat două zile ca să plec cu Kelvin. Dacă rămân, îţi va spune totul.

Vocea Martinei tremura şi ea ridică spre soţul ei ochii plini de teamă. Văzând figura lui dură şi mânia strălucindu-i în ochii negri, ea aşteptă înnebunită furtuna pe care o simţea venind. Dar Luke făcu înconjurul biroului şi apropiindu-se de ea, o luă cu tandreţe în braţe.

— Sofia a avut îndrăzneala să te ameninţe, să te sperie ! exclamă el. De ce n-ai venit mai repede să-mi povesteşti asta ? Nu trebuie să te laşi impresionată de această mică stricată !

Martine rămase mută, cu ochii fixaţi pe mâna fină, brună, care-o ţinea atât de blând pe a ei — ca pentru a o proteja.

Când va fi oare în stare să prevadă reacţiile soţului ei ? În loc să se înfurie, cum se aşteptase, iată că-i lua apărarea.

— Nu eşti supărat ?

Întrebarea era de prisos, dar mai era încă atât de tulburată, încât nu mai ştia ce să spună.

— Ba da. Pe Sofia ! Ce nu înţeleg deloc este ce anume credea că va câştiga.

— Ea spera că voi pleca cu Kelvin.

— Da, şi ce ? La ce i-ar fi folosit acest lucru ?

Martine rămase un lung moment tăcută, apoi se căzni să spună :

— Eu cred că... ea dorea ca tu să-i faci din nou curte Odettei.

Acum Luke ştia tot atât cât şi ea. Dar nu atât de mult cât Kelvin şi Sofia... Martine era sigură că cei doi ascundeau încă ceva. Luke îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— E nebună, fetişcana asta ! Sper că tu ai asigurat-o că nu este cazul ?

— Da, i-am spus că noi n-o să divorţăm.

— Eşti sigură acum ?

— Ştiu că eşti mulţumit că te-ai căsătorit cu mine, spuse ea simplu, totuşi cu inima strânsă la ideea că n-o iubea.

Luke nu făcu nici un comentariu, dar lăsă rapid ochii în jos, pentru a-şi masca privirea şi reveni imediat la Sofia.

— Trebuie deci să mă aştept la o vizită a tinerei noastre prietene peste două-trei zile ?

— Da, dacă n-am plecat până atunci.

— Această întrevedere va fi foarte interesantă, declară el cu o voce în acelaşi timp dispreţuitoare şi amuzată. Această mică Sofia nu bănuieşte nimic, dar de data asta va da de dracul ! Şi atrăgând-o pe Martine, o îmbrăţişă cu dragoste.

— Nu-ţi înţeleg reacţia, murmură ea.

El avu surâsul acela seducător pe care ea începuse să-l cunoască.

— Te gândeai c-o să fiu nebun de furie ?

— Da.

— Cred c-ai suferit destul din cauza acestei poveşti.

— Mărturisesc că nu mă simţeam prea bine la gândul că trebuia să vin să-ţi spun tot.

El izbucni în râs.

— Nu prea bine ? Tremurai ca o frunză, da ! strigă el cu o licărire maliţioasă în ochi, văzându-i pe cei ai Martinei sclipind de indignare. Sunt mulţumit să constat că soţia mea ştie perfect cine este stăpânul aici...

Ea ştia foarte bine că spunea acest lucru pentru a o tachina, dar în loc să se enerve-

ze ca de obicei, ea avu un surâs strengăresc şi-i răspunse pe un ton provocator :

— Şi eu sunt mulţumită să văd că pot uşor să îmblânzesc leul !

— Da, dar atenţie la excesul de încredere ! Se întâmplă ca azi să fiu bine dispus.

— Permite-mi să-ţi spun că asta-ţi vine perfect !

Cuvintele fuseseră spuse, fără voia ei. El o privi uşor surprins.

— Mulţumesc, draga mea, spuse el cu gravitate. Sunt foarte flatat.

Martine se înroşi, sperând că el nu-şi bătea joc de ea. În orice caz el o mai strânse o dată în braţe şi ea îşi puse braţele în jurul gâtului lui, drăgăstoasă. Se simţea minunat de uşurată.

Luke o contemplă cu admiraţie în timp ce degetele lui se jucau în superbul păr arămiu.

— Ce frumoasă eşti !

Dulceaţa vocii lui o făcu să tresară de plăcere. De ce-i fusese oare atât de frică de el ? Ar fi trebuit să ştie că el avea destul bunsimţ pentru a înţelege reacţia ei faţă de Kelvin.

— Am chef să las totul baltă pentru a urca în camera ta, adăugă el.

— Dezolată, dar nu vei avea această recompensă decât dacă ai muncit bine, spuse ea tachinându-l.

— Știi că te-ai schimbat mult ? Nu sunt nici opt zile de când te-ai fi înroșit până la urechi și ai fi refuzat să răspunzi !

El avea dreptate, dar intimitatea care se stabilise între ei în cursul acestei întrevederi, o eliberase pe Martine de obișnuita ei timiditate.

— Este mai bine să plec, spuse ea cu regret. Văd că ești foarte ocupat.

— Deci n-ai chef să te zbenguiești ? insistă el pentru a o enerva. Cu atât mai bine ! Dacă termin repede, vrei să mergem să facem o plimbare înainte de masă ?

— Oh, da, Luke ! Este atât de minunat să ne plimbăm amândoi !

El o privi un lung moment, ca și cum ar fi fost pe cale să-i facă o mărturisire importantă. Dar dădu ușor din umeri și spuse că mai avea probabil o oră de lucru. Martine ezită, apoi, când el se întoarse să se așeze la biroul lui, ea ieși fără să facă zgomot.

CAPITOLUL X

A doua zi Martine îl întâlni pe Kelvin în sat. El o salută amical, deşi cu o anumită reţinere, şi ea făcu la fel.

— Bună, Kelvin, cartea avansează ?

— Atât cât este posibil, având în vedere împrejurările, spuse el mergând alături de ea, înainte de a adăuga : Ai vorbit cu Sofia de curând ?

— Da. M-a ameninţat că se va duce să-l vadă pe Luke.

— Pentru a-i spune că ne-a văzut îmbrăţişându-ne ?

— Evident, îi răspunse Martine destul de sec, fără să precizeze că ea însăşi îl pusese la curent pe soţul ei. Este hotărâtă să-mi saboteze căsătoria cu orice preţ.

— Trebuie s-o înţelegi. Ea consideră că Luke aparţine surorii ei, Odette.

— Şi tu ? întrebă ea cu promptitudine scrutându-i faţa. Spre marea ei mirare, el se înroşi şi încruntă sprâncenele.

— Oh, eu... Pentru mine nu are nici o im-

portanță. De ce vrei tu să mă interesez ? murmură el cu un aer jenant.

— Te-am văzut ieri cu Odette. Beam o cafea cu Sofia, de la care speram să obțin o explicație a misterului pe care-l bănuiesc. Sunt sigură că-mi ascundeți toți ceva.

— Toți ?

— Da, tu, Sofia și probabil Odette.

Ea se întrerupse brusc văzându-l întorcându-și privirea cu un aer vinovat. Era convinsă că trio-ul aranjase un veritabil complot contra fericirii ei.

— Am întâlnit-o pe Odette din întâmplare. Mergeam în aceeași direcție și era natural s-o însoțesc. Soțul tău îți va face o scenă strașnică când va vorbi cu Sofia, conchise el cu o satisfacție evidentă.

— Nu te credeam atât de meschin ca să te bucuri să mă vezi suferind, răspunse ea uitându-se la el cu dispreț. Cu atât mai mult cu cât toate acestea se datorează — îți reamintesc — conduitei tale nestatornice.

— Oh, mi-ai mai spus-o !

— Asta o să te învețe minte să încerci să mă sperii.

El o privi cu un aer mirat și de asemenea puțin iritat.

— Tocmai, n-ai deloc aerul că ți-e teamă de soțul tău, și totuși dacă mă încred în zvonuri, el este capabil să fie violent...

— S-ar spune că perspectiva asta îţi face plăcere !

Martine se întrebă ce-ar spune el dacă ar şti în ce fel a luat Luke lucrurile, dar se feri să-i spună, de frică să n-o prevină pe Sofia.

— Calmul tău mă uimeşte ! insistă Kelvin pe un ton plângăcios, care o făcu pe Martine să râdă. Eşti într-adevăr curajoasă !

Ea preferă să evite acest subiect, care nu putea decât să-i enerveze, atât pe unul cât şi pe celălalt. Ea acceptă totuşi să bea un pahar cu el, la o cafenea unde se aşezară pe un enorm trunchi de viţă de vie, de care atârnau ciorchini grei de struguri verzi.

Chelnerul tocmai le aducea comanda, când Martine o observă pe Litsa care mergea încet pe cealaltă parte a străzii, cu un coş în mână. Privirile li se încrucişară şi Martine îi făcu semn să vină la ei. Litsa ezită un moment, apoi se apropie surâzând şi Martine remarcă privirea furişă pe care i-o aruncă lui Kelvin. Deci Litsa îl cunoştea pe Kelvin. Făcând prezentările, ea constată cu surpriză că Kelvin era în mod evident foarte sensibil la frumuseţea noii venite şi părea să fi uitat cu totul de prejudecăţile privind femeile care aveau copii şi nu aveau bărbaţi.

— Aşezaţi-vă puţin, propuse el oferindu-i locul Litsei. Ce doriţi să beţi ?

Ea surâse timid, neştiind cum să se comporte, şi Martine ghici că ea regreta că-i acceptase invitaţia.

— Aş vrea o limonadă, vă rog.

Kelvin bătu din palme pentru a-l chema pe chelner, după modelul grecilor şi îi ceru un alt scaun şi o limonadă pentru Litsa. El se învârtea pe lângă ea, căznindu-se s-o facă să se simtă bine, s-o domesticească. Martine îi asculta în tăcere, fascinată să vadă cu ce viteză cei doi tineri legară cunoştinţă. După câteva minute ei discutau ca doi prieteni vechi. Dar când ea se ridică să-şi ia rămas bun, Litsa îi urmă imediat exemplul.

— Şi eu trebuie să plec, murmură ea.

Litsa ştia foarte bine că o tânără femeie cu reputaţia ei nu-şi putea permite să se afişeze singură cu un bărbat, în plus şi un străin, fără a vedea tot satul întorcându-i spatele. Martine îi ghici neliniştea şi-i adresă lui Kelvin o privire elocventă pentru a-l face să renunţe să insiste. Expresia pe care o surprinse pe figura fostului ei logodnic o lăsă mută de stupefacţie.

*
* *

În săptămâna următoare, Martine îşi anunţă soţul :

— Cred că Kelvin şi-a găsit un suflet gea-

măn. El pare foarte interesat de o tânără femeie din sat. Ea se numește... ea se numește Litsa, preciză ea pândind reacția lui Luke.

— Litsa ? repetă el, Litsa Katsellis ?

— Da, cea care are un băiețel.

Privirea lui Luke se asprise imediat și Martine își reproșă că i-a dezvăluit nașterea acestei idile.

— Vrei să spui că Kelvin s-a îndrăgostit de Litsa ? reluă el neîncrezător. Știe că ea n-a fost niciodată măritată ?

La aceste cuvinte Martine se crispă. Nu se așteptase la atâta cinism din partea celui care era prima cauză a nenorocirii Litsei. Cu privirea plină de dispreț și gura strânsă, ea reuși să răspundă cu o voce aproape naturală că Kelvin nu ignora nimic din trecutul Litsei.

— S-ar spune că și tu o cunoști ? spuse Luke pe un ton întrebător.

— Da, ne-am întâlnit.

— De unde știi tu că Kelvin se interesează de ea ? întrebă brusc Luke.

— Ei bine, eram la cafenea cu Kelvin, când a întâlnit-o prima oară pe Litsa.

— Erai la cafenea cu Kelvin — în văzul și auzul întregului sat ? strigă el cu furie. Cum îndrăznești să continui să-l vezi după ce ți-am interzis ? Dacă te-am iertat ieri și dacă am gonit-o pe Sofia, rușinată, am făcut-o pentru că eram sigur că pot să am încredere în tine !

Foarte palidă, ea aşteptă ca el să spună tot ce avea de spus, pentru a-i reaminti că interesul evident al lui Kelvin pentru frumoasa Litsa îi făceau bănuielile perfect inutile şi deplasate. De îndată ce spuse acest lucru, tăcu, cu inima bătându-i nebuneşte, gândindu-se că comportamentul lui Luke părea să semene cu cel al unui soţ gelos.

Ea se propti o clipă de balustrada balconului, încercând să se regăsească, să înţeleagă ce putea însemna ciudata atitudine a soţului ei. Ea îl privi şi văzu că logica reflecţiei sale îl dezorientase. Mânia lui părea că dispăruse, figura i se destinsese, gura îşi reluase acea cută senzuală, pe care ea o găsea atât de seducătoare, privirea nu mai avea acea strălucire îngheţată şi autoritară care o făcea să tremure.

După o lungă tăcere încordată, Luke sfârşi prin a-i spune cu o indiferenţă puţin prea forţată :

— Deoarece ştii atât de multe, înseamnă că l-ai revăzut pe Kelvin recent ?

— Da, l-am întâlnit în dimineaţa asta. El mi-a spus c-a văzut-o pe Litsa în fiecare zi de când a făcut cunoştinţă cu ea.

— Şi tu cum ai făcut cunoştinţă cu Litsa ?

Martine îşi muşcă buzele. Ea nu prevăzuse această întrebare şi nu ştia ce să răspundă. Îl ura pe soţul ei pentru această monstruoasă indiferenţă faţă de Litsa şi în special faţă

de copil şi un puseu de mânie o împinse să pronunţe cuvinte pe care apoi le regretă.

— M-am dus s-o văd ca să mă asigur că ceea ce-mi spusese Kelvin este adevărat, şi anume că tu erai tatăl băiatului ei, spuse ea, albă ca varul.

Luke desigur că va suferi ştiind că ea era la curent cu acest episod neplăcut al trecutului lui, dar pe de altă parte, trebuia să-şi închipuie că era inevitabil într-un sat aşa de mic ca Olympia.

— Tu... tu te-ai dus să-i ceri să-ţi confirme că sunt tatăl lui Ulysse ? repetă el ca şi cum nu-i venea să-şi creadă urechilor. Dar în sfârşit, Martine !

— Ei bine, eu ştiu acum că cicatricea ta provine de la o bătaie cu...

Martine se opri brusc, îngrozită de furia şi dispreţul care deformaseră trăsăturile lui Luke. Se simţi vinovată fără să ştie de ce, ceea ce avu darul de a-i reînsufleţi propria mânie.

— Da, fraţii Litsei te-au atacat ! N-o să negi totuşi acest lucru ?

— Nu, nu-l neg, spuse el cu un calm pe care îl dezminţea privirea-i ucigătoare. Dar mărturisesc că nu reuşesc să-mi explic atitudinea ta. Litsa ţi-a povestit că...

— Că tu eşti tatăl fiului ei, da, răspunse ea prompt, ca să-i arate că era inutil să spere c-o poate minţi. Ea mi-a precizat de aseme-

nea că tu-i dai bani şi că i-ai cumpărat pământul pe care-l cultivă.

— Litsa ţi-a afirmat că eu sunt tatăl copilului ei ?! exclamă el cu o voce în care mânia făcea loc neîncrederii. Nu ţi-a putut spune ea aşa ceva !

Martine simţi brusc un sloi de gheaţă cum îi contractă inima. Cineva minţise... Ea bănuise de la început, dar fără să reuşească să înţeleagă cine. Privirile piezişe ale lui Kelvin şi ale Litsei ce se fereau tot timpul, îi dovediseră îndeajuns că i se ascundea ceva, că era indusă în eroare, dar nu reuşise să dezlege misterul. Ea îi adresă soţului ei o privire pierdută.

— Şi tu ai crezut-o ? întrebă el ameninţător. Tu ai putut crede că am fost atât de laş şi de depravat ca să dezonorez o biată fată inocentă şi fără apărare ?

— Da... dar... se bâlbâi ea, făcând un gest de neputinţă. Nu... nu este adevărat ?

Văzând expresia soţului ei la aceste cuvinte, ea se dădu înapoi involuntar, ceea ce nu făcu decât să-l exaspereze şi mai mult. Nebun de furie, el se precipită spre ea, o apucă brutal de umeri şi o scutură cu violenţă. Când în fine îi dădu drumul, ea tremura ca o frunză şi ochii îi erau plini de lacrimi.

— Te detest ! strigă ea cu pumnii strânşi. Nu eşti decât o brută ! Trebuia să-ţi închipui că voi afla adevărul...

— Tocmai, acesta nu este adevărul ! i-o tăie el cu o voce pe care furia o făcea să tremure. Cum ai putut crede așa ceva ? Când mă gândesc că tu, soția mea, te-ai dus să-i pui o asemenea întrebare ! Și că ai crezut că soțul tău este ultimul dintre nemernici ! Ei bine, cel puțin nu-mi mai fac iluzii ! Știu exact ce gândești despre mine !

— Dar Luke ! strigă ea, consternată, dacă nu este adevărat, de ce Litsa mi-a afirmat acest lucru ?

— Cum vrei să știu ? Cred că a fost un adevărat complot. Îți amintești acea seară când noi i-am văzut pe Kelvin și pe Odette la marginea apei ? Am avut amândoi impresia... oh ! Și apoi, ce se mai poate întâmpla ? Totul s-a terminat între noi, Martine. Refuz s-o consider soția mea pe o femeie care mă jignește, crezându-mă capabil de o asemenea josnicie. Vom rămâne căsătoriți, dar numai de fațadă !

Și spunând aceste cuvinte, se întoarse și părăsi camera, lăsând-o singură, copleșită de o insuportabilă senzație de amărăciune... Aceeași amărăciune pe care trebuia s-o simtă și Luke.

Rămase un moment nemișcată, în timp ce gândurile i se învălmășeau în cap. Ghicise bine că era vorba de ceva necurat, dar niciodată nu-și imaginase, în ciuda privirilor ascunse, că Kelvin și Litsa mințiseră amândoi.

De ce mîntiseră ? Şi ce să facă pentru a şterge amărăciunea lui Luke ? De unde venea de fapt această amărăciune ? Furios, da, era normal să fie şi chiar răzbunător ; dar amărât, era mult mai derutant. Încruntată, Martine îşi reaminti toate ocaziile recente când soţul ei se purtase într-un mod surprinzător. Ea îşi reaminti că după faimoasa confesiune pe care i-o făcuse datorită şantajului Sofiei, era pe punctul de a-i face o altă mărturisire. Îşi reaminti tandreţea şi blândeţea neobişnuită de care dăduse dovadă în timpul acelei discuţii, în locul mâniei la care se aştepta. Şi apoi se gândi la acel moment scurt de euforie, puţin mai devreme, când îşi spusese că era la fel ca un soţ gelos !

Dar acum, din cauza ei, el nu mai simţea decât amărăciune... şi durere. Da, Luke era nenorocit din cauza ei, din cauza lipsei ei de loialitate. Martine o citise în privirea lui. Cu cât trecea timpul, cu atât era mai torturată de nesiguranţă. Ba era convinsă că soţul ei o iubea, ba considera că era ridicolă...

Dacă într-adevăr el o iubea, ar fi plecat astfel, fără nici o explicaţie ? Nu, ar fi încercat să se justifice. Dar era oare sigur ? Nu trebuia să uite cât era de orgolios. Martine înţelese deodată că Luke făcea parte dintre acei bărbaţi care ar fi preferat să moară decât să se justifice. El considera că ea era cea în culpă, pentru că nu avusese încredere

în el, şi deci ea era cea care trebuia să-şi recunoască greşeala şi să-şi ceară iertare.

Martine nu era sigură că Luke o iubea într-adevăr, dar totuşi se simţea obligată din punct de vedere moral să-i ceară iertare că-l judecase atât de rău. Deodată, un gând perfid îi veni în minte : dacă Luke nu era tatăl micului Ulysse, atunci cine era ? Şi de ce fraţii Litsei îl atacaseră ? „Nu există decât o soluţie", îşi spuse ea. Trebuie cu orice preţ să-l oblig pe Luke să-mi povestească totul. Am tot dreptul să cunosc adevărul ! Se duse fără să aştepte în salon, unde îl găsi în picioare în faţa uneia din uşile-fereastră. Dar înainte de a pronunţa un cuvânt, Hermes îşi făcu intrarea şi întrebă respectuos :

— Aţi sunat, domnule Lukas ?

— Da, răspunse Luke, fără o privire spre soţia sa. Du-te şi adu-mi-o pe Litsa Katsellis.

Ochii servitorului se rotunjiră de surpriză şi se întoarseră involuntar spre Martine.

— Bine, domnule Lukas.

— Vreau să vină imediat !

— Foarte bine. Iau maşina ?

— Desigur, grăbeşte-te.

Martine aşteptă ca Hermes să închidă uşa pentru a se apropia de soţul ei, dar el fu cel care vorbi primul.

— Ce doreşti ?

— Doream să-mi explici ceva, spuse ea cu vocea strangulată.

— Atunci revino când Litsa va fi aici, răspunse el sec, arătându-i ușa. Până atunci prefer să fiu singur.

Martine se retrase fără a spune vreun cuvânt, rămită de această teribilă răceală. Se duse în camera ei și aștepta pe balcon întoarcerea mașinii care trebuia s-o aducă pe Litsa. Avea atâtea întrebări să pună. Dacă Luke nu era tatăl lui Ulysse, de ce îi cumpărase el pământ Litsei și de ce îi dădea bani ? Supozițiile cele mai nebunești îi năvăleau în cap.

Mercedes-ul apăru în sfârșit pe alee. Ea îl văzu pe Hermes deschizând ușa pasagerei, care coborî în mare grabă. Martine intră în salon în urma Litsei. Aceasta îi aruncă o privire înfricoșată și deveni roșie ca un mac.

Fără a o ruga pe Litsa să ia loc, Luke întrebă cu o voce severă :

— De ce i-ai povestit soției mele că Ulysse este fiul meu ?

— Eu... eu... oh, domnule Lukas ! M-am purtat atât de rău ! Am necăjit-o atât pe doamna Leonos ! I-am spus lui Kelvin, dar el n-a vrut să mă lase să vin să vă mărturisesc adevărul, spuse ea, lăsându-și capul în jos înainte de a izbucni în lacrimi. Oh, bunul Dumnezeu n-o să mă ierte niciodată...

— Ți-am pus o întrebare, Litsa și tu n-ai răspuns. Ea dădu din cap tremurând...

— Kelvin... el a spus că nu trebuie să vă vorbesc... să vă spun...

— Dacă l-am lăsa pe Kelvin în pace ? o întrerupse Luke pe un ton tăios. Răspunde imediat la întrebarea mea !

— Doamna Odette şi apoi Kelvin... Ei mi-au spus să-i povestesc doamnei Leonos, dacă vreodată mă va întreba ceva, că dumneavoastră sunteţi tatăl micului meu Ulysse. Ei mi-au dat... în sfârşit, doamna Odette mi-a dat mulţi bani... o mie de drahme. La început mi-a fost ruşine, nu voiam. Şi când ea mi-a explicat tot ce puteam să cumpăr băieţelului şi bunicii mele cu aceşti bani, am fost de acord.

— Nu-ţi dau suficient ? întrebă Luke, cu faţa dură ca de granit. Martine ghici că se gândea la Odette şi la maşinaţiile ei. Acum înţelegea misterul : ei crezuseră că, aflând de conduita soţului ei, îl va părăsi imediat şi va cere divorţul. Astfel, Odette şi Kelvin ar fi avut amândoi cale liberă... Din nenorocire pentru ei, evenimentele nu se derulaseră conform previziunilor lor.

— Ba da, domnule Lukas, îmi daţi destui bani şi eu m-am purtat foarte rău cu dumneavoastră, spuse Litsa începând să plângă din nou cu hohote.

Înduioşată de disperarea ei, Martine îi trecu un braţ în jurul umerilor şi o strânse cu blândeţe.

— Nu plânge, Litsa, murmură ea cu o voce

liniştitoare. Ce s-a făcut, s-a făcut. Nu serveşte la nimic să plângi acum.

Ea tăcu, observând că soţul ei, potolit, le privea fără animozitate.

— Poate, spuse el calm, vei accepta în prezent să-i dezvălui soţiei mele cine este tatăl copilului tău ?

— A fost... a fost fratele dumneavoastră, se bâlbâi Litsa ridicând ochii spre Martine. Mi-e într-adevăr ruşine, doamnă Leonos, că v-am făcut atâta necaz. Nu ştiu cum am putut să fiu atât de rea ca să accept acei bani ca să spun minciuni.

— Fratele tău ? strigă Martine întorcându-se spre Luke.

Ea înţelegea în sfârşit de ce, fără a fi tatăl lui Ulysse, el se simţea obligat să-i dea bani pentru copil Litsei. Totul era clar. Ochii ei se fixară pe cicatricea care se detaşa clar pe pielea brună a feţei lui Luke.

— De ce te-au atacat fraţii Litsei ?

— Pentru un motiv foarte simplu. S-au înşelat asupra persoanei. Fratele meu şi cu mine semănam enorm şi acea noapte era foarte întunecată... nu mai are nici o importanţă, spuse el înălţând din umeri, n-o să revenim asupra acestei întâmplări. Totul aparţine trecutului.

— I-ai pus pe fugă pe toţi ? nu se putu împiedica Martine să întrebe.

— M-am apărat bine, dar unul dintre ei

avea un cuţit, explică el înainte de a se întrerupe încă o dată, remarcând jena Litsei, devenită stacojie. O să-i spun lui Hermes să te întovărăşească, iar toată această poveste să-ţi servească de lecţie, Litsa! Necinstea nu merită nimic şi lăcomia este şi mai rea. Sper că înţelegi bine ceea ce-ţi spun?

Ea aprobă din cap, privind în podea.

— Vă jur că n-am să mai fac niciodată, spuse ea îndreptându-se către uşă, cu obrajii uzi de lacrimi. În orice caz, asta nu mi-a adus noroc. Kelvin era amorezat de mine, dar acum el se va supăra desigur şi va pleca.

— Îi voi aduce la cunoştinţă că eu sunt cel care a cerut explicaţii, o asigură Luke.

Litsa îşi şterse ochii şi surâse cu timiditate.

— Este adevărat? Oh, domnule Lukas, sunteţi atât de bun! Poate că va vrea să rămână cu mine — dacă îi spuneţi dumneavoastră.

Martine o privi cu simpatie, admirând încă o dată frumuseţea ei strălucitoare.

— Sunt sigură că Kelvin te iubeşte cu adevărat sincer, draga mea Litsa şi sper să asist în curând la căsătoria voastră.

— Oh, suspină Litsa, este amabil din partea dumneavoastră să-mi spuneţi asta.

În acest timp, Luke sunase şi Hermes veni s-o ia pe Litsa ca s-o ducă acasă. De îndată ce uşa se închise, Martine se apropie de so-

ţul ei care privea pe geam. Dincolo de silueta lui înaltă, se zărea drumul care cobora spre Sanctuar, măslinii şi chiparoşii care mărgineau râul. Mai aproape, revărsarea de culori care dădea atâta farmec grădinii imense, oferea ca întotdeauna un spectacol încântător. Păsări şi fluturi zburau printre arbori şi tufişuri. Era un tablou atât de liniştit, atât de idilic, încât părea de neimaginat ca Luke şi cu ea să nu se înţeleagă. În orice caz, Luke nu făcea nimic ca să-şi ascundă ostilitatea. Gura lui strânsă, maxilarul crispat şi strălucirea îngheţată a privirii arătau pe deplin starea lui de spirit.

Martine ştia că dacă vroia să găsească o ieşire din această situaţie, trebuia să accepte să facă primii paşi şi să nu-i fie teamă să suporte câteva reproşuri. Mândria lui Luke era atât de puternică ! Ea ştia că avea nevoie de mult tact şi răbdare, dar simţea de asemenea că nu se putea umili dincolo de o oarecare limită.

Martine se îndreptă spre el şi-i spuse cu o voce liniştită şi fermă :

— Luke, îţi cer iertare că am fost nedreaptă. În apărarea mea, ţin să-ţi spun că, atunci când Kelvin mi-a povestit istoria lui, am refuzat să cred.

— Îţi cauţi scuze ? îi tăie el vorba pe un ton dispreţuitor. Poţi să-ţi economiseşti timpul. Nu mă interesează deloc.

Ea își mușcă buzele și perseveră :

— Îți precizam un detaliu care are importanța sa. N-am nici o scuză, o știu perfect. Ar fi trebuit să vin să-ți spun imediat.

— Mărturisesc că nu înțeleg de ce n-ai făcut-o.

— Kelvin îmi spusese...

— Kelvin ? Ah, nu, te rog. Am auzit suficient vorbindu-se despre el !

— ...că tu-mi vei răspunde că viața ta particulară dinaintea căsătoriei noastre nu mă privește și mi s-a părut c-avea dreptate, continuă ea, înfruntându-i mânia. De aceea, în disperare de cauză, m-am dus s-o văd pe Litsa... care mi-a spus că tu ești tatăl copilului ei...

— Iar tu erai foarte dispusă s-o crezi, așa că ai acceptat imediat să mă părăsești, ca să-l urmezi pe Kelvin !

El se apropiase și, în ciuda tuturor bunelor sale intenții, ea nu se putu împiedica să nu dea înapoi. Rănit, Luke reluă :

— Ai fi fost de acord să rupi căsătoria noastră bazându-te doar pe câteva bârfe ? Ei bine, așa cum îți spuneam adineauri, știu acum la ce să mă aștept.

Ea îl privi, văzând expresia lui neîndurătoare, pumnii strânși cu hotărâre, privirea amară și îndureratâ.

— Dacă ne iubim, Luke, insistă ea cu blândețe, trebuie să învățăm să ne iertăm. Eu am

recunoscut că sunt vinovată şi ţi-am cerut iertare...

Vocea ei se stinse, căci el ajunsese aproape de ea, cu ochii lucind de furie.

— Dacă ne iubim ! repetă el. Ce tot spui acolo ? Crezi într-adevăr că pot iubi o femeie care n-are nici o încredere în mine şi care era gata să mă părăsească din cauza câtorva minciuni ?

Ea îi înfruntă fără să clipească privirea plină de ură şi făcu o ultimă încercare.

— Poate că refuzi să mă crezi, Luke, dar motivul pentru care decisesem să te părăsesc era altul. Am vrut să plec pentru că mi-am dat seama că eu... te iubesc.

Fără un cuvânt, Luke se mulţumi să-şi înfunde ochii lui pătrunzători în ochii albaştri plini de lacrimi, pe care ea şi-i ridica spre el, ochi prea mari în mica ei faţă palidă şi trasă.

— Eu cred că şi tu mă iubeşti, dar amândoi suntem vinovaţi că ne-am ascuns adevăratele sentimente, continuă ea.

El persistă în mutismul lui şi ea reluă cu o voce zdrobită de disperare :

— Îmi este imposibil să mă umilesc mai mult, Luke. Şi eu am mândria mea. Îţi cer încă o dată iertare, dar dacă nu eşti în stare de nici cel mai mic gest de conciliere, mai bine să ne despărţim. Vreau să ştii doar că niciodată nu m-aş fi căsătorit cu Kelvin,

chiar dacă aş fi plecat cu el şi tu ai fi consimţit la divorţ.

Ea aşteptă descurajată, convinsă că l-a pierdut definitiv pe cel pe care-l iubea. Şi deodată, expresia lui Luke se schimbă ; privirea lui se lumină, gura i se destinse, mâinile lui i le apucară pe ale ei şi o atrase către el. Ea se lăsă şi plânse pe umărul lui, căci crezuse într-adevăr că, din pură mândrie, Luke era gata să distrugă fericirea lor. Luke îi şterse tandru ochii cu batista lui, apoi se nelinişti din cauza lacrimilor care îi curgeau în continuare.

— Este o reacţie nervoasă, se bâlbâi ea. Oh, Luke, te implor, spune-mi !

El începu prin a o îmbrăţişa, apoi spuse încet, cu buzele pe obrazul ei :

— Te iubesc, mica mea soţie adorată !

— Şi mă ierţi ?

Spre marea ei surpriză, el se înroşi înainte de a spune :

— Cred mai curând că eu trebuie să-ţi cer iertare, draga mea. Nu vroiam să văd decât trădarea celei pe care o iubeam. Eram aproape gata să te urăsc.

Ea îi puse un deget pe buze pentru a-l face să tacă. El surâse.

— Ai dreptate, draga mea. Acesta-i trecutul. Am fost ţintele unui complot meschin. Să uităm toate astea !

Schimbară un sărut lung și pasionat, apoi Luke se îndreptă și o privi cu dragoste.

— Nu, draga mea, spuse el citind întrebarea în privirea ei, nu-mi cere să-ți spun când am început să te iubesc. Nu știu. Din primul moment am fost teribil de atras fizic de tine, dar eram încă traumatizat de experiența mea nenorocită cu Odette și-am refuzat să cred. Preferam să-mi spun că nu cred în dragoste.

— Oh, asta mi-ai mai spus-o, îl tachină ea, dar nu te-am crezut, să știi. Și am avut dreptate. Dar acum, poți să crezi din tot sufletul, dragul meu, căci dragostea mea nu se va ofili niciodată !

— Nici a mea, murmură el cu pasiune, strângând-o lângă el.

Ei știau că dragostea lor, născută în patria zeilor și a eroilor Antichității, va dura tot atât de mult ca și amintirea Olympiei — etern.

SFÂRȘIT

THE BEST

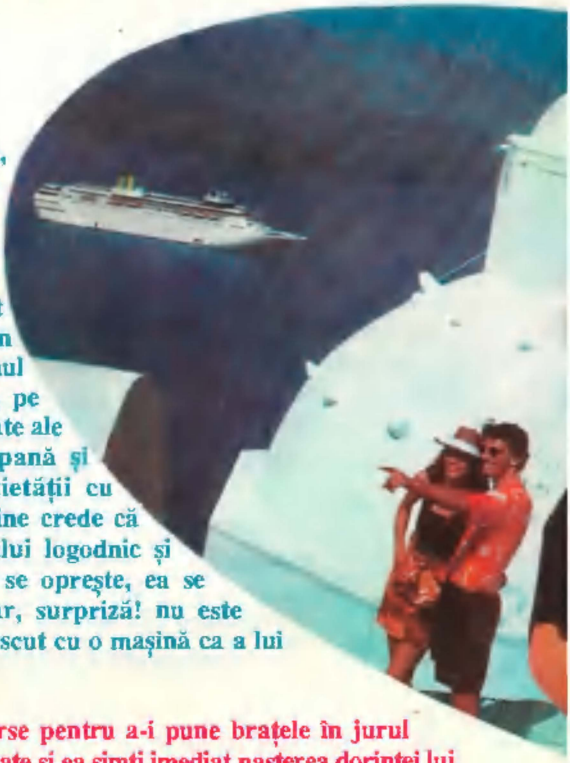

Când logodnicul său, Kelvin, îi anunță intenția lui s-o părăsească pentru o alta, rupând astfel logodna lor, Martine nu putu suporta să mai rămână nici un minut sub același acoperiș cu el. În plină noapte, ea fuge la volanul mașinii ei, la întâmplare, pe îngustele drumuri necirculate ale Greciei. Deodată, are o pană și rămâne în mijlocul pustietății cu mașina. Înnebunită, Martine crede că vede venind mașina fostului logodnic și fericită, când respectivul se oprește, ea se aruncă în brațele lui. Dar, surpriză! nu este logodnicul ei, ci un necunoscut cu o mașină ca a lui Kelvin.

Tremurând, ea se întoarse pentru a-i pune brațele în jurul gâtului. Luke o strânse în brațe și ea simți imediat nașterea dorinței lui. Gestul era brutal și posesiv, dar îi smulse un frison de plăcere.

ISBN 973-580-005-5

Lei 1862 + 38 T.L. = 1900